LA INTRAREA ÎN ANUL 1991

——Ion HALMAGHI——

Suntem contemporani cu momente și situații istorice încărcate cu germenii unor noi forme de viață, al căror profil nu-l putem încă cunoaște, ci doar îl putem întrezări. Formele vechi nu mai pot cuprinde tumultul exigențelor spirituale ale omului de azi. Formele vechi prin care s'a închegat civilizația occidentală nu mai corespund năzuințelor fundamentale ale spiritului uman. S'au prăbușit de asemenea toate ideologiile veacului acestuia. Nici colectivismul socialist, marxist sau de orice natură ar fi el, și nici individualismul proslăvit încă din secolul al 19-lea nu mai pot satisface nevoile contemporanilor. Este adevărat că ideologiile marxiste încep să dispară din planul istoriei, prin deficiențele lor structurale, nu atât prin superioritatea concepțiilor individualiste. Individualismul a supraviețuit în confruntarea cu marxismul, dar eficacitatea și validitatea lui este pusă sub semnul de întrebare într'o formă radicală.

Lumea contemporană este neliniștită și caută forme noi de viață, și alte valori spirituale care să-i îndrume pașii spre viitor. Formele vechi au devenit anacronice, și trebuesc înlocuite. Crizele prin care trece lumea întreagă, astăzi, sunt simptomele acestui anacronism al formelor vechi. Atenția multora se îndreaptă mai cu seamă în spre crizele economice, dar vremea noastră este vremea crizelor generale, în toate planurile de existență umană. In fond, este vorba de o criză fundamentală spirituală. O mare neliniște stăpânește viața omului contemporan, ca rezultat al crizei spirituale.

Incotro se îndreaptă omul, după răvășirile aduse de colectivismul bolșevic și de individualismul Occidentului? Dumnezeu a fost declarat mort de ambele concepții; omul a fost idolatrizat, afirmându-se că rațiunea sa este suprema zeitate, și prin aceste atitudini s'a eliminat orice fel de legătură cu transcendentul, cu dimensiunea spirituală a existenței umane. Omul își dă, azi seama că puterile sale sunt limitate, și civilizația creată de el, cea mai avansată fiind cea occidentală, nu corespunde năzuințelor sale de ființă spirituală. Progresele civilizației de orice categorie ar fi ele, nu au dus și la un progres moral, care să satisfacă cerințele adânci ale firii omenești. Iar concepția după care rațiunea omului este o zeitate supremă, a neglijat structura sufletească a omului, în forma ei integrală, care este mai mult decât rațiune.

Omul dispune și de alte facultăți sufletești, nu numai de rațiune; în plus rațiunea, ea însăși, nu poate cuprinde toată dimensiunea condiției umane. Cu ea nu avem acces la zonele care depășesc lumea imanentului concret. Lumea noastră este o creație, o prindere de formă, care nu s'a putut realiza prin ea însăși. Ea nu poate fi concepută decât prin puterea transcendentală a unui creator. Marxismul și individualismul au negat transcendența și, de aceea azi ne găsim la nivelul cel mai scăzut al înțelegerii noastre despre firea și rostul existenței umane.

Vom ieși din această stare de criză spirituală? Vom ieși îndată ce vom regăsi sensul adevărat al existenței noastre, îndată ce ne vom sustrage idolatriei în care trăim și vom restabili o ierarhie a valorilor, în cuprinsul căreia, va prima spiritualul, care este constitutiv vieții omenești și salvării lui din zoologie, biologie și economic.

Odată cu revenirea la valorile spirituale și deci la un umanism integral, ființa omenească se va găsi în orizontul ei existențial, în cadrul căruia își va îndeplini rosturile ei.

ISSN
0705-8365

Prețul unui abonament anual
25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 16 Nr. 177 -IANUARIE 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA. ARGENTINA. ANGLIA. AUSTRALIA. BRAZILIA. BELGIA. CHILE. DANEMARCA. ELVETIA. GERMANIA. GRECIA. FRANTA. ISRAEL. ITALIA. OLANDA. ROMANIA. SPANIA. S.U.A.. SUEDIA. TURCIA. YUGOSLAVIA. NOUA ZELANDA

A DOUA REVOLUȚIE RĂMÂNE PENDINTE

Eugen BÂRSAN

Pendinte de ce? De o mai masivă conștientizare a poporului.

A trecut 22 Decembrie 1990 și speranța iluzorie că poate această zi comemorativă va aduce revoluția de împlinire a celei din 1989, a rămas nerealizată. Greva generală a studenților pe țară și cu deosebire extraordinara strădanie făcută de Timișoara, într'o asemenea privință, n'a fost în stare să genereze de această dată o inducție a țării în o a doua revoluție care s'o ducă la capăt pe cea dintâi.

Capitalei i-a lipsit ceea ce a reușit să realizeze și să dovedească Timișoara: solidaritate între studenți, intelectuali, muncitori și țărani, precum și greva generală a muncitorilor sindicalizați și nesindicalizați, din întreprinderi. In fapt realizări superbe dar, din păcate, un singur loc de exemplară solidaritate n'a fost destul pentru a putea scoate țara din neocomunism. Un lucru care duce în chip natural la întrebări și analize de adânc.

In acest adânc pe primul plan se vede o multă lume românească, care nu vrea nici să zică și nici să facă la fel ca tineretul. Nu vrea pentrucă ea se lasă manipulată de jupânii ei comuniști, de timp de 45 de ani, să stea pe poziția de salvare a socialismului. Drept rezultat în o conjunctură dominată de perverse manipulări, nu-i ușor a realiza schimbarea de care țara are imperios lipsă.

In primul rând confrunți faptul că mediul bunei credințe e ucis la baza lui. Ori, cum poți să te miști pentru o idee sau o lume de mai bine fără factorul acestui mediu? Tocmai aici lovesc feseniștii, cu un diabolism care urmărește să degenereze și să pulverizeze orice bază de bună credință românească, care nu este aliată politicii lor, acelei politici care cere Românului să rămână și pe mai departe la ceea ce el a fost în anii lungi de comunism. Mai precis spus: ce a fost trebue să fie și prezent și viitor și ca atare să nu se mai umble după democrație occidentală.

Nimic de mirat dacă considerăm realitatea că jupânii feseniști își au rădăcinile în trecutul "glorios" al "Epocii de aur", care a îndoctrinat poporul în "Ceaușescu eroism-România comunism".

(Continuare în pag. 3)

REFORMA AGRARĂ, PIATRA DE ÎNCERCARE

——Constantin GORAȘ-PUPĂZAN——

In cadrul unei ședințe extraordinare a celor două organe legislative, Camera deputaților și Senatul, care a avut loc Joi 18 Octombrie 1990, Primul Ministru, Petre Roman, a anunțat "măsuri excepționale de urgență" pentru accelerarea trecerii la economia de piață, ca singură soluție pentru redresarea economică a țării.

Cu acest prilej, Dl. Petre Roman a trebuit să recunoască trei adevăruri pe care, până nu demult, nu a încetat să le conteste. D-sa a recunoscut, astfel, că teoria trecerii lente la economia de piață pe care și-a bazat propaganda electorală, a fost un fals menit să înșele buna credință a alegătorilor; că țara se găseste pe drumul unui dezastru economic și că în funcțiile de decizie se află aceleași cadre ale vechiului regim care, departe de a fi "oameni cu experiență, greu de înlocuit", așa cum se afirmă, aceștia nu au "nici capacitatea și nici dorința" de a aplica vreo reformă în folosul țării.

Lăsând la o parte ambiguitățile și contradicțiile care au caracterizat întotdeauna afirmațiile D-lui Petre Roman, să încercăm, de astă dată, să luăm în serios aceste declarații și să-i acordăm toată încrederea de care are nevoie, pentru a izbuti într'o sarcină atât de importantă și de grea.

Rămâne însă de văzut, așa cum, de asemenea, remarca un comentator dela un ziar parizian, "dacă ex-nomenclatura vizată prin accelerarea reformelor, nu va găsi unele mijloace de a i se opune". Pentrucă, în adevăr, o serie de măsuri care vor trebui să fie luate în mod inevitabil, în scopul trecerii la economia de piață, vor conduce la pierderea locului de muncă pentru toți acei care lucrează în sectorul de activitate vizat. Iar dacă pentru muncitori se va găsi mai ușor o soluție, fie prin constituirea unui fond de șomaj adecvat, fie prin deschiderea, în paralel, a unor noi întreprinderi, cu noi locuri de muncă, în schimb, pentru toți directorii și directorașii (ca și pentru toți ciracii lui) din foarte numeroasele întreprinderi nerentabile, care vor trebui să dispară, pentru toți aceștia, nu va fi ușor să se găsească o soluție pe placul lor. Ori, aceștia sunt cei care au adus cea mai mare contribuție la legitimarea actualului regim, inclusiv a primului ministru, prin influențarea alegerilor "libere" din 20 Mai 1990.

Dar dacă opoziția acestei nomenclaturi se va dovedi greu de înlăturat în numeroase sectoare ale economiei, rămâne totuși un sector în care Dl. Petre Roman ar putea să-și demonstreze bunele intenții pe drumul reformelor pe care s'a angajat. Este vorba de sectorul agricol unde privatizarea nu duce la șomaj ci, dimpotrivă, absoarbe mână de lucru, iar efectele binefăcătoare pe care o reformă bine făcută le-ar avea asupra economiei țării ar fi de o importanță majoră.

In adevăr, după cum se poate ușor înțelege, pentru a reconstrui economia țării noastre în condițiile actuale, este nevoie, în primul rând, să fie rezolvată problema hranei pentru populație. Iar pentru a avea hrană este necesar și suficient ca pământul acestei țări, atât de binecuvântat de Dumnezeu, să fie bine lucrat. Si trecutul ne arată că el, acest pământ, poate fi lucrat cu toată râvna, numai de către stăpânul lui de milenii, care este țăranul. Iar țăranul român nu refuză pământul, așa cum se încerca într'o vreme să se insinueze, după cum ne-au dovedit-o recent cei din Săpânța.

Este deci imperios necesar ca reforma agrară să însemne, în primul rând, refacerea gospodăriilor țărănești. Iar pentru aceasta trebue ca:

- Să se retrocedeze pământul țăranilor la nivelul a ceea ce a fost mai înainte de colectivizare, pentru ca țăranul să recapete simțul de stăpân peste ce este al său, și odată cu aceasta să recapete încrederea că urmele comunismului încep să fie șterse cu adevărat și că minciuna a luat sfârșit. Este vorba de un efect psihologic pentru gândirea țăranului care nu trebue să fie neglijat.
- Să se continue apoi cu acordarea de pământ suplimentar pentru toți solicitanții care pot dovedi că au o capacitate suficientă pentru a-l lucra în mod corespunzător.
- Să se asigure de către stat ajutorul necesar, pentru început, pentru aprovizionarea, pe credit, cu sământă selecționată pentru semănat, cu puieți de pomi pentru plantat, cu animale pentru începutul formării șeptelului în gospodăriile țărănești.

(Continuare în pag 4)

EDITORIAL

UN AN DELA REVOLUȚIE

Ca orice revoluție, prin însăși definiția ei interioară, revoluția românească din Decembrie 1989, nu are un început care să poată fi identificat în fazele preliminare sau inventariat după obiceiul tabulațiilor istorice. Si, de asemenea, putem spune, că nu se poate indica cronologic vreo dată în viitor când această revoluție va fi terminată.

Revoluția românească este în plină desfășurare și, din această cauză, poporul român, ca și întreaga lume liberă, încă nu poate distinge firele roșii după care se orientează la ora actuală întregul proces revoluționar. Un lucru este absolut sigur: sistemul de tiranie al comuniștilor a fost dislocat și nu se mai poate reface, sub nici o formă.

Intreg edificiul societății marxiste a devenit vulnerabil și regimurile comuniste, care apăruseră pe ecranul istoriei, au expus întregii lumi șubrezenia principiilor călăuzitoare comuniste.

A revendica valoarea și calitatea superioară a concepției marxiste este o stupiditate, demonstrată prin falimentul aplicării practice a principiilor de bază ale concepției materialismului dialectic.

A trecut un an dela Revoluția din Decembrie 1989 și putem spune că poporul român continuă să trăiască tot sub conducerea politică comunistă, ca si cum nu s'ar fi întâmplat nimic. Aceasta este o stare de sminteală a unei conduceri, caracteristică numai unor indivizi lipsiți de realitatea istorică, indivizi care nu au principii morale, nu au nimic din cuviința românească și nu sunt interesați de starea națională de azi.

România la ora actuală este plină de frământări, și își caută o orientare proprie în albia istoriei. Poporul trăiește într'un climat încărcat de confuzii, de ambivalențe și de contradicții. Libertatea este relativă, unilaterală și selectivă. Reformele parlamentului sunt artificiale și ineficiente. Producția industrială și de manufactură este scăzută și de calitate inferioară. Adevăratul potențial, politic și economic, ca și cel calitativ în diversele profesiuni este ținut în carantină.

La un an dela Revoluția din Decembrie 1989, toată țara clocotește de nemulțumiri din cauza abuzurilor și deficiențelor administrative și a celor parlamentare, unde stăpânesc fesenistii ca în țara nimănui. Dacă se vorbește de neliniștea care domnește în țară, aceasta se datorește faptului că încă nu au apărut condițiile de stabilitate și libertate pe care le-a sperat întregul popor român, acum un an de zile.

Revoluția nu s'a terminat. Suntem doar într'o fază inițială, care a urmat răscoalei poporului român. Acum se ciocnesc tot felul de forțe: politice, sociale, economice, ideologice, spirituale, în confruntarea dintre vechi și nou.

In climatul acestei libertăți relative, există totuși câteva puncte de sprijin în aprecierea situației, care arată că revoluția nu este pierdută.

Tineretul este din ce în ce mai mult dedicat luptei de salvare națională. El nu este alterat de virusul marxist și, prin aceasta, poate reprezenta constiința unor aspirații cu adevărat naționale. Tineretul român nu este înclinat spre compromisuri și este inepuizabil în dinamica acțiunilor sale.

Intelectualii se regrupează, încet, și își caută o direcție de orientare sănătoasă prin care să iasă din sclavia marxismului. Partidele politice din opoziție își vindecă rănile și meditează asupra erorilor făcute.

Muncitorii au început să-și revină din zona falsă a promisiunilor comuniste, iar lumea românească se trezește la realitate și cumpănește mai temeinic starea de fapt în care se găsește. Bineînțeles, că toate acestea sunt în detrimentul brigăzii comuniste a lui Ilici Iliescu.

După un an de zile dela Revoluție, un factor nou a intervenit de curând în structura politică a țării: ALIANTA CIVICA, care regrupează o serie întreagă de asociații, formațiuni și personalități în vederea unor acțiuni cu caracter național, care să restabilească un climat politic acceptabil pentru toată lumea.

Obiectivul principal este înlăturarea tuturor formelor de comunism din viața țării și a tuturor foștilor comuniști care sunt vinovați de genocidul național și cultural. ALIANTA CIVICA dorește să recâștige "demnitatea națională", care a fost pierdută integral prin tirania comunistă, nu numai a lui Ceaușescu, dar a întregului comitet central al partidului comunist.

Timpul este inamicul principal al conducerii neocomuniste de azi. Timpul va ajuta ca să se facă clarificările necesare. Orizonturile viitorului se arată în altă lumină azi, și poporul, care a făcut revoluția, care a sacrificat vieți, și a vărsat sânge pentru eliberarea țării de strânsorile comunismului, își va croi propriul lui destin, care va asigura o renaștere românească.

Poporul român își găsește în tezaurul lui național, toate resursele de renaștere și de refacere, pe toate planurile. Se va valorifica fondul național, românesc și creștin și acolo se vor găsi premizele călăuzitoare spre o libertate și democrație autentică.

George BĂLAȘU

MEDITAȚIE

Pr.Dr. Petre POPESCU

Anul trecut era veselie. Așteptarea lungă și chinuitoare era purificată prin sânge. Revenise zâmbetul, se amestecaseră lacrimile cu bucuria, cu sângele și cu izbânda. Libertatea visată de o jumătate de secol, se credea că s'a înfrățit din nou cu Românul.

Se jeleau feciorii căzuți pe caldarâm, se puneau în sicrie negeluite, cei ce dăduseră supremul tribut, viața. România devenea o Catedrală a marilor speranțe. Se cântau colinde, se îmbrățișau frații.

Copacul răului căzuse. Rădăcinile au rămas.

Nimeni la vremea aceea, nu realizase cât de savant fusese conceput răul, cât de bine fusese meșteșugit și cu câtă artă fusese ticluit. Răul continuă.

După un an de zile se pune întrebarea, unde este capătul răbdării ? Unde începe adevărul ? Libertatea integrală nu mai are drept de cetate în România?

Acum un an, cu dărâmarea răului, se întrevedea România Mare, România Spirituală, România de cuget, de inimă, România nostalgiei militante, România numită frumos, mișcător, Patria Mamă. După jertfele tinerilor, se părea că forța României nu venea numai din îndârjire, ci mai ales din credință, din speranță și din dragoste. Mântuirea fâlfâia deasupra României.

Inălțarea morală adusă de Revoluție, cu noii figuranți, s'a prăbușit în rușine. Neamul urcă din nou pe rug. Visele sar ca sâmburii din coji, florile se ofilesc și clătinarea a devenit atât de mare, încât mulți se întreabă, oare din inimi vor mai răsări mugurii speranței ? Se cântă la unison umilința.

Se pare că nimeni n'a fost pregătit pentru această mare zi. Așteptarea de a se ridica pe tron cei puri, cei cinstiți și nevinovați ca pruncii, cei iubitori de glie și de neam, a fost zadarnică. Haina bucuriei și a renașterii a fost îmbrăcată de lupi în piei de oaie. Românii sunt din nou victimile timpului și victimile marilor păcate.

Iisus Hristos Mântuitorul rămâne peste necazuri, suferință și dezamăgiri, izvor de speranțe imprevizibile.

Oare nu este Hristos Cel care s'a înfățișat oamenilor ca purtător al unei misiuni sfinte zicând: "Duhul lui Dumnezeu este asupra Mea, pentru care M'a uns să binevestesc săracilor; M'a trimis să tămăduiesc pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc celor robiți, slobozirea, să dau drumul celor apăsați și să vestesc vremea cea bineplăcută Domnului ?" (Luca IV, 18-19).

Nu este oare Hristos Cel care a indicat căi limpezi pentru rezidirea lumii după chipul lui Dumnezeu, după icoana Impărăției Cerurilor, cu fericiții, cu adepții Predicii de pe Munte?

Cum ar fi putut Hristos să lase omul, ca centrul creației divine, să piară în mlaștina deznădejdii și în desertăciunile omenești ? N'a venit El oare pe pământ pentru a-l salva și pentru a-i indica mijloacele prin care să se poată mântui ?

In România, după viața trăită în întuneric 45 de ani și după dezastrul moral și corupția care a făcut ravagii în oameni, Hristos, propune, pentru reînnoirea vieții, pocăința și purificarea. Nu este vorba de schimbarea limbajului, sau de o nouă adaptare, și aceasta mincinoasă, ci este vorba de o înnoire a sufletului, de refacere a staturii spirituale și morale a omului și a societății, prin restituirea valorilor evanghelice, prin raportarea tuturor faptelor omenești la Dumnezeu și printr'o reîncreștinare în adâncime.

Păcatele grele care au zdruncinat în profunzime viața: violența, minciuna, răzbunarea, denunțul, calomnia, ura, invidia, schingiuirea și înfometarea, să fie aruncate în groapa rușinii. Toate aceste păcate grele, care au ruinat viața fizică și psihică a atâtor ființe nevinovate, să constituie un examen de conștiință pentru executanți, pentru cei ce au privit toate aceste drame cu indiferență și lașitate.

Din examenul de conștiință, din pocăință și din purificare, într'un cuvânt din înduhovnicire, se mai poate ridica o lume spirituală, o lume a valorilor evanghelice, o înnoire morală, o revenire la omenia românească. Altfel, vom adăuga răni peste răni, suferință peste suferință, răzbunare peste răzbunare, minciună peste minciună, până la epuizare ca popor.

CĂTRE REDACȚIE

*BOSTON, U.S.A. - Am aflat numai recent de interviul pe care D-l Paul Goma l-a dat, prin D-șoara Gabriela Adameșteanu, la Revista "22", care se publică în România. Eram obișnuiți cu scrisul și felul de a vorbi al D-lui Goma. Conversațiile, interviurile, așa zisele conferințe ale dânsului au fost întotdeauna, și continuă să fie, doar un lung șir de vorbe fără idei. Ceea ce este interesant în scrisul lui este faptul că reușește să se mențină consistent, pe pagini întregi, la un ton invariabil de zeflemea și de monotonie. Nu-i lipsesc cuvintele, dar nu le poate niciodată organiza într'un sistem care să spună sau să însemneze ceva constructiv. Cuvintele îi rămân permanent la un nivel de repetiție adnauseam. D-șoara G. Adameșteanu l-a prins foarte bine în interviul menționat. După ce Paul vorbește singur timp de vreo zece minute, râde (sau surâde), și nu se știe de ce. D-șoara Adameșteanu menționează în paranteză, cu litere groase, și râsul și surâsul.

Nu ne-am fi ocupat, deci, de acest interviu dacă ilustrul domn Goma nu și-ar fi permis, quasi ex cathedra, să insulte și să aducă acuzații grave unuia dintre cei mai cinstiți și mai devotați Români din exil, D-l Ion Pantazi, din München. Dl. Goma recunoaște comportarea impecabilă a ofițerului Pantazi pe frontul de Răsărit. Recunoaște, de asemenea, intransigența ostilă și continuă a lui Ion Pantazi față de regimul comunist din țară, care l-a chinuit ani lungi prin toate închisorile. Cine a citit cartea "Am trecut prin iad" și-a dat seama ce fel de om și de Român este Ion Pantazi. E o infamie a afirma, cum face D-l Goma, că după ce s'a comportat eroic și ca soldat pe front și ca încarcerat politic, odată ajuns în libertate Ion Pantazi a devenit agent al odioasei securități comuniste.

Românii din exil au recunoscut și au avut, în Ion Pantazi, unul din cele mai strălucite exemple de corectitudine și de abnegație pentru cauza patriei noastre. Noi care, ca și el, am colaborat la lupta exilului, împotriva opresiunii comuniste din țară, protestăm, cu toată tăria sufletului și rațiunii noastre, împotriva afirmațiilor, lașe și perverse, ale d-lui Goma. Cerem de asemenea Revistei "22" să publice un comunicat de desolidarizare și de repudiere a acuzațiilor aduse de D-l Goma împotriva lui Ion Pantazi. E absolut imperativ ca publicațiile din țară să-și verifice informațiile, înainte de a le da la tipar. Pentrucă și exilul își are faliții lui.

Elena MUNTEANU, matematiciană, analist de sisteme;
Tudor IONESCU, inginer, Dr. în matematică;
Nicolae ILIESCU, profesor Harvard University.

*TIMISOARA, ROMANIA - Am crezut cu toții că o să fie mai bine, dar ne-am înșelat. Acum oamenii trăiesc mai rău ca înainte de Revoluție. In prăvălie nu se găsește nimic și în ultimul timp s'a făcut o așa zisă "liberalizare de prețuri", care în realitate nu e decât o majorare. Am o amărâtă de pensie de 2.500 lei, în timp ce un fost activist de partid are până la 10.000 lei, sau mai mult. Toate s'au scumpit în așa hal, încât nu mai poți face față scumpetei. O carte costă între 20 - 250 lei, o pereche de găini între 600 - 800 lei, un kg. de mere 30 lei ș.a.m.d.

E dureros când într'o țară care se pretinde civilizată nu găsești hârtie igienică, o pastă de dinți, o panglică pentru mașina de scris, un caiet, etc. Nu mai vorbesc de compot, marmeladă, portocale, banane, curmale și alte fructe pe care copiii nici nu le cunosc...

Vă mulțumesc pentru "Cuvântul Românesc" pe care-l citesc lăcrimând.

Dr. I.M. CARAS

*IASI, ROMANIA - Mă adresez Dumneavoastră cu rugămintea de a-mi facilita contactul (prin corespondență) cu membri ai comunității românești din Canada. Adresa mea este: Toma Cătălin, Str. Străpungere Silvestru 33, Bloc T 6, Tronson 2, Etaj 6, Apt. 33, Iași, jud. Iași, cod 6600, România. Vă mulțumesc.

Cătălin TOMA

Second Class Mail Registration Number 4133

PERSPECTIVA 1991

George BĂLTEAN

Poporul român a trecut din 1989 în 1990 ca un tren care iese dintr'un tunel întunecat şi intră într'altul, văzând lumina doar în timpul scurt dintre cele două tunele, adică în timpul revoluţiei, iar trecerea din 1990 la 1991 este continuarea întunecatului tunel 1990 sub alt număr, continuare, din care, lumina dela gura de ieşire încă nu se vede. O cotitură însă o poate apropia nesperat de mult.

Perspectiva României depinde de patru factori: Europa, poporul român (factorul hotărîtor), Uniunea Sovietică şi comuniştii din România. Primii doi factori, Europa şi poporul român, constituie factorii pozitivi, în progres, de care depind ceilalţi doi factori, respectiv, Uniunea Sovietică şi comuniştii. Europa şi poporul român acţionează în direcţia dezvoltării civilizaţiei, libertăţii şi vieţii umane. Uniunea Sovietică şi comuniştii sunt factorii negativi, reacţionari, care se opun dezvoltării poorului român, care vor ca în România să domnească în continuare comunismul, fie el şi în mod mascat.

Europa se unifică, iar această unificare depăşeşte cu paşi rapizi fosta cortină de fier îndreptându-se spre Est, cu decizie fermă să cuprindă toate ţările dintre Atlantic şi Nistru. Comunitatea europeană a devenit cea de a treia suprapotere mondială, ea este în continuă creştere şi întărire, iar forţa sa, determinată de nivelul său de supradezvoltare, influenţează văzând cu ochii evoluţia popoarelor din Estul Europei, care până recent au constituit lagărul socialist. Căderea cortinei de fier, dezvoltarea tehnicii comunicaţiilor, circulaţia oamenilor şi schimburile comerciale contribuie progresiv şi irezistibil la această influenţă concretă dintre Vest spre Est.

Recent a fost adoptată "Carta din Paris pentru o nouă Europă". Sfârşitul războiului rece ca şi despărţirea Europei în două au apus. Cele 34 de guverne, inclusiv al Uniunii Sovietice şi al României, s'au obligat să recunoască şi să respecte pentru totdeauna drepturile omului şi libertăţile de bază izvorîte din democraţia occidentală, dreptul la bunăstare economică bazată pe economia de piaţă, să asigure dreptatea socială şi egală siguranţă de existenţă pentru toate ţările. Toate statele semnatare au acceptat existenţa unei singure noţiuni de democraţie şi nimeni nu mai poate spune că "noi înţelegem altfel democraţia", după cum au obişnuit comuniştii s'o facă până acum.

În întreaga Europă se recunoaşte doar o singură formă de guvernământ, democraţia. "Noi ne obligăm să dezvoltăm, să definitivăm şi să întărim democraţia ca singura formă de guvernare a popoarelor noastre" se spune în Cartă. Toţi oamenii sunt egali în faţa legii, "nimeni nu stă deasupra legii", deci preşedintele şi guvernul sunt supuşi legii, iar dacă ei nu respectă legea, vor da socoteală. Europa va urmări, iar noi toţi trebue să facem cunoscut Europei cum se respectă Carta de către guvernul dela Bucureşti.

Factorul "Europa" alături de poporul român vor decide viitorul, dacă ambii vor colabora şi vor desfăşura fără întrerupere o presiune continuă asupra celorlalţi doi factori, cei negativi. Poporul român este forţa supremă în ţară, iar aceasta a dovedit-o în Decembrie, în timpul revoluţiei. Atunci s'a răsculat o parte din popor, şi în special tineretul. Ce va fi dacă se vor răscula, sau vor face demonstraţii active mai multe milioane!? Organizarea începută să trezească poporul se găseşte pe drum bun. Alianţa Civică, Societatea Timişoara, Liga Studenţilor şi atâtea alte organizaţii trebue să insufle poporului curaj şi demnitate. Victoria va fi cu siguranţă de partea poporului. Mizeria economică şi socială, decăderea morală, minciuna şi teroarea nu pot şi nu trebue să mai fie suportate. Comunismul trebue să fie lichidat indiferent sub ce mască se prezintă.

Factorul "Uniunea Sovietică" a ajuns o figură jalnică. Imperiul rusesc se dezagreghează, Pactul dela Varşovia ca şi CAER-ul, practic, nu mai există, Uniunea Sovietică a pierdut războiul rece, a pierdut întrecerea economică-ştiinţifică cu Vestul, a pierdut mult-trâmbiţata "întrecere paşnică" cu înfigerea cuţitului în spate, iar acum se zbate cu supravieţuirea, cerând ajutor Occidentalilor contra cărora a luptat cinci decenii. RDG a dispărut, iar Ungaria, Cehoslovacia şi Polonia se consideră ţări occidentale. In iarna care vine foamea va face ravagii. Pe scurt, aşa se prezintă marele sprijinitor al comuniştilor din România.

Deci, doar nebunii mai pot crede că vor putea stopa cursul hotărît şi ireversibil al lichidării comunismului şi introducerii democraţiei în întreaga Europă, inclusiv în România, bazaţi pe Uniunea Sovietică. Moscova, şi KGB-ul său nu mai sunt în stare să stopeze cursul istoric nici măcar acasă. Asemenea nebuni, oameni inconştienţi, există încă la Bucureşti. Ei pot doar să frâneze vremelnic transformarea din ţară, pot deci, să prelungească nenorocirea poporului român. Aşa-zisele lor reforme sunt posterioare celor din Uniunea Sovietică, iar regimul Iliescu-FSN pare că se târăşte după cadenţa rusească. Astfel România seamănă cu o râmă legată cu sfoară de coada unui melc cu carapacea spartă. Si, colac peste pupăză, Ilie Verdeţ, s'a găsit să reconstituie partidul comunist şi să amplifice complexitatea şi balamucul, în vreme ce actuala echipă conducătoare a intensificat livrările de alimente către Uniunea Sovietică la preţuri de nimic. Mica Românie alimentează colosul rusesc şi se lasă jefuită într'un ritm alert, ca şi în timpul "armistiţiului".

Cei doi factori negativi, Uniunea Sovietică şi comuniştii din ţară (Iliescu, FSN, Verdeţ etc.) simt că le-a sunat ceasul. Jefuiesc cât pot şi transferă în Rusia. Trebue să fie opriţi. Depinde de poporul român dacă întregul an 1991 va rămâne în întunericul tunelului sau va ieşi la lumină. Trebue să se ştie că Uniunea Sovietică şi regimul din România depind de Europa şi poporul român şi nu invers.

George BĂLTEAN

A DOUA REVOLUŢIE RĂMÂNE PENDINTE

Urmare din pag. 1

Potrivit unei asemenea doctrine, oamenii de bună credinţă nu pot fi decât cei fideli "omului de bine" al "omenirii" înţeleptului Lenin. Dacă ai curajul să te opui, ţi se aplică de către "mineri" sau alţii canoanele doctrinei sau moralei comuniste. O situaţie prin care trece azi tineretul român, care nu vrea să accepte nici în ruptul capului doctrina lui Honecker adoptată de feseniştii: "Tot înainte pe drumul socialismului".

Să auzi,să vezi şi să nu crezi? Auzind şi văzând, nu ne rămâne decât să constatăm că, faţă de vechiul sau noul comunism practicat în ţară, lecţia istoriei este ignorată, cu totală bună ştiinţă, de către cei mai mulţi. Se pare că Românii nu vor să scape ocazia de a fi cumva în frunte, în atenţia Europei şi chiar a întregii lumi, cu exerciţiul dreptului de a fi salvatori ai comunismului. Ei ţin să fie oamenii surprizelor. De ce natură, nu contează. Totul e ca ei să fie originali. Ne referim la originalitatea legată de blestematul drum al ţării din această fază a marilor confuzii şi a mistificărilor adevărului. Al adevărului înlocuit cu minciuna care e prezentată drept adevăr.

Se confundă cu bună ştiinţă şi se însuşeşte o falsă conştiinţă a împăcării că totul decurge pe drumul cel bun. Iar în pofida faptului că paradoxul este izbitor de evident, se susţine partea răului cu zisul şi cu amăgirea că, totuşi, aşa ar fi mai bine. In fapt acest zis, incert şi amăgitor, a dus la punctul straniei situaţii în care nu se mai poate face distincţie între bine şi rău. Un lucru trist care nu poate însemna nimic altceva decât pervertire de suflet şi de raţiune. Mergând mai departe, motivul unui asemenea fenomen nu poate fi căutat decât într'un lapsus de credinţă. Căci numai lipsa credinţei poate explica negarea virtuţilor morale şi lipsa de orientare.

Iată, deci, ce stă în calea solidarităţii ţării cu revoluţia neterminată a tineretului. Probleme de o complexitate negativă, susţinută şi agravată, continuu, de televiziunea puterii feseniste care discreditează inteminabil acţiunile de protest, cu placa sloganelor morişcă, ba că ele ar fi extremiste, ba că ar fi în slujba unor puteri străine, ba că ar fi antinaţionale şi destabilizatoare de ţară. După cum se vede, nomenclatura neocomunistă se confundă cu ţara. Ea mai alertează şi că legionarismul ar fi prezent în toate manifestările de protest şi că ar urmări, în chip iminent, preluarea puterii. După cum sună alertarea, doar numai oficializarea ar mai lipsi.

Sunt însă şi lucruri pe care televiziunea regimului, nu le spune. Ca de pildă: că studenţimea din întreaga ţară e tot mai solidară în sprijinirea activă a tuturor manifestărilor de însănătoşire politică şi socială; şi că, pe de altă parte, sindicatele muncitoreşti au început să nu mai fie dispuse să se lase manevrate de putere în chip uşor.

In concluzie, colaborarea dintre studenţime, Alianţa Civică şi Forumul Democratic Antitotalitar, la care este aşteptată şi muncitorimea, constituie noutatea orientării viitoare politice spre un orizont al adevărului, al unei moralităţi curate şi al unei societăţi cu adevărat democratice care să garanteze drumul de urmat al tuturor valorilor naţionale.

Eugen BÂRSAN

Ce înseamnă F.S.N.

FASCIŞTI ŞI NAZIŞTI

Ca să-şi scuze falimentul, comunismul şi-a căutat duşmanii cu lumânarea.

Fără "duşmani", comunismul nu şi-ar putea explica existenţa.

Pentru fericirea ţăranului au trebuit eliminaţi boierii, chiaburii, răzeşii şi toţi care aveau o capră şi trei găini.

S'au dus boierii, s'au dus găinile şi capra, s'a dus totul şi ţăranii au fost egalaţi la colhoz.

Pentru fericirea muncitorilor au fost luate din mâna exploatatorilor marea industrie, mica industrie şi atelierele de pus pingele, statul luându-şi nobila meserie de a cârpi ciorapii.

Din muncitorul exploatat cu o leafă din care îşi putea hrăni familia, comunismul a făcut un "proprietar" care trebue să muncească cinci luni ca să-şi cumpere un televizor.

Cu fericirea intelectualilor a fost mai greu: intelectualii gândesc şi'n regimul comunist gândeşte numai unul: şeful.

Pentru a nu ieşi din pas cu gândul s'au înfiinţat academii de reeducare (Piteşti) cu sucursale sub-academice pentru repetenţi: puşcării, lagăre, canale, etc.

Restul ţării, pentru a nu se infecta de cultură, a fost pus în carantină, considerându-se molipsitoare ziarele, cărţile şi chiar convorbirile particulare cu străinii.

Dar când să spună bogdaproste c'au scăpat de belele prin sacrificarea pe "Altarul Democraţiei" a doi tovarăşi, F.S.N-ul- moştenitorul genetic al P.C.R-ului - s'a trezit cu protestele celor care luaseră în serios lupta de eliberare a ţării.

Singura soluţie a fost să dibăcească la iuţeală un nou duşman !

L-au găsit! Golani , fascişti, nazişti şi reacţionari!

Să vedem cui se potrivesc aceste titluri:

"Mic dicţionar al Limbii Române", Bucureşti 1974, pag. 258:

"FASCISMUL: Ideologie şi mişcare politică...caracterizată prin suprimarea libertăţilor democratice, prin asuprirea clasei muncitoare şi a altor elemente progresiste, prin şovinism şi războaie de cotropire".

"NAZISM: Nume dat fascismului german".

Deci studenţii din Piaţa Universităţii, reprezentanţii sindicatelor muncitoreşti, intelectualii care au dorit un dialog cu guvernul au devenit fascişti care vor "suprimarea libertăţilor".

Cine suprimă libertatea?

Să clarificăm şi acuzaţia de "asupritori" adusă Golanilor...

Cine a asuprit pe cine? A fost populaţia capitalei cea care a asuprit pe mineri, ori minerii, chemaţi de guvern, au bătut şi devastat (în numele "libertăţilor democratice", bineînţeles) pe cetăţenii bucureşteni, sediile partidelor de opoziţie şi ziarele care nu pricepeau ce-i "libertatea F.S.N-istă"?

Să ne oprim la cuvântul "REACTIONAR" (pag 625...2)...care este ostil progresului".

Cine a lansat formula "Noi muncim, noi nu gândim"? Cine a spus că România n'are nevoie de lecţii de democraţie?

Din ordinul cui s'au distrus laboratoare şi biblioteci, izvor de progres şi cultură?

Cine sunt cei "ostili progresului"?

Cine's FASCISTI SI NAZISTI?

Stroe MOLDOVANU

LA UN AN DELA REVOLUTIE

ESEUL POLITIC

TEHNOLOGIA POLITICĂ

—Constantin MACRI—

Stadiul actual al dezvoltării științei politice în strânsă corelare și interdependență cu ansamblul științelor sociale și tehnologice precum și problematica omului, ca specie, în cadrul evoluțiilor fantastice din domeniul științei cu rezultate certe în ameliorarea condiției umane "per ansamblu" dar și cu efecte de perspectivă catastrofică, efecte, aparent secundare, dar care vizează însăși viața pe TERRA, determină formularea unor legi generale, aplicabile "bunului guvernământ".

Se pot formula asemenea legi? Au ele eficiență din fizică sau chimie? Pot fi ele matematizate? Răspunsul este numai parțial da, după cum vom încerca a demonstrăm mai jos.

Iată că datorită acestei descoperiri a secolului, mijloacele de comunicare audio-vizuale, lumea ia cunoștință de sine însăși în toată diversitatea sa etnografică și geografică dar și cu sentimentul care devine convingere din ce în ce mai fermă că OMUL este, relativ, pretutindeni același și că diferențele de cultură, de tradiție, de obiceiuri, de comportament, de rituri și credințe,tind în perspectiva mileniului ce urmează, să se estompeze. Facem această precizare prealabilă absolut necesară, pentru a înțelege cauza principalelor evenimente contemporane care desigur jalonează viitorul globului.

Iată, noi considerăm că prăbușirea imperiului comunist are ca una din principalele cauze imposibilitatea pentru călăi de a zăgăzui informațiile. Berlinezul de Est, ca și cea mai mare parte a fostului lagăr socialist asculta sau se uita la televiziunea occidentală. Europa Liberă a dinamitat în bună parte sistemul sateliților moscoviți răsăriteni.

Vrem să spunem adică, că trecerea dela epoca strict industrială așa cum o concepea Stalin și economiștii marxiști la societatea post-industrială în care predomină informatica este un fapt istoric care infirmă, în epoca noastră, orice ideologie anterioară și că nici noi nu încercăm să reformulăm alta, ci numai niște principii generale, niște procedee (tehnologie) care să dea maximum de eficiență în conducerea unui stat (în fond a oricărei colectivități umane) pentru satisfacția optimală a celor guvernați. Satisfacție care e funcție de mentalitatea culturală, de experiența istorică concretă, de aria geografică și de specificul național etc.

În conflictul din Golf s'a materializat pentru prima oară în istorie solidaritatea internațională pentru apărarea Dreptului Internațional. Deci ordinea juridică, ordinea convenită și semnată nu mai este un "petec de hârtie", ci ea trebue respectată pentrucă această ordine garantează conviețuirea pe glob.

Saddam Hussein este o reeditare în lumea arabă a lui Stalin sau Hitler. Dar Kuweitul, ca și Danzig-ul odinioară, este mai puțin o problemă teritorială sau o problemă de afaceri petrolifere cât este o problemă de principiu. Principiul de bază al Ordinei Internaționale, ordine la care este interesată și China și U.R.S.S., deși în grade diferite și pentru rațiuni deosebite, după cum vom vedea altădată.

Ordinea de drept este o mare cucerire a spiritului uman atât pe plan internstatal cât și interstatal. Cine calcă această ordine trebue sancționat. Se realizează sub ochii noștri unul din visurile marilor umaniști și în special al juriștilor, ca prevederile dreptului internațional și respectul convențiilor să fie fundate pe ceea ce constituie baza regulii de drept, spre deosebire de regula morală, adică încălcarea acestor prevederi să atragă automat sancțiunea, conform unor proceduri ce urmează încă a fi elaborate și consolidate. Deci tehnologia politică începe cu interogația, care e baza de drept și pe ce principiu moral a fost elaborată.

Schematizând, am putea spune că întreaga cultură umană este jalonată de aceste două mari repere. O ordine, adică o logică, o morală, adică un sentiment. Sentiment al plenitudinii umane, al unei sincerități, fără reticențe, față de tine și față de obște, față de semenii tăi. Această "transparență" descoperită atât de târziu de Sovietici la capătul a șapte decenii de calvar, prevăzut de Dostoievski și descris de Alexei Tolstoi.

Satanizarea bolșevică constă în falsificarea integrală a omului și a legilor societății în care au guvernat marxist-leniniștii. Efectele acestei falsificări de 45 de ani se citesc pe creierele nomenclaturiștilor și a securiștilor răsăriteni.

Deci primul ingredient, primul instrument pe care-l folosim în tehnologia politică este autenticitatea morală, sinceritatea, transparența relațiilor interumane. Practica sincerității o adoptăm firește față de fluxul evenimentelor contemporane care ne întâmpină cotidian.

Vis-a-vis de masele populare trebue să fim într'o permanentă dispoziție dialogală, iar după ce am dialogat, decantăm, o concluzie pe care trebue s'o impunem prin sinceritatea noastră, prin competența noastră, tehnologia politică solicitând o mare cheltuială de energie politică și fizică chiar, un devotament nemărginit pentru cauza îmbrățișată, un comportament în continuă combativitate care să mobilizeze masele.

Din elemente, aparent disparate, se constituie mai ales în epocile de mari tensiuni istorice, mitul politic care sintetizează și concentrează cel mai elocvent aspirațiile din adâncuri ale poporului într'un anume ceas istoric. Acest "mit politic" conjunctural este un fel de armă atomică în războiul de opinii dintr'o anumită epocă. Acest mit politic este, în fond, expresia unei culturi, a unui mod de a fi, de a înțelege și interpreta sensul evenimentelor fluente din societatea în care trăim. În mitul politic al epocii și al unei societăți se citește în fond scara de valori la care aderă civic, societal, omul.

În societățile moderne interdependența dintre om și colectivitate este din ce în ce mai strânsă, așa că opțiunile individuale se reflectă direct în viața socială, după cum și hotărîrile sau viziunea globală a deciziilor puterii au o influență hotărîtoare asupra destinului cetățeanului, privit ca membru al unei colectivități, cu drepturi și obligații. Dacă unul din cei doi factori intră în divergență, în mod majoritar, mitul se dezagregă, pentru a se reconstitui într'o altă formulă născută din experiența și dialectica socială.

Totul are însă, în istorie, un sens ascendent, personalitatea totală a omului, desprinsă din spectrul societății, reușește cu toate sinuozitățile diagramei istoriei reale să se impună finalmente. Pentrucă așa cum remarca I.P. Sartre ("Ontologia libertății") omul este creatorul propriilor sale valori, și tinde, în mod reflex, să reprime tot ce-i stânjenește sau contrariază libertatea sa proprie în viziunea căreia își derulează existența. Această desfășurare existențială este o continuă luptă pentru cucerirea de noi valori libertare.

Valorile libertare, sau opțiunile individuale, presupun o personalitate mereu în acțiune, singura care este avută în vedere în tehnologia politică. Ea trebue să medieze interesele multiple ale maselor, să interpreteze dorințele individuale și colective, dându-le forma actelor decizionale ale puterii. Psihismul acesta stradal, popular, care naște continuu imagini semnificative, tehnologia politică trebue să-l colecteze și să-l asambleze într'o simbolică colectivă, ușor portabilă la investiții afective din partea fluxului popular, căruia trebue să-i potențeze dinamismul pentru a-l face ceea ce Machiavelli numea "verita efectuale".

Tehnologia politică este valabilă numai în măsura în care este eficace în raport cu scopul (idealul) propus. Când eșuează înseamnă că a fost eronată. Ori în manevre (manipulare) ori în substanță (ideologie).

Fără imaginație creatoare care să valorifice prompt nevoia omului de a-și depăși condiția precară în societate, de a visa la o altă existență a sa și a colectivității în care trăiește și muncește, impulsionând luciditatea fiecăruia pentru o participare conștientă la treburile sociale,nu poate fi vorba de tehnologie politică. Aceasta, tehnologia politică, trebue să practice un evantai larg de procedee pentru a determina o radicalizare a maselor în vederea atingerii obiectivului major al unui anume "moment politic".

Radicalizarea constă în adoptarea subiectivă, afectivă a crezului politic ca pe propriul tău crez de viață și comportarea în consecință în toate manifestările publice. Tine de arta politică și deci constituie un procedeu tehnologic politic dacă provocăm în conștiința celor a căror adeziune o solicităm, o adevărată revoluție intelectuală și morală prin descripția unui ideal, a unei alte lumi, a unei alte societăți, schimbată din temelii, pentru a răspunde tuturor contradicțiilor pe care aderentul nostru virtual le trăiește în experiența lui cotidiană de viață, dela asigurările sociale, la costul vieții și decalajele economice între diferite grupuri sociale, decalaje de care nu se simte responsabil și nici capabil să le rezolve prin propria muncă și calificare.

Euforia trăirii sub lumina unui ideal, iată rezultatul optim al unei virtuoase tehnologii politice.Pentru a obține un asemenea efect trebue să înțelegem necesitățile istorice obiective ale societății în care trăim. Aceste necesități istorice se depistează în viața socială de fiecare zi, în marile compartimente ale exercitării puterii politice precum asistența sanitară, învățământul, prosperitatea economică individuală, pe grupuri și pe ansamblul societății, securitatea drepturilor omului, integritatea justiției, onestitatea conducătorilor etc.

Colectând contestațiile și apreciindu-le critic potrivit unui anume ideal politic se determină o anume voință politică care poartă amprenta puternică a epocii istorice respective. Voința istorică a epocii devine rațională și conștientă de sine numai într'o societate democratică.

In absolutismul cezarian sau satrapic, în cel feudal, nu se poate vorbi decât vag de o anume voință politică. Ea este în întregime monopolizată în totalitarism de "voința șefului" acum două mii de ani, ca și în epoca totalitarismelor moderne - comunist sau fascist. Numai o voință rațională devine operantă politic.

Numai în Europa și pe marginile Atlanticului s'a realizat pentru prima oară

Continuare în pag. 6

Alba Iulia 1 Decembrie 1990

CEREMONIA IMPOSTORILOR

—Aurel MAXIM—

Sărbătoarea sărbătorilor neamului nostru, vestită de clopotele bisericilor din Alba Iulia, mi-a cutremurat întreaga ființă, iar gândul m'a călăuzit către nemuritorii corifei și în mod special către Iuliu Maniu, care prin lupta lor dârză și neînfricată au înfăptuit "Marea Unire", visul de veacuri al poporului nostru.

Momentul depunerii coroanelor m'a impresionat până la lacrimi! Dar, vai! Când am văzut că din coroana atinsă de mâinile "Președintelui", din petalele florilor se prelingeau stropi mari din sângele eroilor din Decembrie, din sângele victimelor din Ianuarie, Februarie, Martie, Iunie, m'a cuprins un sentiment profund de mânie și-am strigat în conștiința-mi: "Până când ticăloșilor, asasini ai poporului, până când mai batjocoriți această țară?"

Am văzut apoi un fel de monstru, o zdreanță veche comunistă, ce-și purta hoitul pe trei picioare, erijat în Președintele unui așa-zis Senat, o lighioană străină de neam și de țară, care a fost și încă este unul din marii "arhitecți" ai dezastrului țării noastre.

Am văzut apoi un Prim ministru, râzând, după cum spun țăranii pe la noi, ca proasta'n târg, străin de legea noastră, ce-și făcea sub imperiul celei mai nerușinate ipocrizii, cruci până la pământ.

Am văzut apoi fețe bisericești, bine hrănite, îmbrăcate'n odăjdii de mare preț, de sub care însă la cea mai ușoară adiere a vântului, apăreau însemnele comunismului "secera și ciocanul".

Am văzut apoi mii și mii de oameni, care trăiau cu adevărat, cu toată ființa lor, măreția și importanța momentului istoric. Ei, numai ei, acești oameni, aveau dreptul la prezență, pe locurile sfinte, unde s'a clădit adevărata istorie a neamului nostru.

Vă întreb, impostorilor? Unde se află mormintele lui Iuliu Maniu, I. Brătianu, I Mihalache, I. Hossu, I. Fluieraș, care au săvârșit marele act de "dreptate națională", pe care voi comuniștii, drept răsplată, i-ați torturat și ucis în temnițe?

Prin prezența voastră la Alba Iulia ați întunecat măreția acestui act istoric. Călcând pe urmele nemuritorilor noștri eroi, făuritori de istorie, n'ați făcut altceva decât să le tulburați liniștea din mormintele lor, fără cruci, necunoscute, morminte pe care de fapt se sprijină pentru vecie neamul nostru românesc.

Locul vostru, impostorilor, nu este pe prima scenă a țării, locul vostru, după crimele și fărădelegile săvârșite, este după gratii.

In orice țară civilizată din lume și chiar în cele mai puțin civilizate, criminalii, precum și părtașii la crimă se pedepsesc!

Parafrazându-l pe G. Coșbuc, vă zic: "Să nu dea Dumnezeu cel Sfânt, Să vrem noi sânge, nu pământ, ... Hristoși să fiți, nu veți scăpa, Nici în mormânt!"

REFORMA AGRARĂ

(Urmare din Pag. I)

- Să se organizeze de către stat, secții de mecanizare agricolă,cu o dotare suficientă pentru a satisface, pentru început, nevoile gospodăriilor țărănești, până când acestea vor avea posibilitatea să se înzestreze cu utilajele necesare.
- Să se înființeze cooperative agricole pentru comercializarea, în mod organizat, a produselor agricole care depășesc nevoile gospodăriilor.

În ceea ce privește prisosul de teren agricol, acesta să fie oferit pentru a fi exploatat de mari întreprinderi agricole, prin închiriere sau cumpărare, după modelul fermelor din țările occidentale.

Reorganizarea agriculturii prin privatizare totală și imediată, ar putea constitui baza de plecare, piatra de început a refacerii economiei țării, dar șipiatra de încercare a bunelor intenții și a capacității de guvernare a D-lui Petre Roman, după cum o nereușită a reformei ar trebui să determine retragerea sa și cedarea locului altuia cu mai multă experiență așa cum se procedează într'o țară democrată.

Constantin PUPĂZAN

ÎNCEPUT DE AN NOU CU TOATE CELE VECHI

—Traian BARCIAN—

Am intrat în 1991 cu o altă stare de suflet și de gânduri decât cea pe care ne-a dat-o începutul lui Ianuarie 1990. Zile pline de covârșitoarea închipuire că miracolul Revoluției a schimbat fața țării, descătușând-o de regimul comunist. Numai că în pofida închipuirii, îndreptățită atunci, cele douăsprezece luni care au urmat au scos din Român iluzia descătușării, iluzia libertății visate. Inceputul întoarcerii a fost o nebuloasă alertantă. De atunci înainte Românul a început să se simtă, pe zi ce trece, tot mai înșelat și tot mai mințit ca până la urmă să-și dea seama că este victima unei monstruoase păcăleli.

Această monstruozitate a uciderii răsuflării și scurtei vieți a libertății, a fost comisă de Frontul Salvării Naționale care devine, în doi timpi, adăpost de refacere a regimului comunist răsturnat de Revoluție. Si acest adăpost nu duce la nimic bun. Scumpa libertate românească, sfințită cu sângele tineretului care s'a sacrificat pentru ea, este torpilată de nemărginita boală de putere a nomenclaturiștilor ceaușiști și a funcționarilor din cadrele subalterne. Astfel prin uzurparea banditească a Revoluției de către cei ce s'au înfipt în monopolul puterii, ideea de democratizare a țării, în sens real și nu comunistic, a fost pentru moment compromisă.

Dezamăgitor, trist și extrem de dureros. Căci dacă în momentele fierbinți ale Revoluției comunismul a pierdut teoretic partida, el se întoarce și dovedește că în realitate nu a pierdut nici guvernarea și nici privilegiile. Iscusința diabolică în trasul sforilor îl menține la putere. Si așa în loc de libertate și democrație, Românii nu pot avea parte decât de comunism în continuare. In fapt matadorii puterii și funcționarii ei, sunt aceiași, cu singura deosebire că mai ieri erau nomenclatură comunistă și mai nou neocomunistă.

Se mai poate îndoi astăzi cineva că acești nomenclaturiști, în chip groaznic bolnavi de putere, nu practică o politică de nimicire a idealurilor Revoluției și de exercitare de putere dictatorială? Acționând pe linia de încăpățânare, duritate și inflexibilitate, nomenclaturiștii, bolnavi de putere, nu cunosc decât o lege: legea fărădelegii.

In concursul de scenarii care reflectă lupta dintre tineretul ''golan'' și fesenismul neocomunist, jupânii din obsesia și exercițiul puterii, reprezentați de tandemul Iliescu-Roman, duc o politică mafiotică care atinge ridicolul și tragicul. Ridicolul minciunilor și denaturărilor și tragicul unor evenimente sângeroase ca de pildă mineriada. Si unele și altele au același obiectiv: să se uite totul și cu asta să se elimine orice pune în discuție baza comunistă ori necomunistă a guvernului. Altfel spus, se caută a se impune ca aceasta să fie o chestiune tabu.

Grea povară pentru bietul Român care nu e băgat în seamă pentrucă tot ce vine de sus trebue să fie singurul lucru bun. Grea povară pentru un popor să lupte cu crema ''Epocii de aur'' după ce 45 de ani a fost rupt de valorile spirituale și acum e derutat de manevrarea dezinformațiilor feseniste. Grea povară când țara e într'un război civil psihologic între cele două lumi ale ei, cea agonizantă a poporului și cea privilegiată a nomenclaturiștilor funcționari ai puterii, care au pus mâna pe toate ale țării și nu vor să mai dea nimic înapoi.

Este marea sfidare preluată de 1991, iar pe lângă cele amintite mai sunt și altele. Un adevărat caleidoscop. Desprindem din el: După un an, încă tot nu se știe cine sunt responsabilii măcelurilor din Revoluție, cine a tras?... Guvernul fesenist favorizează mai departe pe cei care au tăiat și spânzurat, promovând pretenția (provocatoare) ''nu mai răscoliți întâmplările''!... Dispretuirea memoriei sutelor de mii de victime ale genocidului comunist (închisori, lagăre, securități, canale etc.) merge înainte... Ordinele care se primesc dela minți reduse, merg înainte...Excepțiile dela mizerii, merg înainte...Locuințele pe sprânceană, merg înainte... Restabilirea Securității și a ceaușismului merge înainte... Intimidarea spiritului critic merge înainte... Cea mai evidentă preocupare a feseneului - menținerea puterii - merge și ea înainte...

Toate converg într'o singură direcție: cei tari vor să fie și mai tari. Iar, în mediul legat de ei, România a devenit o țară misterioasă. Cu cât declarațiile guvernamentale sună mai bine cu atât mai mult ele întăresc suspiciunile.

Nu-i greu să se întâmple aceste lucruri într'o societate românească lovită de o gravă carență civică. Plasat în ea, Dl. Ion Iliescu este exponentul unor interese condamnate de istorie. Totodată comunismul, căruia dânsul îi aparține, este dușmanul prin excelență al unei societăți umane.

Salvarea țării este condiționată de prăbușirea structurii opresive clădită pe minciună și violență. Dar și de altceva: națiunea trebue să-și recâștige conștiința care să fie capabilă ca mai înainte de orice să realizeze o democrație spirituală.

1990 a fost anul speranțelor înșelate.

1991 intră în cursul istoric românesc asemenea unei bărci în derivă în largul unui ocean agitat, în ceață și fără busolă.

Singura sclipire luminoasă și directorie e înjghebarea opoziției solidare reprezentată de Alianța Civică, care face operă națională de reînviere a speranțelor și de împlinire a lor. Pe când?! Să sperăm că în 1991.

RECURS LA ISTORIE

—— Valeriu C. NEŞTIAN ——

In legătură cu rezistenţa anticomunistă şi antimarxistă din România, s'au făcut, după Decembrie 1989, foarte puţine aprecieri despre lumea şcolii. Si ele destul de neconcludente. Unii au osândit-o în cvasitotalitatea ei, pentru colaboraţionism făţiş şi demisie etico-profesională. Alţii, mai avizaţi, au spus lucruri grele şi de durere, referindu-se doar la ierarhia şcolară. In fine, oameni şi mai iniţiaţi au ţintit în anumite persoane din învăţământ.

Virulentele reacţii de condamnare ''în bloc'' îşi au explicaţia lor. Opoziţia antitotalitaristă a fost, înainte de toate, o luptă moral-spirituală, şi oamenilor li se părea o dezavuabilă capitulare necondiţionată supunerea - măcar formală - a unei majorităţi a cadrelor didactice şi tineretului studios faţă de dictatură. Cealaltă atitudine critică pleacă dela înţelegerea faptului că, în anumite cazuri, oameni ai şcolii, consimţind la duplicitate, au salvat ceea ce mai putea fi salvat, fără să abdice, totuşi, dela menirea lor: făcând cultură autentică, făceau şi rezistenţă. Ultima poziţie vizează limpede pe cei care s'au compromis iremediabil, printr'o lamentabilă supuşenie, laşitate, abuzuri şi corupţie.

Adevărul, dacă am voi o dreaptă şi înţeleaptă judecată, este că aportul şcolii la lupta împotriva bolşevismului nu e deloc neglijabil. El e sesizabil imediat după instaurarea regimului comunist în Rusia, atunci când, bunăoară, în primăvara anului 1919 un grup de liceeni din Huşi s'au adunat în pădurea Dobrina şi au pus la cale constituirea unui centru de acţiune şi rezistenţă contra pericolului roşu. Mişcările studenţeşti din anii 1921-1923 au avut un caracter prioritar naţionalist şi creştin; după cum împotrivirea tinerei generaţii faţă de dictaturile carliste şi antonesciene se înscrie pe aceeaşi linie de onoare a neamului.

Cine vrea să desluşească în bezna zilelor trecute, rostul istoric al rezistenţei naţionale, trebue să se aplece cu mare luare aminte şi să definească contribuţia esenţială a elevilor, studenţilor şi a unei însemnate părţi a corpului didactic, cei mai buni, mai curajoşi şi mai valoroşi, în această dramatică luptă, în condiţii de teroare, cu riscul vieţii şi împotriva unui aparat represiv sălbatic. Iar a nu o recunoaşte sau a o subestima echivalează cu o cinică sfidare ce se pedepseşte într'un fel, odată şi odată; după legi nescrise ale sufletului omenesc.

Cârmuitorii de ieri şi de astăzi ar dori să nu mai ţinem minte, să uităm de mulţimea organizaţiilor clandestine (''comploturi'', ''grupuscule fasciste'', ''bande contrarevoluţionare'' denumite în jargon securisto-comunist), aproape toate descoperite - ca în basmele populare - prin trădare, iniţiată încă din 1945 în toate judeţele ţării, dintr'un gând românesc curat şi o nobilă intenţie dezrobitoare. Membrii lor, indiferent de coloratura politică - fedecişti, regalişti, ţărănişti, liberali, ori militari fără o apartenenţă anumită de partid - şi-au înfrăţit inimile şi voinţele în aspra şi demna bătălie, pe viaţă şi moarte, cu un duşman inegal şi atroce. Cine are interesul să ignore ori să minimalizeze actualmente acel spirit de solidaritate care i-a unit, şi la bine şi la greu, dincolo de opinii politice partizane, pe toţi cei care au întreţinut vii în conştiinţe şi suflete, ideea de libertate, flacăra speranţei şi crezul românesc creştin, printre ei aflându-se zeci de mii de elevi şi studenţi, mii şi mii de profesori şi învăţători?' Solidarismul lor activ recent să fie, în prezent, anacronic, nefuncţional? Si cui foloseşte o fărâmiţată deturnare dela idealuri comune şi sacre?

Fără sacrificiul dezinteresat al tinerilor convinşi că ''ţelul nostru nu este viaţa, ci învierea'', de altminteri, nici o revoluţie nu e posibilă.

Fie că se împotriveau pasiv, nonviolent sau, de nevoie, într'o manieră activă, procesului de comunizare forţată şi de silnică îndoctrinare ideologică, fie că răspândeau manifeste şi asigurau o stare de spirit antistalinistă sau apărau drepturi fundamentale ale oamenilor, fie că plănuiau şi realizau, uneori, brave acţiuni de sabotare a barbarei maşini represive ori ajutau pe cei de pe linia întâi a frontului anticomunist, aceşti tineri luptători întru onoare s'au aflat pe linia destinului istoriei naţionale.

Vădit interesaţi, azi mulţi voiesc să trecem sub tăcere şi faptul că printre partizanii (''haiducii moderni'') anilor '50 din munţii Făgăraşului, ai Banatului şi Vrancei, din Apuseni şi Obcinele Bucovinei s'au aflat nenumăraţi tineri (''teroriști'', după jalnica interpretare a propagandei partinice), care au alcătuit, în realitate, coloana vertebrală a acestei eroice mişcări. Elevi şi studenţi, alături de dascăli de-ai lor, care în faţa jugului străin nu s'au supus, ci şi-au luat flinta în spate şi s'au ridicat pe potecile Carpaţilor, ducând cu ei demnitatea şi scânteia libertăţii. Prin ei a şi vorbit atunci neamul nostru, iar nu prin elementele laşe şi ''cuminţi''. Au învins sau au murit? Indiferent. Pentrucă atunci când au murit, neamul a trăit din jertfa lor şi s'a onorat din onoarea lor. Din păcate, mulţi, destul de mulţi nu-i înţeleg astăzi pe cei care ţineau ieri să dovedească lumii că România nu poate fi ''ţara fruntilor plecate''.

Unii au înfundat apoi închisorile şi lagărele de exterminare, au pierit acolo sau după eliberare; alţii nu s'au mai putut realiza existenţial; iar unora li s'au rezervat, cu ''generozitate'', compromiterea (prin umilire, marginalizare, şantaj, ameninţare) şi anexarea lor constrânsă la o ideologie şi un regim monstruos. Reabilitarea tuturor acestor combatanţi semiuitaţi devine, la ora de faţă, nu numai o datorie morală, ci şi obligaţie politică, de înaltă răspundere în lumina unui viitor de justiţie şi rectitudine etică.

Aşadar, întrucât şcoala oficială a timpului revolut nu pregătea pentru o menire superioară, pentru Dumnezeu şi naţiune şi pentru desăvârşirea omului, s'a făcut, atunci, ''învăţământ în afara învăţământului''. Onoarea liceelor şi a facultăţilor au apărat-o ''cum s'a mai spus, nu orbii şi cuminţii figuranţi ai altora sau vedetele intelectualiste ce n'au tăiat nici o brazdă în istoria demnităţii naţionale, ori manechini cu variate costume impuse de casa de mode din Moscova sau de-aiurea. Lupta nu s'a dus platonic şi mălăieţ, cu jumătăţi de măsură. Ci dându-şi seama că personajele legendare nu se întovărăşeau cu bestiile! Aportul lumii şcolare cuvine-se a fi desmeticit, cunoscut, limpede şi complet, şi valorificat benefic. Spre binele poporului nostru şi al viitorului generaţiilor de mâine ale României frumoase şi sfinte ca veşnica tinereţe a morţilor nemuriţi.

TEHNOLOGIA POLITICĂ

Urmare din pag.4

în istoria umanităţii o democraţie, începând cu vechii Greci şi continuând cu ''Magna Charta'', revoluţia americană, cea franceză etc.

Aceste evenimente împart istoria în două şi trecerea la democraţie, din ce în ce mai perfecţionată, devine ireversibilă, cu toate tiraniile recent decedate. Nu se poate scuza o tiranie, un totalitarism care aboleşte fie şi temporar dreptul la critică şi la opinie proprie, prin realizări economice, tehnice, urbanistice, fie chiar de excepţie. Un asemenea punct de vedere confundă umanul cu animalul căruia asigurându-i hrana şi adăpostul şi-a realizat plenitudinea sa existenţială. Umanul îşi are ontologia sa proprie şi loc unic în Univers cu exigenţe strict specifice care depăşesc infinit nevoia de hrană şi de adăpost.

Aici stă eroarea criminală a comuniştilor. Din cauza acestei erori funciare, au eşuat lamentabil. Corupând pe cei simpli şi adulând insuficienţa mentală sau intelectuală, ei s'au autodecapitat şi şi-au asigurat huzurul propriu, ignorând legile progresului istoric şi ale prosperităţii reale. Comuniştii, bulversând ierarhia valorilor, s'au autodinamitat. Când au voit să restabilească această ierarhie şi-au dat seama că se autodesfiinţează.

Comunism fără autoritarism şi centralism e de neconceput. Totalitarismul roşu a însemnat stagnarea individului, substituindu-i raţiuni de viaţă artificiale până la neurastenie.

O bună tehnologie politică dă fiecărui individ o raţiune de a fi, de a munci, de a lupta pentru propria sa autodepăşire, pentru perfecţionarea relaţiilor sociale. Toate acestea nu se pot realiza decât într'un climat de libertate şi de eliberarea de frică şi normativ, nici economic, nici politic, nici cultural.

Intr'un climat de libertate omul trebue să-şi creeze propriile lui valori specifice, tipice personalităţii sale, valori pe care tinzând să le realizeze, îşi conferă sieşi un sens al vieţii, o schiţă de destin care generalmente se fundează pe progresul şi armonia socială, şi o anume (poate nemărturisită) certitudine metafizică care dau obiectivitate şi imanenţă valorilor perene la care, cu un sentiment de spontaneitate aderă: frumos, adevăr, bine, sacru etc.

Tehnologia politică tinde la o continuă organizare socială, cu efecte din ce în ce mai benefice pentru om în generalitatea sa. Tehnologia politică lucrează numai cu elemente puse la dispoziţie de clipa istorică, de strictă actualitate. Trecutul aparţine istoriei iar viitorul ştiinţei sociale şi ramurilor sale.

Se vor instrumenta numai adevăruri care servesc eficient conjuncturii, potenţându-le şi raţionalizându-le.

Principiul de bază al tehnologiei politice: omul este demiurgul istoriei. Sfidând orice obstacol, el tinde să-l înlăture pentru a realiza propria sa viziune.

Constantin MACRI

CÂT MAI AŞTEPTĂM ?

—— Mihaela MOISIN ——

Suntem martorii indignaţi ai paşilor înainte pe care Mihail Gorbaciov se pregăteşte să-i facă, după pasul înapoi făcut cu multă grijă şi viclenie, în spiritul educaţiei şi învăţăturii marxist-leniniste: ''doi paşi înainte, unul înapoi''.

După ce a luat Premiul Nobel pentru Pace, sub privirile duioase şi pline de admiraţie ale Occidentului, Mihail Gorbaciov începe să-şi ascută dinţii, întărindu-şi poziţia de imperialist comunist, sprijinit de partidul comunist, armată, KGB şi ... biserica.

Slăbind pentru un timp lanţurile sclaviei comuniste, închizând ochii la căderea Zidului Berlinului, fiind de acord cu reunificarea Germaniei, convingând astfel Vestul naiv de bunele lui intenţii, Gorbaciov, mai diplomat şi mai inteligent decât conducătorii înaintaşi, rigizi şi needucaţi, câştigă ajutorul economic al Occidentului, pe care-l va folosi în întărirea poziţiei sale în Estul Europei, precum şi împotriva binefăcătorului lui.

Demonstraţiile de protest atât din România, cât şi din statele baltice, Moldova dintre Prut şi Nistru, pe de altă parte, precum şi măsurile de înăbuşire a lor, de către guvernele comuniste dela Bucureşti şi Moscova, arată odată în plus că nu se pot face nici ''înţelegeri'', nici compromisuri cu comuniştii. Din nou, poliţia şi securitatea, respectiv KGB în statele baltice, bat şi omoară oameni nevinovaţi, ce nu doresc altceva decât să se elibereze de sub comunism şi să înceapă o viaţă umană.

După Revoluţia sângeroasă din Decembrie 1989, după răsturnarea dictaturii comuniste în România, în numai câteva zile, Ion Ilici Iliescu, comunistul educat la Moscova, a cucerit inimile multor Români naivi, instalându-se în scaunul cald, de abia părăsit de dictatorul Ceauşescu.

Ilici Iliescu, ca şi prietenul său, Gorbaciov, cu care a învăţat la aceeaşi şcoală, aceleaşi metode, a folosit aceleaşi zâmbete viclene şi aceeaşi carismă, şi a făcut tot felul de promisiuni, pe care nu le va împlini niciodată , pentrucă îndeplinirea lor vine în totală contradicţie cu sistemul comunist pe care l-a păstrat.

Poporul român, slăbit şi vegetal, a făcut un efort uriaş în 1989, ridicându-se din starea de sclavie şi umilinţă în care a fost adus în timpul celor 45 de ani de comunism, sacrificând vieţi de tineri, mai puternici decât părinţii lor, ca în final să se lase din nou înşelat de neo-comunişti.

Nici azi nu înţelege tot poporul român că rădăcinile comunismului sunt atât de puternic înfipte în România. Nu înţelege că Ilici Iliescu nu este decât un produs al comunismului, colegul de şcoală comunistă al lui Mihail Gorbaciov, şi că nu face decât ceea ce acesta îi cere.

Este desigur greu de înţeles pentru majoritatea Românilor care nu au acces la adevărata şi libera informaţie, că cei ce sunt azi la putere în România sunt adevăraţii vânzători de ţară; că aceşti conducători nu fac altceva decât să trăiască în acelaşi huzur în care a trăit şi cuplul Ceauşescu, să conducă prin aceeaşi nomenclatură, ţara spre regres.

Nu credem că ştiu toţi Românii, mai ales cei ce au acces doar la dezinformare, că cei cei conduc azi ţara fac afaceri cu Occidentul, primind comisioane în dolari, pentru fiecare tranzacţie, pe care-i depun şi ei, ca şi familia Ceauşescu în băncile vestice.

Incă sunt Români în România care cred în Iliescu şi în actualul guvern neocomunist, deşi trec prin aceleaşi greutăţi, acum, iarna, ca şi în iernile trecute.

Sunt încă Români care se lasă convinşi că situaţia economică grea, a României se datoreşte grevelor, demonstraţiilor continue, precum şi celor care nu vor să muncească. Aceşti Români ar trebui informaţi că greve, demonstraţii şi oameni care nu vor să muncească există în orice ţară capitalistă din lume cu nivel de trai ridicat. Dar tot în aceleaşi ţări există şi dorinţa de muncă şi posibilităţile de a-şi ridica permanent standardul de viaţă, fiecare, individual, la nivelul pe care şi-l alege. Sunt posibilităţi în cadrul sistemului de economie de piaţă liberă, ca cel dornic de a munci să muncească şi chiar să se îmbogăţească, după cum cel ce nu doreşte să muncească, poate trăi în sărăcie, după bunul lui plac.

Sunt săraci şi bogaţi peste tot; dar săracul din capitalism trăieşte la nivelul celui bogat în comunism.

Ceea ce este grav în România, astăzi, este că încă sunt mulţi cei care aşteaptă cu încăpăţânare o îmbunătăţire a situaţiei, chiar după alegerile furate de comunişti, după ''golaniada'' şi ''mineriadă'', după expulzările făcute în timpul acestui an, inclusiv cea a familiei regale, opere ale cuplului Iliescu-Roman.

Represaliile la care au pornit azi comuniştii conducători în România - ''a doua mineriadă'' - ce au loc în paralel cu ''gorbaciovia-da'' începută în Lituania şi care probabil va continua în celelalte ţări baltice şi Moldova, nu reprezintă o simplă coincidenţă, ci demonstrează încă odată că Gorbaciov şi Iliescu încearcă din nou să-şi impună dictatura comunistă.

Este momentul ca poporul român să se ridice cu sutele de mii, cu milioanele, să se adune în jurul Alianţei Civice, a Forumului Antitotalitar, a Solidarităţii Timişoarei, şi împreună, studenţi, muncitori, intelectuali, să termine Revoluţia începută, înainte de a fi prea târziu.

ACTUALITATEA UNEI CONFRUNTĂRI

Economist, P. PREDESCU

Factorul economic este acel criteriu ,care decide pasul politic evolutiv în societatea umană, începând dela individ la popor.

Nimic nou; dar organizarea unui trai viabil societăţii în concept politic spre ţelul economic util, este determinantă pentru viabilitatea politică, indiferent de forţa impusă administrativ pentru menţinerea puterii.

In cei cca. 70 de ani trecuţi dela preluarea puterii în Rusia sub steagul politic marxist-comunist, s'a dovedit că acest concept politic este falimentar, deoarece nu este capabil să satisfacă economic progresul social. Forţa militară acumulată ca ameninţare externă şi cea impusă în propria societate cu exterminări umane, s'au dovedit a fi paleative zadarnice, deoarece:

Pe plan militar comunismul a fost net depăşit de supraputerea capitalistă, iar la interior devenea -iminent- pericolul revoltei sociale, peste orice risc al oprimării acesteia.

In atare situaţie - pentru similitudine- mi-am amintit de o lecţie de istoria comerţului predată de profesorul Nicolae Iorga la Academia de Inalte Studii Economice-Bucureşti. în anii studenţiei.

Profesorul Iorga a cărui cultură universală era autoritate recunoscută mondial, presăra lecţiile sale cu "perle" menite să susţină şi să dea ton plăcut prelegerilor.

Pe scurt, la una din ore a amintit legenda că la fluviul Nil pe mal, un copil egiptean rupea dintr'o pâine caldă cu privirea dusă pe ape,când plin de groază vede în apropiere un crocodil, pus pe ultimul salt să-l înghită. Copilul o rupe la fugă dar a intuit că va fi înhăţat de crocodil şi în gura căscată din spatele său a aruncat pâinea.

A scăpat, aşa cum a scăpat Rusia aruncând în faţa capitalismului criza din - "Golf". E opera sa.

Nu se cunoaşte în istorie nici un imperiu care de bună voie să accepte capitularea şi dezmembrarea.

Faţa politică ascunsă prin diplomaţie nu înşeală pe nici una din părţi: dar reprezintă "actualitatea unei confruntări" pentru câştig de timp necesar ambelor supraputeri.

Capitalismul cu frontul ideologic mondialist nu are interesul unei grabnice căderi comuniste, spre a nu fi invadat de zeci de milioane de fugari cu mâinile goale către ţările industrializate, destabilizându-le.

Rusia, speră să se refacă economic cu ajutoarele date de ţările capitaliste şi unele cedări economico-politice la interior, păstrându-şi osatura veche.

Această actualitate a confruntării a adus premierului rus Gorbaciov premiul Nobel nu pentrucă l-ar fi meritat; deoarece cedarea sateliţilor răsăriteni a fost făcută din incapacitatea de a-i stăvili.

Pasul jocului diplomatic-politic moscovit, cerea prelungirea bolii de care suferă pe plan general.

Premiul Nobel îl poate ajuta pe D-l Gorbaciov să-şi ducă viaţa personală şi a familiei într'una din ţările capitaliste, când va suna inevitabila oră a destrămării ruse.

Intr'o lucrare economică publicată la finele anului 1989: 'Premize unei noi politici social -economice'' în editura Coresi, am documentat ştiinţific - ajutat de ideologia fostului meu profesor Cezar Partheniu, că în jurul anilor două mii ruşinea omenirii şi cancerul din corpul ţărilor în care s'a aciuat marxismul, va fi un final prin revoluţie, deoarece calea unui război din afară nu mai este de actualitate.

Nu mai este de actualitate nici înnăbuşirea în sânge a unei revoluţii, cum ar fi procedat Stalin; deoarece exemplul Ceauşescu este elocvent.

QUO VADIS REX ?

Zahu PANĂ

Am scris anul trecut - în luna Octombrie- despre pregătirea terenului pentru aducerea în ţară a regelui Mihai. Faptele care ne-au condus la această părere, erau atât declaraţiile principeselor care au vizitat România cât şi declaraţiile domnului Marcel Schapira, mare comandor al Consiliului Suprem al Ordinului Masonic din România.

Situaţia care s'a creat în România după Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989, departe de a merge spre o liberalizare şi autentică democraţie, s'a agravat atât de mult, încât nu există decât două alternative: ori se revine la o dictatură comunistă mai perfidă decât cea din trecut; ori se merge pe calea adevăratei liberalizări şi atunci este nevoie de oameni noi, alţii decât urmaşii de orice fel ai comuniştilor.

Pentru prima alternativă pledează toate acţiunile, actele şi pregătirile cinice pe care echipa dela putere le face de când a furat Revoluţia. Ingrijorătorii "doi paşi înapoi" pe care îi face Kremlinul, vin să întărească ideea după care se ghidează cuplul Iliescu-Roman că structura comunistă nu trebue schimbată, întărind încă odată - dacă mai era nevoie, că nu paranoia lui Ceauşescu, nici grandilocvenţa unui Groza sau Dej au adus ţara la sapă de lemn, ci esenţa comunismului care naşte şi creşte monştri.

Că socotelile nomenclaturii din Kremlin nu se potrivesc cu Piaţa Comună a Europei, este altă socoteală, pe care cei crescuţi cu gândul stăpânirii lumii, unde se vor uni proletarii din toate ţările, n'au s'o înveţe niciodată.

Pentru a doua alternativă, lucrurile sunt mai complicate. Comuniştii, în cei 45 de ani de teroare, au omorît toţi oamenii politici cunoscuţi şi au împiedicat cu toate mijloacele, apariţia celor din generaţia tânără. Cine dintre politicienii de astăzi din România poate garanta o adevărată imparţialitate pentru a fi un factor de echilibru în politica românească? Pentrucă dincolo de penuria de bunuri materiale, România suferă de o gravă criză spirituală şi are nevoie de o perioadă de "convalescenţă".

Pentru această perioadă de convalescenţă sau "de tranziţie" cum îi spun unii, una din soluţii ar fi un guvern de concentrare naţională - fără comunişti- care să pregătească alegerile libere şi care să nu candideze sub nici o formă, în alegeri. Factorul de echilibru în această perioadă ar fi cel mai indicat fostul rege, ca persoana cea mai cunoscută pe plan politic mondial.

Această soluţie implică însă o serie de întrebări:

1) Aducerea regelui în ţară se va face printr'un referendum sau nu?

2) Dacă se va face prin referendum sub ce guvern se va face referendumul?

3) Aducerea regelui în ţară se va face înainte de votarea unei noi constituţii, revenindu-se la Constituţia din 1923?

Alte întrebări mai pot fi cele privitoare la succesiunea la tron,lista casei civile, bunurile fostei familii regale, Domeniile Coroanei etc.

Poate nu ne-am fi gândit la cele de mai sus, dacă la sfârşitul lui Decembrie al anului trecut, n'am fi aflat de intrarea în ţară a regelui Mihai şi a familiei, ca la puţin timp să aflăm că "Inalţii oaspeţi" au fost expulzaţi.

Este nefastă luna Decembrie pentru regele Mihai, pentrucă de două ori a fost silit să părăsească ţara în luna Decembrie.

Felul în care fesene-ul s'a comportat cu fostul rege, este o nouă mineriadă a cuplului Iliescu-Roman, deşi nu a fost prea clar scopul vizitei regelui în ţară.

O vizită particulară la Mânăstirea Curtea de Argeş sau o cursă întinsă lui Iliescu, în care acesta a căzut ca un iepure fugărit?

In cazul că a fost un test pentru Iliescu, preşedintele fesenist o pierdut testul, dar nici regele n'a câştigat vreun avantaj. Dincolo de gălăgia în jurul faptului, suveranul a pierdut din prestigiul regesc. Oprit de un camion care le-a barat drumul pe şosea, discuţia prelungită cu un cadru oarecare din armată, care a fost intransigent şi i-a întors înapoi, sunt fapte care atârnă greu în balanţa politică.

Dacă totuşi regele a vrut să facă o sudură cu poporul român, era mai indicat să aleagă Chişinăul, unde bate o adevărată inimă românească şi unde chiar dacă ar fi fost expulzat gestul căpăta altă valoare, fiindcă între Gorbaciov şi Iliescu este o diferenţă ca dintre elefant şi purice.

A vrut regele Mihai să reediteze întoarcerea clandestină a lui Carol din Iunie 1930? A plecat la timp nepotrivit! Regele Mihai nu are un Nae Ionescu care să-i pregătească terenul în ţară, nici un Prim Ministru ca Iuliu Maniu şi nici regimente de gardă fidele.

Puterea fesenistă antimonarhică şi "opoziţia de catifea" cu doi transfugi candidaţi la preşedinţie, nu este Parlamentul din 1930.

Nu ştim cine îl sfătuieşte pe rege, dar întâmplările dela sfârşitul anului trecut ne fac să credem că n'are sfetnici buni, aşa cum o casă de cosmetice din New York , a anunţat că îl va aduce pe rege în Martie 1991 în America.

Regele Mihai a fost invitat de exilul românesc la Romfest '88 şi n'a venit. Il aşteptau cei doi Episcopi ai Bisericii Ortodoxe Libere şi Bisericii Române Unite urmaşii de drept ai Episcopilor Români care au votat Unirea din 1918.

Ingrijoraţi de soarta ţării şi a neamului românesc, în aceste vremuri de grea cumpănă, se naşte firesc întrebarea: QUO VADIS REX?

O ÎNCERCARE PENIBILĂ !

Alex. NEMOIANU

După aproape un an dela prăbuşirea comunismului în România o mulţime de lucruri au început să iasă la iveală.

Apare acuma destul de limpede că în Decembrie 1989 a avut loc o revoltă naţională ce a exprimat unanimitatea anticomunistă a Românilor. Din păcate jertfa de sânge a realizat doar parţial idealurile naţionale, căci puterea a fost uzurpată de un grup de complotişti anti-Ceauşescu din sânul defunctului şi de ruşinoasă memorie partid comunist Român.

Navigând în ape tulburi, răspândind zvonuri, instigând un grup social contra altuia, făcând promisiuni iresponsabile folosind violenţa şi şicanarea, acest grup a reuşit şi încă mai reuşeşte să se menţină la putere. După cum rezultă, m'am referit la Ion Iliescu-Bâtă, la Frontul Salvării Naţionale şi la asociaţii lor.

Dar din fericire minciuna şi incorectitudinea au picioare scurte.

Este limpede acuma că entuziasmul clipei întâi s'a dus şi că acei care, cu voie sau fără voie, s'au lăsat amăgiţi de către programul "fesenist", au început şi încep să se dezmeticească.

Ei sunt, ca de altfel întreaga Românie, confruntaţi cu un număr de realităţi crude: lipsa de produse de primă necesitate, deteriorarea fără precedent a calităţii vieţii, inflaţia galopantă şi scăpată de sub control, izolarea şi ostracizarea României pe plan internaţional.

Este aproape un miracol cum a reuşit echipa fesenistă să realizeze un asemenea record negativ într'o perioadă de timp atât de scurtă! Spun asta având viu în memorie că dela finele lui Decembrie 1989 şi până către jumătatea lui Ianuarie 1990 nici o ţară din Răsăritul Europei nu s'a bucurat de o mai mare simpatie peplan internaţional.

Dar lucrurile s'au schimbat în rău din momentul în care a devenit clar că echipa F.S.N. nu este altceva decât un grup neocomunist care încearcă să salveze, în folosul propriu, cât mai mult din vechiul sistem stalinist. (Acest scop a fost prezentat în diferite formulări gen: "democraţie originală", "tiranie luminată", sau, în exprimările mai confuze şi mai greoaie caracteristice lui Ion Iliescu-Bâtă, "modelul suedez").

Până în Iunie 1990 F.S.N. a reuşit să se menţină la putere, având chiar o anumită bază de masă, folosind pe larg promisiunile iresponsabile în paralel cu violenţa şi şicanarea.

Dar din Iunie 1990 încoace lucrurile au început să meargă tot mai rău pentru F.S.N.

In primul rând oamenii au început să vadă cu claritate că au fost minţiţi. Produsele au dispărut de pe piaţă, preţurile au crescut galopant, iar poziţia României în lume (mai ales după "mineriadă" patronată de Ion Iliescu-Bâtă) a devenit cam la fel de faimoasă ca a Cubei sau a Coreei de Nord.

Grupurile sociale cel mai crunt amăgite de către Front şi care i-au asigurat victoria în alegeri, muncitorii şi ţăranii, sunt confruntate cu realitatea şi, cu o mânie îndreptăţită, au început să reclame împlinirea promisiunilor electorale: muncitorii- securitatea slujbelor, iar ţăranii pământul.

Confruntaţi cu promisiuni goale, fiecare din grupurile sociale amintite, a început să acţioneze în mod direct: muncitorii prin greve şi organizare sindicală, iar ţăranii luând înapoi ceea ce le fusese furat din capul locului, adică pământul.

Vremea în care se spunea "ei ne-au dat, ei ne vor lăsa, ei au promis"s'a dus. Oamenii acţionează direct şi fără frică.

Se poate spune că timpul a început să se grăbească şi se grăbeşte în defavoarea Frontului Salvării Naţionale.

In primul rând F.S.N se sprijină pe birocraţia comunistă. Pe acea masă negativă (pe bună dreptate comparată cu o "armată de ocupaţie") care nu are profesie şi care nu ştie să facă decât rău. Aceşti paraziţi şi epave ai vechiului regim sunt cei care încetinesc lucrurile, răspândesc zvonuri şi chiar ameninţă.

Oricum, pentru F.S.N această bază socială (care în cuvinte mai puţin elaborate poate fi numită o ceată de fripturişti) este insuficientă. Grupul dela vârf şi mai ales Ion Iliescu-Bâtă au început să realizeze că se apropie ceasul bilanţului şi al socotelilor şi de aceea recurge la o încercare penibilă. Este vorba de încercarea de a reintroduce frica în Români.

De fapt administrarea prin frică şi teroare este ce au făcut comuniştii dela începutul şi până la sfârşitul ruşinoaselor lor administraţii. Acelaşi lucru încearcă să îl facă acuma şi Ion Iliescu-Bâtă (care a abandonat total promisiunea de a fi "Preşedintele reconcilierii" sau entuziasmul pentru "modelul suedez", mai ales după recepţia foarte rece ce i s'a servit în timpul sesiunii O.N.U la care a avut temeritatea să asiste).

In primul rând Iliescu-Bâtă şi-a alcătuit instrumentul teroarei. El este alcătuit din fosta Securitate, integral păstrată în funcţie, la care a adăugat şi un număr de "mineri".

Eficacitatea acestui aparat a încercat-o în Iunie în timpul faimoasei "mineriade".

Aceasta explică de ce începând din Iunie, în loc să se ocupe de problemele serioase cu care este confruntată ţara, Ion Iliescu-Bâtă nu face decât să se vaite de insuficienţa aparatului represiv şi să se înduioşeze de propria sa "toleranţă" (?!)

Mai nou, prin mijloacele de informare ce îi sunt subordonate direct sau indirect, Ion Iliescu - Bâtă a început o campanie de "reabilitare" a Securităţii în paralel cu sublinierea "disciplinei" din armată.

In fond "mesajul" către poporul Român este foarte clar, la ordin, armata va trage în oameni.

Dar repet, aceasta este o încercare penibilă şi sortită eşecului.

Doar oamenii fără imaginaţie sau cei care la fel ca Ion Iliescu-Bâtă aparţin cetei celor mai încetişori la minte pot crede că ceasul istoriei mai poate fi dat înapoi.

Personal, dau crezare unei formulări ce se află înscrisă pe foarte multe clădiri din Bucureşti: "Nu vă fie frică, Iliescu pică!"

Greu la deal cu boii mici...

—Titus BĂRBULESCU—

Mitul comunismului care "este, zicea cândva J.P. Sartre, un nou umanism" (!) a murit. N'a mai rămas din el decât arheologie, niște vestigii statuare, arhitecturale de proastă calitate, făcute din moloz, dărâmături, natură poluată, gunoaie și maidane rău mirositoare; pe modele de creaturi urîte, care, toate au fost statufiate, s'au ruginit în armătura lor metalică ex-fost-stalinistă... Toate au fost inspirate de dialectica filosofico-vitalistă, zisă "marxist-leninist-stalinistă".

Au rămas totuși simbolica și lozincile aservirii omului: homo hominis lupum! Acesta, lupul fiind Securitatea de ieri, Poliția de astăzi, nomenclatura de ieri, "bișnițarii" de astăzi, șmecherii de totdeauna de pe "piața liberă" românească, care au învățat că libertatea de întreprindere înseamnă să furi pe cine vine să te ajute în nevoie, cu bani, cu alimente, cu tehnologie! Nu vin să te "colonizeze" - știi foarte bine cine te-a colonizat, de 50 de ani încoace! Nici să-ți cumpere pielea de pe oase...

Este adevărat, totuși, că nu bișnițarii și țiganii au dat cu bâta, cu rângi de fier și vână de bou - omorînd chiar printre "golani arhitecți, studenți, meseriași, intelectuali" - în trecătorii și trecătoarele cu chip necomunist, cu chip de om, ci "minerii dela Jiu", "homo faber" al regimului de luptă de clase între muncitori și paraziții sociali! Tot așa J.P. Sartre și tovarășii lui de idei din Apus - nu la fața locului -, confundau pervers pe lupii clasei zise proletară, zisă muncitoare, zisă productivă, cu "homo faber", "homo sovieticus", generator de armonie și bună stare a unei societăți în devenire, zicea el, împărtășind de altfel punctul de vedere trotzchist, anti-burgheză, internațională, cu viitor mondial, nu civilizator!!

România, civilizația românească, care au supraviețuit deși cu filele istoriei rupte în anul 1940, trăiesc încă în orbita imperiului sovietic. Acesta e muribund astăzi. Se descompune sub presiunea ireversibilă a "naționalităților" și "națiunilor satelite" care l-au alcătuit. Poate voința politică a tiranilor de astăzi este să moară cu el! Să se ciopârțească încă odată România și românitatea cum au fost ciopârțite, în 1940! In urma "ultimatumului sovietic" care ne-a răpit Basarabia, Bucovina de Nord, ținutul Herța; urmat de "dictatul dela Viena", cu pierderea - din fericire vremelnică - a Ardealului de Nord; apoi a Cadrilaterului. România n'a rezistat atunci invadatorului imperialist din Răsărit: fascismul roșu stalinist; n'a rezistat invadatorului imperialist din Apus: axa fascismului brun Hitler - Mussolini. Pentru un moment al istoriei Europei, cele două "barbarii" de pradă a civilizației europene și-au conjugat - și într'un fel neutralizat rapacitatea, împărțindu-și în "sfere de influență", provizoriu, Europa centrală, de est și orientală.

Nu este mai puțin adevărat că în momentul acela, domnea și guverna în România, dictatorial, un rege netrebnic, Carol II,cu a lui camarilă. Ei au cedat "fără luptă" invadatorului, mădulare ale corpului și sufletului românesc. Nu neamul românesc, a cedat, nici democrația românească, care a existat în vremea României Mari până în anul 1938, când a început în România "etnocidul" unei fracțiuni a neamului românesc; în speță, între 1938 și 1940 - în ajunul izbucnirii celui de al doilea război mondial! - au fost ucise prin "asasinat de stat", nu sentință judecătorească, sute - sute de capete gânditoare și soldați ai naționalismului român în luptă cu comunismul desnaționalizator și răpitor de țară; toată elita legionară a fost vânată, executată în frunte cu șeful ei, Corneliu Zelea Codreanu. La margine de șanț, în închisori, în lagăre administrative. Etnocidul a continuat sub vremea regimului comunist, și-a lărgit albia de sânge românesc din toate forțele de rezistență a națiunii române, încălcată, ucisă, denaturată la ea acasă de alți călăi, alți dictatori. In lagăre ale morții, în închisori, la margine de șanț.

Astăzi, pare-se, România s'a eliberat de comunism, se pregătește să facă saltul în democrație(!), în Piața Comună Europeană... Vorbe, vorbe, vorbe! Democrația nu poate naște dintr'un amalgam de situații contradictorii dirijate din umbră de puterea de stat, aceeași care a substituit prin conspirație "de palat" dictaturii lui Ceaușescu I? De cine a fost înlăturat Ceaușescu? Executat rapid, împreună cu consoarta lui? De colaboratorii lui imediați, îndată de au avut focul verde dela "împăratul" dela Moscova, dela vizirul acestuia. Vizir peste K.G.B., de care satelitul K.G.B-ului român, alias "Securitatea", încercase de câtăva vreme să se demarcheze. Este foarte ciudat că puțină vreme înaintea lichidării tiranului dela București, acesta notifica la adresa cancelariei U.R.S.S. "... Basarabia și Bucovina de Nord au fost anexate cu forța de Uniunea Sovietică, în urma aplicării Pactului de neagresiune Ribbentrop-Molotov. Pact "scelerat" care trebue denunțat, invalidat, anulat... Ca pentru Tările baltice, Finlanda..."

Iar, 2-3 luni după aceea, după trucidarea dictatorului "naționalist român" (nu "sovietic disident față de noua doctrină leninist-gorbacioviană", cum era în realitate), succesorul acestuia, devenit între timp președintele Frontului Salvării Naționale, declara la rândul lui, la Varșovia: "...Basarabia și Bucovina de Nord fac parte din componența Uniunii Sovietice"... Care Uniune Sovietică? O împărăție în descompunere, sub presiunea "națiunilor și naționalităților" care au alcătuit-o și care, ireversibil, își caută astăzi restabilirea "suveranităților naționale", în luptă cu forțele de inerție naționale, imperiale, anti-europene ale Moscovei? A citadelei sfărâmate, fostă capitală centralizatoare, dominatoare politic și instituțional a unui imperiu multi-național, colonizator al popoarelor aservite sub emblema comunismului, bolnav astăzi de moarte și anistorie!...

După ultimul război mondial, U.R.S.S. - victorioasă grație Națiunilor Unite a fost lăsată de acestea să facă de capul ei, adică după bunul plac "fascist-imperialist-roșu". A făcut pacea sovietică, instituită în spațiul Europei centrale, orientale, de est. N'a făcut , nici nu poate face astăzi democrație într'o "casă comună cu Europa", căci nu pui vin nou într'un butoi ruginit și găurit de hoții care-l fură pe drum... E adevărat, vor face democrație "noile suveranități naționale", restaurate în hotarele lor geopolitice și spirituale depe vasta întindere a fostului imperiu sovietic și fostelor "țări satelite". Impreună cu Europa democrațiilor liberale și economiei de piață. Cu sau fără România...

Ce se petrece în România de astăzi în termeni de discurs politic al unei noi ordini constituționale și instituționale, e un mers poticnit, care merge "avansând înapoi"! Aceasta e așa zisa "democrație iliesciană" turnată și deturnată din "reformismul și transparența gorbacioviană".

Greu la deal cu boii mici, sleiți de reflexele condiționate, pavloviene! Vorbe - vorbe - vorbe denaturate, care și-au pierdut sensul exact, pervertindu-se în contact cu dezinformarea mediatică venită din lăuntrul și din afara Tărilor Românești. La Timișoara, la Cluj, Brașov, Târgu-Mureș, Sibiu, București, Chișinău, pe tot întinsul solului și ființei spirituale românești, cine a schingiuit, cine a omorît pe cine? La Târgu-Mureș, de exemplu, se știe astăzi că bieții oameni tăvăliți pe trotuare, muribunzi și încă loviți cu ranga - așa cum s'a văzut la televiziuni străine, care s'au grăbit să spună că "sunt Unguri, victime ale sălbăticiei fasciste românești" - erau Români, victime ale zbirilor de toate neamurile, de meserie "temniceri", după cum ar fi spus Eminescu... Pentru ce s'a permis, cine a permis să se acrediteze legenda perversă că este Vatra Românească, "legionari criminali"(!) care nu suportă convietuirea cu Ungurii? Că îi omoară fiindcă ei, Românii, sunt majoritari în Transilvania...

Adevărul este că tocmai pentrucă sunt minoritari Ungurii, ei nu suportă conviețuirea cu majoritatea. Au disprețuit-o dela 1848 încoace. Si mai vârtos în vremea regimului comunist, care - în pofida balivernelor vreunui comentator mediatic din România sau aiurea - structura de fond a unui sistem comunist, sau pocăit post-comunist, nu poate fi "elitist - naționalistă", ci "elitist - străinistă" în ce privește adeziunea cetățeanului român de altă limbă, de altă "lege" decât cea românească (pe care le cunoaște totuși prin conviețuire cu Românii) la clasa conducătoare: nomenclatura, "minoritatea dinamică" exercitând puterea, administrația și gestiunea economică pe spatele plebei majoritare românești. Aceasta, legată organic de limba și "legea veche românească" este, evident, opacă mesajului ideologic marxist-leninist, venit de aiurea, tradus într'o românească ilizibilă... O democrație, de tip european, nu poate încuraja ghetoul cultural reductibil de umanitate, în speță, refuzul limbii și civilizației maghiare de a se "corupe" în contact convivial cu societatea înconjurătoare care este de limbă și civilizație românească. De altfel, acestea ultime sunt deschise pluralității lingvistice între neamuri trăind împreună, cu omenie.

Fără omenie și chiar discriminatoriu în sensul etilist - naționalist maghiar, se exprima Kossuth în 1848: "...Transilvania va fi maghiară sau nu va fi!"... Uite că n'a devenit maghiară. Cum nici Basarabia, Bucovina de Nord, Herța - rupte încă de patria-mamă-, n'au devenit rusești ucrainene, găgăuze, sau "părți tătărești" ale imperiului sovietic!... Pentru ce? Pentrucă au rezistat opresiunii străine, și-au păstrat limba și "legea" românească contra tuturor adversităților. S'a păstrat "in petto" - cum spun teologii, ethosul național pe tot întinsul pământului românesc, în inima poporului de jos, îndurător nu a cozilor de topor, ca un dor neîmplinit, ca o doină a desțărării, transmisă din generație în generație. Cu toate imposturile politico-ideologice care s'au abătut peste pielea și sufletul Românului de peste 50 de ani încoace...

Națiunea română există, după cum există atâtea națiuni europene din Europa centrală și orientală, de exemplu: Cehii, Slovacii, Ungurii, Polonezii, Ucrainenii, Rușii, ș.a. ca Balții, bunăoară, mai aproape sau mai departe de limitele geopolitice și spirituale ale Românilor.

Deosebirea față de cei mai sus este că "naționalismul Românilor" este egalitar, ba chiar receptiv față de toate etniile și practicile religioase care conviețuiesc în sânul națiunii române. Este o "ecumenicitate", spunea Nae Ionescu; nu un exclusivism...Toate aceste națiuni sus-menționate au fost exasperate, îmbolnăvite fizic și moral de "opresiunea comunistă" de 50 de ani incoace, - pentru Ucraineni, Ruși, Georgieni, Armeni, Tătari, de 70 de ani care s'a exercitat dela început contra "suveranității naționale", limitând-o,în fapt înlocuind națiunea, ca sursă a "puterilor în stat" (ce zice Declarația Drepturilor Omului și Cetățeanului, din 1789: "Principiul oricărei suveranități rezidă, în mod esențial, pe națiune") cu conceptul de colectivitate, multi-națională, "sovietică". Puterea de stat sovietică, post-sovietică, rezidă în fapt, adică pragmatic, pe aparatul de stat, minoritate administrativ polițistă, pe forța armată, pe K.G.B. care împreună ucid drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

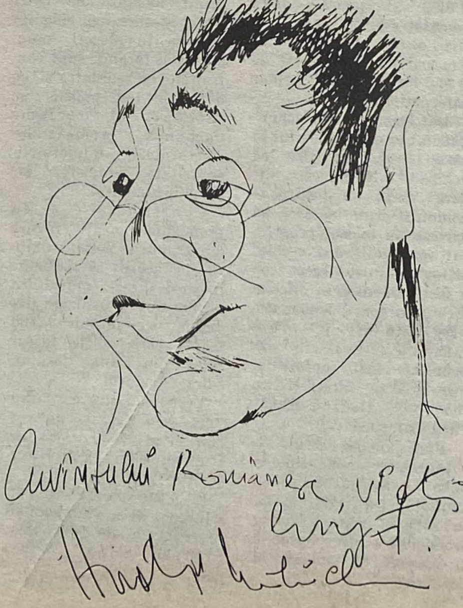
Indeosebi și cu înverșunare, ale "omului național", legat de patrie și tradițiile naționale. Toate aceste națiuni au devenit naționaliste, pentrucă numai așa au putut - și încearcă mereu - să se scuture de jugul comunismului. Ele sunt pe cale de a intra în sânul democrațiilor europene, adică într'un ansamblu de state cu frontiere permeabile, în ce privește circulația ideilor, economia de piață, exercițiul liber și garantat în cadrul societății civile, al drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și cetățeanului.

De orice sânge din naștere, sau etnie lingvistică ar fi.

"Oamenii nasc și rămân liberi și egali în drepturi... Aceste drepturi sunt libertatea, proprietatea, securitatea de viață (într'o societate civilă, n.r.), rezistența la opresiune...

Orice societate, în care garanția acestor drepturi și libertăți nu este asigurată, nici separația puterilor în stat nu este determinată, n'are Constituție" (art.1, 2, 16 din "Declarația drepturilor omului", 1789).

Toate națiunile eliberate, sau pe cale de a se elibera de comunism, țin să intre în concertul democrațiilor europene pe poarta mare a suveranității naționale, de plenitudine constituțională și instituțională, cu necesară ajustare și opțiune, totuși, pe planul internațional al cooperării cu lumea liberă, în sensul umanității moderne care este comunicație creativă de idei și ecologie planetară... Toate, minus România lui Iliescu. Acesta își împinge boii mici la portița cu gunoi și murdării adunate acolo de mai multe decenii. Pentru ce? Pentrucă, urmașul ilegitim al lui Ceaușescu, "legitimat" popular-electoral de orfanii lui, ține să facă plăcere D-lor Gorbaciov, Bush, Mitterrand!

ÎN VIZITĂ LA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Cunoscutul actor român HORATIU MALAELE a petrecut Revelionul 1990-1991 la Câmpul Românesc din Hamilton, alături de cei 250 de Români din regiunea Ontario.

Mulțumim D-lui Horațiu Mălăele pentru autoportretul și cuvintele calde pe care ni le-a adresat și transmitem prin Dânsul mesajul nostru de respect și unitate pentru cei care luptă pentru desăvârșirea Revoluției.

UN KATIN EVITAT

-Sau premizele reeducării dela Pitești-

——————Mitu ALBAC——————

Afirmațiile care urmează sunt de o gravitate cutremurătoare. Dacă bineînțeles sunt adevărate. Si insităm în mod special asupra acestui dacă sunt, indiferent de faptul că se referă la o perioadă imediat următoare sfârșitului ultimului război deci relativ îndepărtată de noua tragedie pe care o trăiește neamul românesc. Pentrucă scapă de sub constrângerea timpului și rămân repere pentru totdeauna. In sfârșit, presa occidentală înregistrează și acceptă ca adevăr și noutate ceea ce noi știam încă de acum patruzeci și cinci de ani și mai bine: gropile comune dela Katin din care s'au deshumat cadavrele abia putrezite a peste cinci mii de ofițeri polonezi asasinați cu un glonte în ceafă, nu sunt opera naziștilor germani (aveau ei alte preocupări de acest gen și își exercitau "umanismul" sub alte forme, mai științifice) ci a faimoaselor "organe" ale ideologiei comuniste, cunoscute sub anodina înșiruire de litere: N.K.W.D.. Pentru aceasta a fost necesară încăpățânarea poporului polonez care nu a vrut să accepte nici în ruptul capului "pagini albe" în tragica istorie a ultimelor decenii! Si nevoia imperioasă a "prea liberalului" leninist Gorbaciov strâns de gât de "viitorul radios" care i-a redus imperiul la o gloată de cerșetori, și l-a obligat să întindă mâna la pomana Occidentului pentru a-i astâmpăra foamea.

A fost asasinatul acesta o practică "obișnuită", sau un accident legat de panică provocată de debandada spargerii frontului? Pentrucă aici nu mai putea fi vorba de "trădători ai clasei muncitoare" ci de prizonieri de război, protejați de convențiile internaționale la care aderase și "umanismul sovietic". Războiul fals ideologic între comunism și nazism (în fond gemeni bastarzi ai aceleași ideologii materialiste), NU poate fi invocat drept scuză (dacă o minte sănătoasă și-ar putea imagina cumva o scuză pentru asemenea monstruozități). Pentrucă masacrul a avut loc înainte de declanșarea războiului. Asasinatul era consecință logică, decizie cinică, luată cu sânge rece, produs firesc al ideologiei care, sub lozinca "omul cel mai de preț capital" a îngropat câteva zeci de milioane de nevinovați pentru a-i păstra cât mai bine la adăpost de contaminarea ideologiei capitaliste! Atitudine "obișnuită" verificată și aplicată ulterior și asupra popoarelor "eliberate". In această lumină, afirmațiile la care ne vom referi capătă consistență și deschid o serie întreagă de întrebări. Nu este locul lor aici și acum. Numai într'o conjunctură depasionată și deschisă unei discuții cinstite se va putea deschide capitolul întrebărilor. Pentrucă sunt multe și acoperă o jumătate de secol în care numai minciuna și defăimarea au avut drept de cetate. Ca și acum de altfel, pentrucă lecția nu a servit.

Iată despre ce se vorbește astăzi discret la București:

Acțiunea începe în anul 1943, probabil în timpul iernii. După căderea Stalingradului, opoziția clandestină ostilă lui Antonescu, compusă din partidele "istorice", național-țărănesc cu Iuliu Maniu, liberal cu Dinu Brătianu și socialist cu (?) la care va fi "adăugat" mai târziu din motive de oportunitate politică și "partidul" (sic!) comunist cu Gheorghiu-Dej, evadat din lagărul dela Târgu-Jiu, încep să se agite. Convinși că Germania va fi înfrântă, și că România va avea aceeași soartă, de comun acord, vor căuta o cale de ieșire din război cu orice preț. Incep tratativele dela Cairo, în Egipt, tratative de altfel cunoscute și de... mareșalul Antonescu pentrucă el însuși, la cererea lui Maniu, înlesnește plecarea emisarilor opoziției! Pertractările de pe malul Nilului nu vor duce la nici o soluție pozitivă pentru țară. Vor pricinui în schimb cum vom vedea, un adevărat dezastru. Antonescu, prin eminența sa cenușie Mihai (Ică) Antonescu (omonim fără nici o legătură de rudenie între ei), va întreprinde aceleași demersuri însă pe alte căi. Legăturile stabilite de ambasadorul Nanu cu ambasadoarea sovietelor la Stockholm, D-na Konontay, vor duce la stabilirea unui armistițiu care abia aștepta să fie semnat pentru ca România să iasă din război cu fața relativ curată și cu cât mai puține pierderi. Acordul pare-se că garanta suveranitatea statului și o relativă independență, un teritoriu - Oltenia - urmând să fie lăsat neocupat de trupele roșii. Totul va fi însă zădărnicit de graba cu care coaliția "democrată", va sări pe ocazie ca să culeagă roadele și să-și elibereze "certificate de rezistență" antrenându-l și pe tânărul și neexperimentatul Vodă. Trădându-l pe mareșal și ordonând depunerea armelor, fără ca Rușii să fi acceptat înprealabil vreun oarecare "armistițiu", au câștigat certificatul de "rezistenți", dar au făcut să eșueze planul mareșalului Antonescu, au permis spargerea frontului, ușurând invazia hoardelor bolșevice și trimiterea spre putrezire (pentru păstrare?) prin lagărele din Siberia a încă câteva zeci de mii de ostași români, făcuți prizonieri de Sovietici... tocmai în virtutea acestui armistițiu inexistent!

Până să se ajungă însă aici, firul evenimentelor va fi următorul:

La cererea lui Mihai (Ică) Antonescu, Serviciul secret al armatei și Siguranța generală a Statului, prin (Domnii) Ionel Stănescu și Eugen Cristescu, au selecționat și întocmit o listă de aproximativ zece mii de legionari dintre cei care au rămas în viață după masacrele lui Carol, după trimiterea pe front "fără bilet de întoarcere", a acelor încă în libertate ori lâncezind prin pușcăriile lui Antonescu. Aceștia urmau să fie arestați într'o singură noapte, (15 Mai 1948 va dovedi ulterior și pe deplin veracitatea listei respective) și predați Rușilor drept gaj "de bună purtare" și sinceră colaborare. Nu se știe dacă lista respectivă a figurat și în discuțiile dela Stockholm. Asupra lor urma să se arunce bineînțeles și vina declanșării războiului fascist, antisocialist și antidemocratic..! Constituirea guvernului "național" dela Viena în toamna anului 1944 și proclamația șefului acestui guvern la radio declanșează într'o anumită presă din țările occidentale, abia eliberate de sub ocupația nazistă, o campanie furibundă împotriva legionarilor, cerând nici mai mult nici mai puțin decât spânzurarea a zece mii!!! (coincidență?). Bombardarea lagărului de concentrare dela Buchenwald în chiar dimineața zilei de 24 August, imediat după ce s'a cunoscut capitularea armatelor române, și concentrarea bombelor pe spațiul restrâns în care se găseau barăcile dormitoare și locul de muncă al... legionarilor internați de ... Nemți, confirmă și ea adevărata intenție a eliberatorilor. Care nu putea decât să fie și mai necruțătoare după formarea acestui guvern.

După "eliberarea" României, în condițiile știute, lista este predată de Eugen Cristescu, arestat și implicat în procesul mareșalului Antonescu, noului șef al serviciului secret colonelul Traian Borcescu. Eugen Cristescu, după mărturiile făcute lui Gabriel Bălănescu și altora, pentrucă era destul de guraliv după zece ani petrecuți în beciurile Ministerului de Interne din București, păstrase toate dosarele legionarilor pentru a le preda celor care vor înlocui la cârmele Statului pe învinși, încercând astfel să-și pună propria piele la adăpost. Ceea ce însă nu i-a reușit... Borcescu la rândul lui le transmite lui Emil Bodnăraș, ofițer dezertor, însărcinat de partidul comunist împreună cu Walter Roman (amândoi comuniști ilegaliști și oamenii de încredere ai armatei sovietice), să epureze armata regală de ofițerii (numai?) care nu acceptau de bunăvoie noua ordine. Intr'o ședință a consiliului de miniștri (în toamna anului 1944, data exactă nu s'a putut preciza), noul ministru al Justiției, Lucrețiu Pătrășcanu, cere arestarea imediată a celor zece mii de legionari și deportarea lor în Uniunea Sovietică (Deportarea cetățenilor români de origine germană, sași sau șvabi, începuse deja și în condiții cu adevărat inumane). Se opune însă generalul Aurel Aldea, ministru de interne. Ilie Lazăr a avertizat pe Iuliu Maniu care împreună cu Dinu Brătianu se duc la rege și reușesc să-l convingă (?) (era oare necesar? doar regele era de mult convins de acest adevăr și nici nu era măcar în puterea lui de a cere deportarea propriilor lui supuși!) că legionarii sunt parte intregrantă și legitimă din Națiunea română și deci că nu pot fi predați în nici un caz la Sovietici, prin intermediul comuniștilor proaspăt "autohtoni".. Deportarea nu are loc dar zeci de legionari sunt arestați direct de NKWD și se trezesc fără formalități deosebite tocmai... în minele din Siberia. Cine oare i-a denunțat Sovieticilor? După aceste evenimente Iuliu Maniu cere legionarilor să se înscrie în partidul național-țărănesc, invocând o afirmație a lui Corneliu Codreanu făcută înainte de prigoana din 1938, prigoană care va duce la asasinarea lui prin strangulare.

Urmează răsturnările din primăvara anului 1945. Pumnul lui Vâșinski și formarea guvernului "de largă concentrare democratică" a lui Petre Groza duce la acapararea de către comuniști a întregului aparat de stat și la lichidarea și eliminarea rapidă a societății civile românești. Noul guvern, unealtă docilă a imperialismului sovietic este hotărît să distrugă orice veleitate de independență a opoziției naționale sub orice formă s'ar manifesta ea.

In noua conjunctură, are loc o altă ședință restrânsă a consiliului de miniștri, la care participă din partea guvernului comunist: Constantinescu Iași, Emil Bodnăraș, Lucrețiu Pătrășcanu, Ana Pauker, Gheorghe Maurer și se pare și Gheorghiu-Dej, iar din partea puterii protectoare sovietice două personalități "foarte sus puse" dar al căror nume nu s'a putut afla (se pare că unul din ei este un oarecare Bogdanof (însărcinat special cu supravegherea României și responsabil a multor tragedii românești printre care poate și Pitestiul). Constantinescu-Iași reia ideea care-l obseda pe Pătrășcanu și cere imediata arestare a legionarilor de pe listă, predarea lor armatelor de ocupație și deportarea în Uniunea Sovietică unde ar trebui să dispară pentru totdeauna. Lucrețiu Pătrășcanu și Emil Bodnăraș sunt imediat de acord, de asemenea și Dej. La propunere însă se opune Ana Pauker care vine cu altă idee mult mai "productivă", deci mai bună: legionarii vor fi arestați bineînțeles, însă ceva mai târziu (probabil din lipsă de personal de încredere sau insuficientă pregătire a "organelor" de represiune?). O să fie judecați și închiși. In închisori va trebui să fie reeducați(!) după metodele adecvate și astfel recuperați, o să fie obligați să colaboreze! La opinia (hotărîrea) lui Ana Pauker se raliază Gheorghe Maurer care, mai instruit și mai intuitiv decât ceilalți, a înțeles repede cine îl reprezintă în realitate pe Stalin și cine decide în România. Nu s'a putut afla care a fost atitudinea celor doi Ruși, nici dacă au luat parte activă la discuție, dar părerea lui Pauker a fost în cele din urmă cea care a prevalat și care a fost adoptată drept concluzie.

Ce a urmat se știe. Arestările masive de legionari au fost declanșate în noaptea de 15 Mai 1948 și au continuat deocamdată până mai ieri. Reeducarea a început în Decembrie 1949 la Pitești și a fost repede extinsă la Gherla, Jilava, Ocnele-Mari, Târgu-Ocna (tuberculoși) continuată apoi cu alte metode, cu zece ani mai târziu la Aiud, Botoșani, Râmnicul-Sărat, etc..

Monstruozitatea aceasta, într'o lume care se mai reclamă de un oarecare umanism, nu poate fi acceptată nici măcar ca o ipoteză aberantă a unui delir satanic. Nu însă și în gândirea strategilor dela direcția ideologică a Securității marxiste. Obsedat de capacitatea de rezistență a legionarilor, de ura ce le purtau, și le poartă încă, pentru faptul că din cauza lor nu au putut niciodată constitui o brumă de partid adevărat, și de ideea fixă că numai exterminarea lor prin orice mijloace, va putea permite perenitatea ideologiei marxiste pe pământul mioritic, partidul comunist era dispus să recurgă la orice mijloace. Si astazi încă, spectrul legionar turbură vederea lui Iliescu și lui Petre Roman care văd profilându-se în spatele fiecărui student "golan" din Piața Universității... umbra unui martir legionar!

Dacă cei zece mii nu au fost "lichidați" într'o singură noapte (perspectivă mereu fluturată de Maromet prin celulele secțiilor secrete dela Jilava, dar vânturată din când în când și de unii... deținuți politici deloc sau mai puțin marxiști, în eventualitatea prăbușirii regimului comunist!), se datorește printre altele și faptului că "lichidarea violentă și masivă" după spusele anchetatorilor dela Interne, risca să adauge la lista martirilor legionari și așa impresionantă, o altă pagină de legendă. "Mă banditule, nu te omorîm pentrucă și așa aveți destui martiri. Dar vom sparge încrederea dintre voi în așa fel și așa de adânc, încât nici unul nu o să aibă curajul să se uite în ochii camaradului de ieri, sau să nu-l bănuiască de turnător".

In marea lor majoritate, legionarii, mai ales cei mai în vârstă, s'au stins în închisori, la canal sau deportați prin bordeiele Bărăganului. Cei mai tineri au fost distruși sufletește, desfigurați, umiliți prin demascările satanice începute la Pitești și extinse treptat prin diferite metode asupra întregului popor, în ceea ce pe drept a fost numită "marea închisoare România..."

Nu toți însă au murit "de moarte bună". Exterminări gen KATIN nu lipsesc din inventarul crimelor comuniste nici la noi. Iată de exemplu o anchetă care ar putea constitui doar începutul ridicării capacului de plumb care acoperă tragedia închisorilor de-a lungul celor patruzeci și cinci de ani de teroare comunistă. Cine poate da informații mai consecvente asupra vagoanelor-dubă numite în închisori "trenurile fantomă", în care se chinuiau înfometați, cu lanțuri la mâini și la picioare peste o sută cincizeci de condamnați "legal" între zece ani și muncă silnică? Care au dispărut fără urmă, deși legal sub ocrotirea ministerului? Ce soartă li s'a rezervat? In ce colț de țară odihnesc ostenitele lor oase anonime? Unul dintre aceste "trenuri fantomă" a plecat dela Gherla, a trecut pe la Aiud de unde au fost ridicați alți deținuți condamnați, apoi a fost perindat prin țară fără o destinație precisă. Deținuții în lanțuri au fost văzuți pentru ultima dată pe la sfârșitul lunii August 1950 în curtea penitenciarului

Continuare în pag.10

MESAJUL CRISTIC AL POPORULUI ROMÂN

Edgar PAPU

Filocalia apărută la noi prin devotata îngrijire a Părintelui Stăniloaie, poate fi unul din semnele acestui mesaj. Dar mai sunt şi altele. Am plecat dela o constatare personală, care mi-a dat de gândit, dar care s'a văzut esenţial îndreptată şi completată, după câte am auzit, de către I.P.S.S. Daniel, Mitropolit al Moldovei şi Bucovinei. Care a fost constatarea mea în privinţa destinului de veacuri al poporului român?

Noi n'am ajuns decât rarisim la împlinirea efectivă a unor perioade de avânt a creaţiei. Moartea violentă a unor excepţionali erudiţi şi gânditori români, care întruneau în personalitatea lor un fel de sinteză spirituală a acelor perioade, anunţau prin sfârşitul lor, adesea cu o redusă anticipare, trunchierea dezolată a epocilor respective. Uciderea de către Turci, în 1716, a Stolnicului Constantin Cantacuzino în Muntenia, după ce uciseseră înainte pe Antim Ivireanu, a coincis cu prelichidarea unei admirabile înfloriri creatoare în Ţara Românească, unde marele monument al limbii româneşti, Biblia lui Serban, îl avusese ca traducător de excepţie al Vechiului Testament pe însuşi Spătarul Milescu.

In Moldova s'au văzut de asemenea brutal întrerupte, fără a se încheia, aşa cum s'a întâmplat totodată cu sfârşitul veacului al XVII-lea şi începutul celui următor, când un Spătar Milescu, un Dosoftei şi un Dimitrie Cantemir au luat drumul pribegiei. Plecarea ultimului dintre ei a anunţat, ca şi anii morţii celor din Muntenia, un sfârşit de epocă mare, apropiaţi fiind de anii instaurării Fanarioţilor. Deşi în Moldova cei mai mulţi au reuşit să fugă, totuşi un Miron Costin a trebuit anticipat, cu două decenii înainte de fuga lui Cantemir, în 1691, să plătească cu viaţa activitatea sa fără precedent la noi. In sfârşit, una din cele mai strălucite perioade ale culturii noastre, epoca interbelică, s'a curmat tot atât de brusc, în 1940, odată cu asasinarea lui Nicolae Iorga.

Am schiţat numai câteva momente reprezentative ale marilor noastre intervale de creaţie, când, împiedicaţi de ingerinţele istorice potrivnice, n'am avut norocul să ne încheiem complet eforturile creatoare. Am suportat, deci aproape mereu, rigorile şi neîmplinirile unei morţi la tinereţe. Din fericire, însă, n'au fost decât simptome, pe cât de dureroase pe atât de provizorii, ale unei asemenea morţi. Noi n'am avut eternitatea minerelă cu caracter continuu, a monumentelor, ci o eternitate florală, cu caracter intermitent, întreruptă, deci, brusc de viforul istoriei, ca de nişte ierni cumplite, care ucid plantele. Insă, tot ca şi vegetaţia, am înviat mereu, adică periodic, dintr'o asemenea moarte. De aceea, poate, Românul îşi simte adevărata înfrăţire prin veşnica invocare iniţială în cântece - a acelei, "frunză verde", înfrăţire cu natura florei noastre. Aşa se explică, drept compensaţie a unor neîntregiri artistice sau mai general culturale, prin mulţimea vechilor noastre monumente vegetale: plopul din Vaslui, stejarul din Borzeşti, gorunul din Tebea, teiul lui Eminescu dela Copou etc. Astăzi, grija pentru rezervaţiile naturale, încălcate în timpul dictaturii, ne promite printre altele, şi o reală reînviere a Deltei. Vom vedea în cele ce urmează înalta semnificaţie spirituală la care se poate ridica înfrăţirea noastră cu lumea florei.

Constatând de mult această analogie a istoriei culturale şi spirituale româneşti cu continua moarte şi înviere a vegetaţiei de pe pământul nostru, am redus-o limitat la mitul lui Adonis. I.P.S.S. Daniel al Moldovei şi Bucovinei a descoperit în acest fenomen o semnificaţie cu mult mai esenţială, şi anume un mesaj cristic. Nu numai că poporul român s'a născut creştin, dar a întrupat într'însul triumful lui Cristos pe care l-a transmis şi altora. Neîncetata Sa Inviere din morţi, după o relativă uitare, cuprinde conţinutul unui nou motiv al mesajului cristic românesc, care rezultă, de astă dată tocmai din intuiţia vie a alternării pieirii şi renaşterii din lumea vegetală.

Pe pământul nostru, inclusiv ţinutul Dunării de Jos şi al litoralului, prin secolele V-VI, limba vorbită era latina. In această limbă scriau şi autorii religioşi din locurile amintite. Or, ei ştiau şi greceşte, fapt pe care l-au folosit din plin. Fie că traduceau în latineşte unele texte eline, fie că numai le comentau în scrierile lor, au secondat substanţial cunoştinţele marilor filosofi scolastici occidentali, de după anul o mie. Aceştia nu ştiau greceşte, şi atunci una din puţinele surse latine care le dădeau indicaţii precise despre anumite texte greceşti, erau tocmai aceşti scriitori din Dacia inferioară, ale căror scrieri se păstrau în timp ce limba locuitorilor evoluase către română. Ţinând seama de fondul creştin al acelor scrieri, care se transmiteau în Occident, putem recunoaşte încă odată mesajul cristic al poporului român, pe lângă faptul continuei sale Invieri.

Dar această continuă Inviere poartă într'însa şi altă semnificaţie, aceea a veşniciei creştine, ce reapare mereu ca replică reparatoare a restriştilor suferite de poporul român. Fiind mereu întrerupţi mai înainte de a încheia tot ceea ce am fi avut de spus, noi n'am ajuns aproape niciodată la un moment al decadenţei, ca alte culturi, continuu dezvoltate. Se poate descoperi aici o revelatoare analogie, aceea de alternantă eclipsare şi revenire a credinţei în diferitele etape de dezvoltare a popoarelor europene. Pe un plan restrâns şi concentrat, la fel decurge şi istoria culturală a poporului român.

Drept corolar al insatisfacţiilor provocate de trunchierea perioadelor noastre de creaţie, ni se dezvăluie certa analogie cu veşnica tinereţe şi prospeţime a creştinismului. El n'a decăzut niciodată, decăderea fiind numai a oamenilor care l-au părăsit.

Poporul român a urmat aceeaşi traiectorie, ceea ce il face şi sub aspectul de faţă, să poarte unul dintre cele mai luminoase mesaje cristice cu care ne putem înfăţişa înaintea lui Dumnezeu şi'a lumii.

Mai avem, în sfârşit, de adăugat o ultimă întregire, în legătură, de această dată, cu timpul de faţă şi cu cel ce l-a precedat. Presiunea exercitată asupra poporului român, torturarea sa extremă înultimele câteva decenii (numai într'o singură, noapte, şi numai în Bucureşti, în 1952, au fost arestate 65.000 depersoane) fără să mai vorbim de deceniul trecut, când populaţia ţării a cunoscut ca niciodată foamea, frigul, grava insuficienţă a salariilor, grija zilei de mâine, munca istovitoare, până la stoarcerea omului, în condiţiile cele mai greu de îndurat, toată această crucificare aş spune că n'a fost zadarnică. Poporul român a trecut prin colosalele pătimiri ale celor aleşi.

El a urmat aceeaşi traiectorie luată şi de Biserica luptătoare în atitudinea sa combativă faţă de adversarii ei. Dar, mai mult decât atât, a căpătat, prin suferinţele noastre, certitudinea triumfului lui Christos. O asemenea certitudine întregeşte şi ultimul aspect al mesajului purtat de poporul român, mesaj de credinţă, de nădejde şi de dragoste faţă de toate popoarele lumii.

Ne scriu studenţii

O NECESARĂ SCHIMBARE DE ROLURI

Radu Mihai-CHESAR

In timpul "odioasei dictaturi" la noi în ţară nu exista aproape nici teoretic opoziţie. Aparatul represiv era considerat atât de perfecţionat şi amplu încât până şi bancul politic nu era spus faţă de oricine de frică, ca acesta să nu fie un informator sau chiar securist. Că era adevărat sau nu, poporul se credea de-a dreptul împânzit de agenţi ai Securităţii. Sugestiv este acel banc despre nişte ofiţeri de Securitate care se arestează între ei după ce fiecare făcuse pe provocatorul, vorbind bancuri politice.

Orice acţiune care era mai riscantă decât "să vorbeşti prostii", era considerată "nebunie curată". Laşitatea şi amoralitatea erau atât de bine inoculate încât "cea de-a doua Securitate a lumii" (cum înşişi Românii spuneau cu amărăciune dar şi cu o curioasă, zic eu admiraţie, îşi făcea de cap jucându-se mai rău decât "de-a pisica cu şoarecele". Ea ajungea, din plictiseală, probabil, să se joace "de-a războiul" acţionând prin desfăşurări de forţe, menite să timoreze şi mai mult populaţia,sau acordând o fantastică importanţă unor minore "activităţi împotriva orânduirii socialiste."

Ştiindu-se atât de puternici, ei abandonaseră violenţa caracteristică anilor '50 în favoarea unui sadism orwelian (vezi romanul "1984"). Societatea română se aliena sub cizma Securităţii, cizmă nu atât de grea în fond, cât, în mare parte imaginată într'o psihoză colectivă.

Când Moscova a hotărît schimbarea lui Ceauşescu, Securitatea a jucat rolul decisiv.

Complotiştii au greşit, însă, ecuaţia problemei.

In loc să facă precum Mladenov & Co. în Bulgaria, ei au optat pentru mascarada "Revoluţiei". Aceasta era menită să justifice Occidentului cum a fost posibilă răsturnarea "cumplitului dictator" (cel mai feroce din Estul Europei) şi de asemenea, era regizată să stârnească mila şi încrederea Occidentalilor cu scopul ca aceştia să trimită ajutoare şi să semneze contracte economice cu noua putere "emanată". Insă această mascaradă nu a ţinut: după o scurtă perioadă de credit, Vestul a înţeles mârşăvia. In concluzie, ajutoarele şi contractele s'au suspendat şi neo-comuniştii au fost priviţi şi trataţi în adevărata lor lumină.

Dar complotiştii şi-au făcut cel mai mare deserviciu înţară. 98% dinoamenii ce au ieşit în stradă la Timişoara şi Bucureşti nu erau provocatori securişti. Ei erau oameni ce-şi înfrânseseră frica şi au trecut examenul gloanţelor care şuieră şi cel al realizării ce înseamnă să vezi un om ucis în faţa ta (deşi. e drept, nu au fost chiar aşa de multe victime). Aceşti oameni făceau o revoluţie în contextul unei manipulări în favoarea unei lovituri de stat; ei împlineau o revoluţie mai ales morală. Complotiştii nu se aşteptau la o astfel de mişcare de masă; ei nu se aşteptau ca lozincile lansate de ei: "Jos dictatorul", "Vrem pâine"; să fie înlocuite cu: "Jos comunismul" şi "Jos Securitatea". Ei nu au înţeles dela început că poporul nu mai vroia "tovarăşi" şi "social-democraţie" în contextul în care "marxismul e o doctrină viabilă", cum se exprimau în prima săptămână, la televizor, Iliescu & Co.

Incercând să schimbe doar forma, complotiştii au dezlănţuit o ură ce mocnea ascunsă de 40 de ani. Fără să-şi dea seama, ei au împins la vale primul bulgăraş care urmează să dezlănţuie avalanşa.

In zadar încearcă ei să normalizeze situaţia ("ca pe vremuri"). In zadar apar iar "pomişorii" şi "paraziţii" pe fir sau la poştă. In zadar mai atacă noaptea deghizaţi în ţigani. La mulţi nu le mai e frică; în zadar încearcă ei să o inoculeze din nou în sufletele oamenilor. Rolurile trebue să se schimbe.

Bănuiesc că domnii în costume uşor identificabile crapă de ciudă că nu mai pot interveni "prin orice mijloace" împotriva "duşmanilor poporului".

In ochii noştri Securitatea nu mai trebue să fie decât o pisică sălbatică prinsă într'o cursă, incapabilă să mai sfâşie prada care acum se uită la ea şi o scuipă cu ură.

Timpul de a ne dezbăra complet de psihoza că suntem victime a venit.

Acum noi trebue să pornim ofensiva:

Nu mai trebue să ne pese de cum şi ce vorbim la telefon, ba chiar putem să-i şi "felicităm călduros" pe "ascultători".

Nu mai trebue să ne pese de corespondenţa violată. In caz că ea nu soseşte deloc sau în caz că soseşte cu lipsuri, trebue să facem cât mai mare scandal şi să avem curajul să acuzăm public Securitatea.

Dacă ne plimbăm şi observăm un "Pomişor" de ce să nu-l stingherim uitându-ne lung la el ca la un extraterestru picat din cer? Să nu ne ferim să-l numim "securist" şi să comunicăm celorlalţi trecători acest lucru.

In caz că suntem atacaţi de securişti, de ce să nu ne apărăm dacă putem? Inacest caz să-i imobilizăm şi să-i purtăm pe sub ploaia de "felicitări" ale cetăţenilor (pe care-i vom informa cine's acei James Bond ai nopţii). Dacă putem, de ce să nu o facem?

Fraţilor, trebue să pornim un război psihologic fără precedent împotriva lor! EI sunt un milion-două milioane (dacă ar fi să fim chiar catastrofişti) dar NOI suntem 21 de milioane. Ei nu au nici o şansă pentrucă nu mai lucrează pentru o dictatură, ci pentru "un guvern democrat" (care e privit la microscop de comunitatea mondială) şi deci, nu mai pot folosi vechile metode staliniste.

Singura lor forţă a dispărut. Un sistem de teroare lipsit de posibilitatea represiunii devine muribund. Noi nu trebue decât să-i dăm lovitura de graţie.

Rolurile se schimbă şi nu mai e cale de întoarcere.

Victoria e a noastră!

UN KATIN EVITAT

Urmare din pag.9

civil din Timişoara unde au rămas câteva zile izolaţi, apoi s'au volatilizat, au dispărut fără urmă. In lunile care au urmat, pe la diferite colţuri ale ţării, pe la răscruci de drumuri de munte sau la margini de sat, au fost descoperite la întâmplare cadavre de necunoscuţi, despre care securitatea spunea că sunt criminali ucişi în ciocniri cu forţele miliţiei! Era pe vremea când încă prin Carpaţi grupurile de rezistenţă activau intens, aşteptând în zadar un ajutor din lumea liberă. Cum se putea băga mai uşor groaza în lumea satelor altfel decât presărând cărările cu cadavre? Prin 1952 au început să sosească la familii extrase de moarte. Niciodată însă nu s'a putut stabili dece un deţinut luat în dubă dela Gherla sau dela Aiud, a putut muri să spunem undeva pe lângă Curtea de Argeş, într'o comună din Tulcea sau la poalele Făgăraşului sau ale Ceahlăului... Este timpul ca marea carte a tragediei neamului să fie scrisă. Cât mai repede. Pentrucă supravieţuitorii se sting. Si nu va rămâne altă realitate decât cea fabricată de analfabeţii Securităţii prin declaraţiile smulse cu parul (cei ce se mai îndoiesc nu au decât să se uite la imaginile studenţilor închişi la Măgurele în plină democraţie "de tip nou") şi scrijelite indescifrabil pe hârtia chinuită de mâini care erau făcute mai de grabă să mânuiască mistria sau coarnele plugului decât creionul, fie el şi pix. Sau zvonurile "binevoitoare" debitate de jurnale ca "Azi" sau ca "Adevărul"(?) care vor turbura pe veci somnul martirilor, al tuturor martirilor, indiferent de hramul politic sub care au adormit în lupta împotriva lui antichrist, visând o Românie întoarsă din nou cu faţa la icoană.

Mitu ALBAC

PROFANATORII REVOLUȚIEI

-III-

—— Adrian GRIGOROPOL ——

Din șirul neîntrerupt de manifestații în capitală, două au avut o deosebită semnificație. La 13 Iulie pentru a marca o lună dela năvala devastatoare a vandalilor din Valea Jiului, s'a desfășurat "demonstrația cămășilor albe" a circa 100.000 de participanți, în majoritate tineret, spre a contrasta sângele vărsat pe străzi, în piețe, în sedii de partide tradiționale cu imacularea conștiințelor apărătorilor libertății și democrației. La 21 Octombrie a avut loc aniversarea a zece luni dela tributul de sânge vărsat pentru izbânda contra comunismului și dictaturii ceaușiste pentru a comemora cu venerație eroii acelei zile.

A fost o aniversare de două ori tristă, a scris în Dreptatea din 26 Octombrie Traian Cătălin Uba, odată pentru jertfa celor împușcați și în al doilea rând pentru zădărnicia acestei jertfe... Mulțimea purta coroane de flori și lumânări. Sub pretextul de a bloca circulația, i se interzice accesul în zona troiței, ceea ce le declanșează mânia, polițiștii sunt îmbrânciți și puhoiul traversează bulevardul la locul celor căzuți, unde depun coroane și aprind lumânări. De acolo mulțimea se îndreaptă spre alt loc al martirajului, Piața Romană, pe un culoar străjuit tot de poliție, ceea ce-l face pe autor să reflecteze dacă nu cumva s'a împlinit proorocirea lui Isaia și a venit vremea când "lupul va paște laolaltă cu mielul".

După reculegere și rugăciuni se dezlănțuie o canonadă care sună ca trâmbițele judecății de apoi. "Jos comunismul" și un șir din care spicuiesc numai câteva din cele pe care autorul le semnalează pentru folclorul politic al manifestațiilor: "16-22 cine a tras în noi?"; "După 22 cine-a tras în noi?"; "Iliescu a tras în noi după 22" "Unde's teroriștii? / S'au făcut miniștri!" "Vrem dreptate pentru toți,/nu fotolii pentru hoți!

Dela Piața Romană înapoi la Piața Universității canonada continuă cu "Frontul Salvării asta-i ciuma țării" ceea ce deranjează un stol de femei postate în sediul FSN (instalat somptuos și intangibil într'un bloc între Ministerul Turismului și Hotelul Lido) și care contramanifestează cu o pantomimă obscenă în vreme ce mulțimea mărșăluiește cu "Nu vă fie frică / Iliescu pică",/ "pică și Petrică". Polițiștii strâng rândurile în Piața Universității unde mulțimea îngenunchiază în fața lor strigând: "Voi ați fost minerii" și "Priviți democrația la noi în România!" Ce poate fi mai elocvent decât asemenea reacție la profanare și profanatori.

Intre aceste evenimente semnalate, o întreagă serie de profanări atât din partea deținătorilor puterii cât și a beneficiarilor: Primii le săvârșeau, secunzii .profitau. Pe lângă eliberarea odraslelor cuplului tiranic și mitigația condamnării "prințișorului" la 20 de ani închisoare cu loc senatorial de drept în rețeaua spitalicească a Internelor și din când în când în cea civilă, medicație anti spleen, s'a mai adăugat și suspendarea procesului fostului general și șef al securității, Iulian Vlad. Motivarea să vezi și să nu crezi: lipsa de dovezi!

Meșterul ideologic al democrației originale, Silviu Brucan, în prezent disident al propriei sale opere, a calificat în interviul luat de Associated Press drept "un scandal internațional", suspendarea menționând că acuzatul a fost șeful celei mai monstruoase mașini de represiune din Răsăritul Europei și ca atare că învinuirea greșit (noi spunem cu intenție vădită) a fost ajustată numai la perioada 16-22 Decembrie 1989 și nu timpul întregii sale funcțiuni. Dar când avea imediat după Revoluție, și apoi luni întregi, în mână toate sforile trase din umbră ale puterii, de ce nu a susținut să se facă un proces global al dictaturii comuniste, la care de altfel o perioadă a luat și dânsul parte, un proces gen Nürenberg în care să fie implicați toți cei responsabili de activitatea criminală împotriva întregului popor, de dezastrul țării.

Cum este dela sine înțeles că problema responsabilității sistemului comunist s'a pus dela început, este de neînlăturat ideea că a subscris la substituirea procesului major cu procese izolate limitate la perioada Revoluției care și acestea s'au diluat pe parcurs până la bagatelizare, ceea ce este o sfidare sfruntată la legitimitatea ca poporului să i se fi dat o echitabilă reparațiune morală.

Indignarea de care a vorbit Silviu Brucan este mai întâi și fundamental "internă" ceea ce nu exclude să fie pe bună dreptate și internațională. Felul în care s'a decis la timpul când și Dl. Brucan era vot decizionar, ar putea, dacă nu vor interveni alte evenimente, să nu mai fie posibilă niciodată asanarea de comunism și securitate. In acest context, cum poate fi privit procesul "titraților" securiști, autori ai genocidului dela Timișoara, care se târăște de luni ca o caravană în deșertul justiției?

Si câtă iresponsabilitate tronează la nivele știute, dacă a fost posibil recent ca la televiziune, spre uluirea întregii suflări românești, să se încerce la 22 Octombrie în montajul unui domn Tugui, nici mai mult nici mai puțin decât reabilitatea securității! Acesta era un dar al forțelor obscure ce încă mai manevrează profanarea Revoluției și pe care acestea au găsit momentul potrivit să-l facă națiunii la aniversarea de zece luni dela jertfele eroilor ei. Ni se strânge inima întrebându-ne ce dar ne mai așteaptă la apropiata aniversare de un an. Dar deocamdată să vedem ce a spus asociația cadrelor militare din marea unitate de grăniceri Timișoara: "Intrebăm TVR dacă emisiunea programată a fost și este dedicată MARTIRILOR REVOLUTIEI din Timișoara, București, Arad, Sibiu, Cluj și din toată țara? Punem această întrebare întrucât piețele orașelor, străzile și trotuarele mai poartă încă urmele asasinatelor, iar lacrimile mamelor udă și azi țărâna mormintelor celor căzuți." Mai departe încrustează ceva care trebue să rămână în piatra memorială a istoriei evenimentelor, că nomenclatura și-a luat rămas bun numai pentru un moment dela poziția ei "surprinsă de unitatea cetățeanului-demonstrant cu ostașul pactizant," și încheie cu "Considerăm emisiunea prezentată ca un act de gravă impietate, de desconsiderare a eroilor Revoluției române..." In esență cu interviuri și declarații prefabricate în laboratoarele forțelor obscure, nominal, dar cunoscute de toată lumea la general, mesajul profanator suna:

1. Indatorirea trupelor de securitate era aceea de a păzi avuția națională, (când era de a păzi cuceririle revoluționare comuniste și pe reprezentanții ei.)

2. Forțele de securitate au participat la Revoluție alături de popor. (Fără comentarii.)

3. Forțele de securitate sunt și azi indispensabile, sub noua denumire de jandarmerie, cu aceeași misiune ca la punctul 1.

La scenariul de mai sus mai lipsea să se dea răspunsul la întrebarea, unde ne sunt teroriștii, enigmă pe care nici președintele Iliescu, care poate toate, nu poate s'o dezlege și ar rămâne îndatorat dacă ar face-o cineva de genul lui Tugui. In chiar momentul în care scriu aceste rânduri s'a anunțat demisia procurorului general G. Robu a cărui lungă scrisoare de motivare adresată președintelui Iliescu este ticluită în sensul rizibil că s'ar datora calomniilor ce i s'au adresat și de care n'a fost apărat ... de factorii responsabili de ordinea publică și de demnitatea personală!!! Cum știm că foarte adesea, dacă nu chiar permanent, conștiința slujitorilor justiției este siluită până la insuportabilitate, adevărata motivare ar fi asigurat acestuia stima tuturor, ori așa va trece în galeria capetelor plecate înaintea despotismului departe de a fi înțelept.

E timpul de a ne întreba dacă lanțul profanărilor și profanatorilor Revoluției va avea un sfârșit. După aproape un an, societatea își limpezește zi de zi gândirea ce i-a fost turburată sistematic, înțelege din ce în ce mai bine puterea democrației și că este în măsură nu numai să-și exprime voința, dar să și-o realizeze prin înlăturarea răului și redresarea firească a lucrurilor. Sacralității Revoluției i se va ridica templul cuvenit în care nici profanarea nici profanantorii nu vor călca vreodată.

MAREA DEMONSTRATIE DIN TIMISOARA DIN 16 DECEMBRIE 1990.

MINEROFILUL TRĂDĂTOR DE ȚARĂ

La chemarea fraților basarabeni, poporul român a răspuns. Suflarea din Timișoara, București, Brașov, Sibiu, Cluj, Iași, Constanța s'a ridicat împotriva tentativei de sfârtecare a României dintre Prut și Nistru. "Jos labele de pe Basarabia!" "Gorbaciov, nu uita: Basarabia nu-i a ta!", "Moarte bolșevicilor!", "Jos comunismul!" așa sunau glasurile din toată țara.

La chemarea fraților basarabeni, guvernul ilicit dela București n'a răspuns. Cum să răspundă un guvern care nu reprezintă nimic din ce-i românesc? El nu răspunde fără aprobarea Moscovei. Tovarășul Ion Ilici Iliescu a îndemnat în schimb partidele de opoziție la "înțelepciune". Adică la "liniște".

Dar, sub guvernarea fesenistă, cuvântul "liniște" a devenit în România, în mod just, bine știut, sinonim la minciună, manipulare, trădare.

TRISTIA

1 Decembrie, noua și prima zi națională după Revoluția din 16-22 Decembrie 1989, n'a fost pentru mine "prilej de nemărginită bucurie", așa cum se exprima un scribălău dela "Vatra Românească".

Pentrucă nu există bucurie nemărginită. O bucurie, oricât ar fi de mare, își are, totuși, limitele ei.

1 Decembrie 1918 ne amintește de întregirea Tării. 1 Decembrie 1990 ne-a găsit cu România ciuntită. Pot fi cuprins de o "nemărginită bucurie"?

La 1 Decembrie 1990, la Alba-Iulia au luat cuvântul și trădătorii de Revoluție și Tară, (cripto) comuniștii: Ion Iliescu, ilicitul presedinte; senilul pseudoacademician Alexandru Bârlădeanu; unul din vinovații masacrului din 17-18 Decembrie 1989, dela Timișoara, KGB-istul general-colonel Victor Atanasie Stănculescu, ajuns ministru al apărării naționale. In tribună se puteau zări și mutrele rânjitoare ale celor doi criminali, ajunși parlamentari: Vasile Moiș și Dan Iosif.

Cum să fiu bucuros când România se îndreaptă spre dictatură?

Să nu uităm că Ion Iliescu a fost numit (de către cine?) președintele Consiliului Politic Superior al Armatei. Si predecesorul său se pusese în funcția de Comandant Suprem al Forțelor Armate.

Deșteaptă-te din nou, Române!!!!

TIMIȘOARA, TIMIȘOARA!

Marți, 4 Decembrie 1990, în jurul orei 21, pe străzile Timișoarei, dinspre căminele studențești, aproximativ 4.000 de studenți s'au îndreptat spre Prefectură într'o demonstrație de protest față de grava criză economică și politică prin care trece România. S'a făcut apel la populația orașului de a ieși pe străzi împotriva tendințelor totalitare ale actualului regim. S'a scandat: "La palatul Cotroceni cântă cucuveaua!", "Revelion fără Ion!", "Jos guvernul comunist!", "Jos Iliescu!". Studenții au cerut ca o ultimă soluție -la fel ca în Bulgaria- declanșarea unei greve generale.

Un reprezentant al Convenției Organizațiilor Studențești din Timișoara a dat citire următoarelor: "Asistând cu îngrijorare la amplificarea instabilității politice și a disparităților dintre aspirații și realități, până la un nivel care poate determina restaurarea totalitarismului comunist, cerem:

- demisia imediată a presedintelui Iliescu;
- demisia imediată a primului ministru Roman și a guvernului F.S.N.;
- invalidarea mandatelor parlamentare ale lui Gelu Voican, Dan Iosif, Vasile Moiș și ale foștilor demnitari comuniști Alexandru Bârlădeanu, Dan Marțian, Corneliu Mănescu;
- demiterea din funcții a generalilor Victor Stănculescu, Ioan Gușe, Mihai Chițac, Vasile Ionel și a altor cadre militare care se fac răspunzătoare pentru crimele din Decembrie 1989 și trimiterea acestora în fața justiției;
- epurarea, sub controlul Parlamentului, a aparatului justiției, procuraturii, poliției, armatei și S.R.I-ului;
- trimiterea în judecată a tuturor celor vinovați de dezastrul postbelic al țării;
- epurarea personalului RTV care a slujit puterea sub dictatura ceaușistă;
- denunțarea oficială a agresiunii U.R.S.S. din 1940 împotriva României, urmată de ocuparea Basarabiei și Bucovinei de Nord;
- reformularea jurământului militar, în sensul ca armata să nu poată fi folosită împotriva propriului popor;
- eliberarea imediată a opozanților guvernului, arestați în mod nejustificat cu ocazia evenimentelor din 28 Ianuarie, 16-18 Februarie și 13-15 Iunie 1990;
- adoptarea urgentă a unor măsuri de protecție pentru categoriile sociale cu venituri mici (pensionari, țărani, muncitori, funcționari, studenți).

După aceasta, grupul de demonstranți s'a îndreptat spre Piața Operei. O patrulă a jandarmeriei a fost huiduită și alungată cu pietre.

Mitingul a durat până în 5 Decembrie, în jurul orelor 3 a.m.

Dan Emilian ROȘCA

VRAJITOAREA DIN NANA

Decebal DIACONESCU

A fost odată ca niciodată; că dacă n'ar fi nu s'ar povesti; de când făcea plopuşorul pere şi răchita vişinele: pentrucă era din Vişina, nu din Micşina; din Micşina a fost soţul ei "Stejarul" ivit din Balaura şi zburând, pe ultima sută de metri, prin Târgul lui Bucur.

A fost odată un sat, şi s'ar putea să mai fie dacă-l căutăm bine, la o azvârlitură de băţ de Bucureşti, capitala României, pe undeva prin Vlaşca şi Teleorman sau pe-alături; a fost odată satul Nana. Era mic, sfrijit, uscăcios şi lăbos (femeile aveau laba piciorului mai mare decât a bărbaţilor) şi rar: adică îi numărai casele, parcă sădite cu fusul, pe degete - aşa cam la vreo 8 mâini - dar mândru! Sat mândru! Vorba ceea: capra oricât ar fi de râioasă, coada tot în sus o ţine!

Intr'o familie de zgribuliţi, dar îndârjiţi, îndărătnici din acest sat cu pricina, familia lui Colacpestepupăză, o fată, care se născuse cu labele picioarelor ceva mai ajustate, ajunsese aproape la pubertate. Fraţii ei n'o pizmuiau, taică-său nu vedea în ea piaza rea, dar pe măsură ce creştea nu mai avea ce să-i dea să mănânce, darmite să-i facă sau să-i strângă de zestre. Se auzea că vine războiul. Vecinii se agitau şi râvneau la trebile noastre dinlăuntru. Era greu nene, ce mai, că degeaba se răsculaseră ţăranii în anul de pomină:erou şi vână de bou pe popou! Noroc acolea cu Târgul lui Bucur, gazdă bună de morometi şi care se află, după toate spusele şi zvonurile care circulau prin sat, la doi paşi şi-o săritură de oricare bătătură... Si pe-acolo prin târg, zău, umblau câinii cu covrigi în coadă şi Ovreii de pe Lipscani vindeau: "azi cu bani, mâine fără bani"! Si într'o bună zi cu soare omul nostru din Nana îşi puse nemâncata'n teleguţă şi porni voinicos şi voios nevoie mare să vadă el cu ochii lui unde e târgul ăsta cu bogăţia şi veselia că doar, doar ia găsi vreun rost şi fetei. Mergea pe lângă teleguţă: şontâc, şontâc şi'n teleguţă prinţesa lui pregătită să fure inima târgului.

Seara mânară pe unde apucară. Dis-dedimineaţă când ies şi oltenii'n piaţă şi-o pândesc şi-o drămăluiesc, când târgul e târg şi'n toi: unii cumpără şi-alţii vând, nea Colacpestepupăză belea ochii cât cepele la furnicarul de oameni care se vânzolea încolo şi'ncoace pe străzi "mamă, ce de lumă" zise el pe furiş, să nu-l audă nimeni, "ce dracu mă fac!" mişunau într'adevăr din toate părţile, că pe unele locuri n'aveai nici unde s'arunci acul, tot felul de suflete: dela Vlădică până la Opincă! Dacă ai fi stat să-i ocheşti bine, tot ţăranii erau mai mulţi urmaţi de negustori pricepuţi, prăvăliaşi şi băieţi de prăvălie, covaci, şelari şi ceaprăzari şi deodată ţi se lumina pe Lipscani pe unde se vorbeau şi limbi străine şi mai vedeai şi câte-un popă neamţ sau câte un călugăr grec rămaşi sau aruncaţi de sămânţă pe străzile bucureştilor. Nu trecuse prea mult dela Marea Răscoală şi o parte din arendaşii înstăriţi, pricopsiţi, dintre cei care se speriaseră tare, de răzmeriţă, îşi mutaseră "moşia", împământenită'n secolul trecut în capitală; poposiseră cu punga'n poală ca să prindă cheag în oală!

Aşa era şi jupân Wallter Hiam Kligherson de pe strada "Precupeţii Noi". Pe numele de "fată" de-acasă îl chemase numai Haim Kligherson, la Bucureşti îşi adăugase şi pe Wallter ca să fie mai european, ba chiar internaţional şi la modă. "W.H.K. era un om bogat/Un fericit, cum sunt puţini în lume,/Să-mi spuneţi dacă nu-i adevărat:/Avea cei mai frumoşi copii,/Cel mai curat renume,/Cea mai rentabilă din prăvălii/Si-apoi, cea mai frumoasă din soţii/Dar fericirea -i spumă, - vorba ceia / Si mai ales de-i la mijloc femeia! (...)"

Drept în prăvălia asta nimeriră drumeţii noştri din Nana: tată şi fiică. Zis şi făcut, dar abia a doua zi se învoiră pe mâncare şi pe băutură (apă dela şurub) şi pe îmbrăcăminte că tot rămâne dela fetele fericitului Haim şi după ce-l mai domoli jupânul pe nea Colacpestepupăză cu încă o sticlă de mastică şi una de secărică, abia a treia zi omul din Nana plecă la el

acasă şi dus a fost că nu s'a mai întors nici până în ziua de azi. Aşa se face că fata din Nana intră'n pâine mintenaş, vorba lui Avram Iancu; jupânul avea rude şi'n Ardeal pe la Oradea, ba chiar întreţinea un puşti pistruiat, un băiat de-al lui cumnatu-său pe care urma să-l înscrie toamna la facultate, să-l facă medic uman / să câştige şi el un ban... cinstit şi care puşti se'ndrăgosti subit de mucoasa de ţărăncuţă care încă mai umbla desculţă! "La început îşi tot făceau cu ochii,/Schimbau surâsuri drăgălaşe/ Ea'şi anina flori roşii'n brâul rochii,/ El îi scria bilete pătimaşe/Si-apoi, târîţi de valul nebuniei, Se întâlniră într'un mic pridvor / Din dosul prăvăliei/(Aşa începe şi sfârşeşte orişice amor)"

Si aşa i-a fost trezit amorul propriu, deja, lui jupân W.H.K. deoarece din acest moment cu temei i-a pus el gând rău fetei după ce şi-a muştruluit nepotul şi l-a interzis şi chiar l-a trimis la mamă-sa la Oradea deşi erau vremuri grele şi liberalii la putere. Si-uite-aşa se face că pe-o distinsă canapea din dosul prăvăliei pe-acolo pe unde-o înghesuia feciorul tot s'a'ntâmplat beleaua, jupânul izgonindu-şi haimanaua şi siluind-o aproape pe fecioară care-l ameninţa că pleacă după nepot în gară...

Azi aşa, mâine aşa, fata n'avea'ncotro, se supunea şi după-o scurtă tevatură pe diabolica ispită care nu poate fi alta decât canapeaua pentru o pereche fie că e îndrăgostită sau numai posedată de instincte, se desăvârşi aventura şi tot basmul de iubire: superbă, unică banalitate! Vine, însă, un moment când orice basm se curmă. Din tevatură'n tevatură fetei îi ajungea burta la gură! W.H.K. fierbea şi nici o soluţie nu găsea. Iată însă că Dumnezeu e mare şi-i scoase în cale, din întâmplare, un nevoiaş de ţărănoi de pe la noi: din Pietreşti de pe lângă Găineşti. Cu bani peşin scoşi din tejghea, domnul Haim îşi convinse clientul de-o poveste ca'n filme şi de ruşine; o chemă şi pe frumoasa lui soţie care nu ştie şi plânge'ntr'una după nepot şi blestemă beleaua care l-a făcut pe credinciosul lor contabil, om socotit care aducea cu puiul Chiriac dintr'o "Noapte furtunoasă", să elimine canapeaua din dosul prăvăliei şi iar plângea cucoana de ţi se rupea inima şi nimeni nu ştia nimic de încurcătură şi cum anume-i ajungea fetei burta la gură!

Cert este, şi-asta nu mai e poveste, că omului din Pietreşti îi surâse norocul şi-i zâmbi viitorul. I se făcea capul cât o bute când număra pogoanele pe care urma să le cumpere: cumpănea, chibzuia, îşi închipuia belşugul, mai adăuga şi-o vacă bine hrănită şi-un car cu boi de jug să le pună el clopoţei în coarne: toate mândriile din sat să răstoarne. Zis şi făcut. Bătură palma ca geambaşii, după ce beuseră aldămaşul şi omul din Pietreşti, care semăna oarecum cu cel plecat, din Nana, îşi luă comoara de fată gata însărcinată şi pe-aci ţi-e drumul... Ce-a urmat ştiţi şi dumneavoastră. Eu nu fac decât să mai înşir vreo două-trei cuvinte întru ţinere de minte.

Deşi dacă stăm strâmb şi judecăm drept: cuvântul din poveste înainte mult mai este. Imediat după sărbători, pe la cântători, fata din Nana făcu şi ea, la rândul ei o fată! Nu vă mai spun ce-au zis ursitoarele că vi se face părul măciucă. Trecea timpul şi creştea, şi-i creştea doar capul aşa în prostie - subiect de caricaturi - şi picioarele, de fapt labele, că n'avea iarna cu ce să se încalţe, aşa că-i cumpărase, tată-său ăsta din Pietreşti, de, o pereche de cizme rămase dela unul care făcuse războiul prin Austro-Ungaria, nişte cizme de hoagăr, zicea oşteanul care le adusese'n raniţă, pe care nu le purta nimeni, ci doar fata-fetii care când le'ncălţa şi umbla făcea pârtie pe unde trecea. Nimeni nu ştie nici azi oricât ai întreba în dreapta şi'n stânga de ce i-au zis acelei progenituri: vrăjitoarea. Din câte am cules, am înţeles un singur lucru care rămâne'n picioare: că era şi-a fost de-o răutate bolnăvicioasă. Iar Doamna cu coasa de mai târziu, atât de cunoscută publicului larg din Caznele Românilor şi din biografii confecţionate, Doamna, căreia nu-i ajunge cu prăjina la nas, prima doamnă a ţării. textilistă nu budhistă şi deloc pesimistă, dimpotrivă optimistă care vrea să ştie ea tot, şi-a uitat caietele de notiţe la chimie, orice vrăjitoare trebue să ştie să facă otrăvuri, fierturi etc., într'o chichiţă în vechea casă unde au locuit înainte de Epoca lor.

In adevăr istoric, Doamna cu coasa a trăit de acum pe picior mare şi făcea ce făcea, fel de fel de combinaţii şi zgâria, acidula şi săra conştiinţele oamenilor; ordona, jignea, sfida şi impunea puncte de vedere după formule proprii nemaivăzute şi nemaiauzite pe la noi de când ne simţim pe lume. Călătorea şi ziua şi noaptea şi de pe unde se ducea numai pui de pupăză aducea şi diamante de pus la saltea. Cu-un zâmbet-rânjet dărâma o biserică, cu'n deget-fluturat fericea poporul, cu o umflătură uşoară de nară mirosea orice răscoală, nesupunere sau nemulţumire avea ţâfne, râvne şi pofte şi nu de puţine ori era mai mare decât soţul ei cel Mare deoarece era singura Vrăjitoare din basmele Românilor, de ce nu şi din basmele lumii, care se căsătorise la viaţa ei din cauză că ajunsese Regină, în tinereţe: Regina balului din Luna Park din ţara lui Cronţ împărat, nepotul regelui cu coroană de oţel, care rege era de fel din Nemţia de pe unde se scria Istoria Românilor în păduri de cremene. Dar asta e altă poveste. Doamna cu coasa şi cu indicaţia nu putea să sufere, în primul rând, căci Ea nu putea suferi pe nimeni în preajmă decât pe-ai Ei, nu suporta intelectualii, unii mai isteţi le-au zis de peste gard la unii dintre ei de-aici, din grădina noastră: prizonieri de conştiinţă!

Doamna cu coasa îi urmărea pe-aceştia şi pe alţii, pe cine vrea ea, mergând până la moarte solomonică şi chiar fizică. Dacă-i cădeai cu tronc, te supraveghea cu dichis de spionaj, te urmărea, cum povesteam, până'n pânzele albe. Când nu mai putea, chipurile, Vrăjitoarea super-răutăcioasă te plasa, adică te pasa, te dădea, poftim, pe mâna soţului ei genital: specimen rar care se iveşte, după unii autori, din amestec rasial o dată la 500 de ani şi uite că s'a ivit şi pe la noi pe-aci-lişa! Pe la Dunăre-Olt şi Carpaţi era un infern bine organizat în doi. Vai de noi!

Chiar dacă putem spune că: a fost! Toţi şedeau drepţi, copleşiţi de frică, de teroare, de silă, de securitatea statului. Cei mai curajoşi au luat-o la sănătoasa peste hotare, fie chiar şi cu coada'ntre picioare sau pe spinare. Nu puţini, dintre aceştia, au şi lătrat pe acolo! Si ce dacă!? Cuplul nu se speria. Cuplul n'avea milă. In special Doamna... zisă şi, vai, uitasem, cu un cuvânt ultramodern care vine din toate zările, da;nu e tocmai marfă de import, ci are şi substrat local şi chiar acoperire autohtonă postbelică: tovarăşa! Ei bine, ca s'o scurtăm, chit că n'am pomenit nimic de zmeii care-o slujeau cu osârdie şi devoţiune şi nici de zmeoaice ridicole care-i preparau şi-i aplicau reţetele vrăjitoreşti - şi aceasta e o altă poveste -, că mai spunem de Ea, la unii, s'o spunem pe şleau, le e frică şi acum după atâta amar de drum! Că dacă, Doamne fereşte, se scoală năroada din groapă cu cap desenat de Eugen Mihăiescu taman din America, poate scoate capul pe-acolo sau în Asia la acupunctură plus moaţe de Gorgonă din Grecia: e în stare strigoaica (dracului) să mai zâmbească o dată a râde cu mare satisfacţie personală, să mai dărâme vreo două-trei biserici prin capitală, în România, să mai radă vreo două-trei sate: aşa din glumă şi lacrimi pe un altar păgân al sistematizării şi să mai răspopească vreo 10-12 nomenclaturişti şi diriguitori de cultură şi incultură, să spurce oameni pregătiţi pentru teatru, film şi circ, să facă salată de calculatoare şi oameni de ştiinţă, să jupoaie Academia Bătrână ori să taie borurile pălăriei lui Nenea Iancu Caragiale ca s'o facă urâtă, adică să semene cu Ea, nu cea din picturi şi s'o pună Colacpestepupăză - dela tasu-mare, din Nana, citire - pe capul gol şi ars al Naţionalului din toate oraşele preafericitei noastre ţări, nu numai din Bucureşti.

A fost odată ca niciodată, că de n'ar fi nu s'ar povesti; de când făcea plopuşorul pere şi răchita vişinele; de când se băteau urşii în coadă; de când se luau de gât lupii cu mieii de se sărutau înfrăţindu-se; de când se potcovea puricile la un picior cu nouăzeci şi nouă de oca de fier şi s'arunca în slava cerului de ne aducea poveşti.

Iar eu încălecai pe o şea şi vă spusei dumneavoastră (cele de mai sus) aşa.

Text scris, în perioada Decembrie 1988 - Ianuarie 1989, de către jurnalistul Ioan Ion Diaconu, autorul cunoscutei emisiuni radiofonice "Memoria pământului românesc".

ROMÂNIA LA RĂSCRUCE DE DRUMURI

Motto

Toți Românii când se strâng
Si'n petrecere se avântă,
La un colț de masă plâng
La un colț de masă cântă

Versuri auzite pe stradă

Mihai FREAMĂT

Observatorii politici sunt de părere că România se află la răscruce de drumuri. Din păcate, guvernanții nu prea știu în care parte s'o apuce, iar norodul în spatele lor, așteaptă neliniștit, flămând și temător pentru ce va să vină.

Tot ce-a fost euforie și entuziasm, după acel Decembrie '89 a dispărut ca prin farmec.

A rămas gustul de cenușă după focul de paie, foc ce-a ars cu flacără mare dar s'a stins ca și cum n'ar fi fost.

Zvonurile alarmante circulă cu repeziciune, nimeni nu mai are încredere în nimeni, pe străzile capitalei manifestațiile se produc ad-hoc, cozile la magazine blochează trotuarele, apar peste noapte criminali specializați în strangulare, totul e trist și cenușiu, iar la un cămin de copii handicapați, moartea face vizite într'o pivniță insalubră, unde nu există nici măcar o lumânare pentru cei ce-și dau duhul în chinuri inimaginabile.

Trebue să ai mintea mereu trează ca să poți rezista, iar rezistența presupune agoniseală serioasă de bani.

Singurii care au, sunt cei ce s'au îmbogățit din furturi în perioada ceaușistă și'n cea tulbure care-a urmat. Tot fără griji o duc pensionarii partidului comunist ce-și rumegă veniturile din vremurile bune, noua nomenclatură, cei numiți recent în administrație cu salarii substanțial mărite și parlamentarii ce bat apa'n piuă adoptând din când în când câte-o lege așa ca să fie.

Guvernul alcătuit exclusiv din membri F.S.N. (Frontul Salvării Naționale - un fel de asociație a comuniștilor rătăciți de turmă) vrea să lase impresia că se zbate să aducă democrația, liniștea și bunăstarea în această țară atât de urgisită, atât de menită impilării, sărăciei și chinului.

Au trecut 12 luni dela evenimentele din Decembrie 1989 și, iată, ne-am întors acolo de unde am plecat. Mai grav e că acum nu mai avem nici măcar pe cine da vina pentrucă, în haosul ce s'a instalat, nu mai reușim să aflăm cine e cu noi, cine e împotriva noastră, cine ne vrea binele, cine ne vrea răul, cine vrea puterea, cine are dreptate și cine nu are. Bâjbâim în ceață și strângem curelele încercând să ne salvăm care cum-om putea.

Peste toate astea, o altă pacoste: Europa de Vest nu vrea să ne recunoască, refuzându-ne orice ajutor, izolându-ne ca pe niște leproși. Ni se reproșează mereu că n'avem democrație și nici pași hotărîți spre aceasta nu prea facem. Intre timp guvernanții noștri procedează de-o manieră de parc'ar vrea să confirme aceste reproșuri.

Astfel au fost evenimentele din Februarie, au fost alegerile și perioada preelectorală când votanții au fost scandalos manipulați, au fost legile inaplicabile, au fost promisiunile nerespectate, a mai fost și mai există încă acea întrebare fără răspuns: cine a tras în oamenii în 22-24 Decembrie 1989! și-au fost, mai ales, evenimentele din 13 - 15 Iunie când au fost chemate hoardele dezlănțuite în București.

Toate acestea dau imaginea unei Românii dominată politic de foștii comuniști vopsiți în toate culorile spectrului solar și instalați la putere după ce și-au scuipat în sân și s'au lepădat de satana în văzul lumii. Dar cu ce e de vină mulțimea! Mulțimea a înghițit fumul de tămâie din cadelnița agitată cu furie de F.S.N. și-acum plânge la pieptul opoziției și ea neputincioasă. Ce va fi vom mai vedea!

In prezent, omul zilei a devenit primul ministru Petre Roman. Se pare că acesta, în fruntea unei echipe de tehnicieni - i-am numit pe miniștrii din guvern - ar vrea cu tot dinadinsul să întreprindă ceva pentru a salva ce mai este de salvat dar, de câte ori pornește, nimerește cu stângul în baltă stârnind stropi de furie și neîncredere. Noroc că a învățat să fie distant când i se solicită un dialog, a învățat să privească cu ironie la interlocutori și, din ce în ce mai des, să se răstească furios la cei ce-i pun întrebări incomode. Așa că s'a dus zâmbetul cuceritor, arborat în campania electorală.

Cea mai nouă găselniță a premierului Roman, aplicabilă începând cu data de 1 Noembrie 1990, este liberalizarea prețurilor, treabă menită să însănătoșească economia.

Așa o fi, dar voci autorizate se ridică vehement împotriva acestei liberalizări în etapa actuală.

Toată lumea aici e convinsă că trecerea la economia de piață e singura cale spre progres, dar această tranziție, dela centralism spre autonomie, se face cu multe convulsii și dureri, astfel că, se pune întrebarea: țara e pregătită pentru această operație? Nu cumva o parte din pacienți vor sucomba sub bisturiul chirurgului! Intrebarea nu e deloc retorică, pentrucă realmente apar dificultăți puse sub semnul exclamării de specialiști notorii care constată cert că, "terenul" nu e pregătit să suporte acest șoc, acum. Argumentele specialiștilor sunt, evident, de luat în seamă, dar autorii proiectului amintit au replici demagogice și atât de alambicate, încât trebue să-i asculți cu picioarele în apă rece.

Cât de oportună este această liberalizare și cât de hazardantă ideea, se poate judeca în primul rând și după faptul că nimic din vechile structuri n'a fost demolat. In fruntea întreprinderilor se află tot vechii conducători ruginiți, gata să mintă, gata să se ascundă sub masă când e vorba de răspundere, inițiativă și pricepere. Treaba asta a recunoscut-o și primul ministru că e insurmontabilă, cu forțele existente în țară și-a trimis în lume - mai precis în Asia - un soi de recrutori de managers.

Apoi, e de constatat că nu există o lege pentru protecția socială.

Nu există o lege clară și eficientă în ceea ce privește privatizarea.

Nu există o lege a șomajului.

Nu există o lege a salarizării.

Totul s'a făcut în pripă și după ureche, alarmând astfel țara.

De pildă guvernul a calculat bugetul familiei și consumurile după niște date statistice absolut fanteziste, date rămase probabil de pe timpul "marelui mincinos".

Astfel s'a pornit în calcul dela un salariu mediu de 3.300 de lei când, în realitate el nu depășeste 2.500 - destul de încărcat și așa. Aici ar putea exista o chichiță. Iată despre ce e vorba: s'a întâmplat ca în preajma alegerilor, din motivele cunoscute dar și sub presiunea socială, guvernul să mărească salariile în unele sectoare cum ar fi mineritul și transporturile. Producția în aceste sectoare n'a fost pe măsura așteptărilor, ba în unele locuri s'a ajuns la procente ridicole. Justificări au existat destule. (Ba goluri de producție, ba aprovizionarea cu echipament, ba reducerea timpului de lucru, etc.) Justificări au fost și s'au admis ca atare, dar s'a uitat că nerealizările au dus la diminuarea salariilor celor în cauză și, implicit, a mediei generale pe țară.

Ei bine, în aceste condiții liberalizarea prețurilor va fi suportată greu de marea masă a populației.

Sunt de așteptat tulburări și pentru faptul că această acțiune n'a fost suficient de bine pregătită psihologic. La televiziune au apărut sporadic câțiva așa ziși specialiști care, din dorința de-a arăta cât de deștepți sunt, nu făceau altceva decât să susțină câte-un show cu atât de cunoscuta piesă a lui Eugen Ionescu "Cântăreața cheală". Parcă se băteau Turcii la gura lor, iar jongleriile cu termeni tehnici și citate savante îl făceau pe telespectatorul neavizat să creadă că vizionează o nouă emisiune "să învățăm limba malgașă urland".

După o asemenea pregătire, omul cu bun simț și chibzuit, face un calcul elementar: "Luna asta câștig 2.500 lei. Bun! Hai să-i împart! Vine iarna iar eu, nevasta și cei doi copii n'avem ce încălța. O pereche de pantofi costă până'n o mie cinci sute de lei, nu mai vorbesc de ghete sau de cizme care ajung până la patru mii lei. Deci aici ni-i nimic de făcut! pe post de haine groase, o să le folosesc pe cele de anul trecut. Mâncarea? Ei, aici e aici! Un kilogram de carne, cu multe oase, 50 de lei, un kg. de salam, cât de cât comestibil, 240 lei, cartofi nici vorbă să apară pe piață și dacă apar îți pui mâinile'n cap (30 de lei kg.) chiria și întreținerea o mie cincisute de lei pe lună, cămăși lenjerie, țigări, săpun, detergent, pâine, legume, curent electric... Dumnezeule.!!" Si omul nostru n'are televizor, n'are telefon, nu s'a gândit la un spectacol, la o călătorie fortuită, la o sărbătoare și luna are 30 de zile sau chiar 31, și....

Si după toate astea guvernul a oferit o compensație lunară de 750 de lei, compensație numită de Primul ministru "SUBSTANTIALA". Cum ați făcut domnule Roman de-ați ajuns la o asemenea aberantă concluzie? Dar să lăsăm...

S'a spus că liberalizarea, în condițiile actuale, va duce la redresarea economiei prin stabilirea prețurilor reale ale produselor. Poate așa s'ar întâmpla dacă unitățile producătoare ar fi cât de cât organizate și eliberate de balastul neproductiv, poate așa s'ar întâmpla dacă li s'ar cunoaște capacitatea de producție, pentrucă de prevăzut că multe societăți să-și acopere deficitul pe seama prețurilor care nu văd cum și de cine pot fi negociate. In legătură cu asta s'a mai spus că libera concurență va impune un alt ritm de producție iar prețurile vor fi reglate de chiar această, hai s'o numim "întrecere socialistă". Care întrecere și care concurență, domnilor? Când e știut faptul că utilajele stau gata să-și dea duhul, când calificarea personalului e la pământ, când capitalul străin nu se înghesuie să vină într'o țară unde situația politică arată așa cum arată, când peste tot se fură, când oamenii muncesc cu spaima zilei de mâine, când legile sunt făcute anapoda, când președintele Ion Iliescu declară la o adunare populară organizată cu ocazia unei vizite de lucru în județul Bacău, citez: "Eu, dacă aș fi băiat deștept, m'aș desolidariza de această acțiune a guvernului (adică liberalizarea prețurilor) dar sunt isteț și nu mă desolidarizez pentrucă eu l-am numit pe primul ministru". Am încheiat citatul și vă asigur că am reprodus exact spusele președintelui României.

Astfel de declarații nu fac altceva decât să pună în alertă populația, s'o aducă la disperare și derută.

Ar mai fi multe de spus. Despre țăranii care nu au nici acum o lege funciară, despre studenții care dorm pe stradă, despre învățământ, despre șomajul camumflat, despre privatizare și despre cei ce se privatizează cu bani furați, etc., etc., etc.

Poporul român trece printr'o grea încercare, dar nu va muri din asta. Stie toată lumea că de-a lungul vremurilor acest popor a îndurat dar a și învățat multe. A învățat să fie unit și, mai ales, a învățat în ultimul timp cum să-i alunge pe cei ce-i vor răul. Asta-i!

De aici, din patria noastră, România, cu sufletul îndurerat dar nu învins, vă urează sănătate, cu speranța că nu ne-ați uitat

IN MEMORIAM

STEFAN MUNTEANU

4 NOEMBRIE 1926 - 9 DECEMBRIE 1990

TESTAMENT

Avem de lăsat (moștenire)
Inima, cu ecouri imense de șoapte.
Creierul, cu ușile bibliotecii
nezăvorîte spre Infinit.
Gândurile risipite pe cer
și amintirile depuse în seiful hârtiei.
Luați-le
sau
aruncați-le
Noi am pierdut dreptul de proprietate.
Am devenit:
petale,
frunze și
abur
Acum
ne găsim în audiență
la Secția de Fericire simplă
unde
(se spune)
ți se dă o picătură de apă
pentru călătoriile înapoi
și o moleculă de vis
ca locuință
permanentă.

Stefan Munteanu

Biografie

Am scris
așa cum..
.. un țăran sapă
.. o femeie naște
.. un bătrân se roagă;
am scris,
după cum
alții respiră,
până când
am pierdut
oxigenul
din peniță
Atunci,
a trebuit să plec,
după oxigen,
pe altă lume...

O carte greu de citit

——Constandina- BUTAS——

Noua lucrare de protoistorie scrisă de Caşin Popescu, apărută cu titlul "Legenda Argonauţilor fapt istoric" este un impunător efort de erudiţie şi hermeneutică pentru a dovedi "că este posibil a identifica cu ajutorul tablelor ştiinţei cele mai riguroase, cel puţin unele din evenimentele descrise în epopei, faţa lor de adevăr istoric şi că, în lumina acestuia, se pot contura mai bine şi celelalte feţe ale tuturor evenimentelor dimprejurul sau dinlăuntrul celor adeverite ca istorie." (pag. 8)

Pentrucă, spune el în introducere: "Istoria nu se conjecturează. Se recită. Aşa cum este. Când este extraordinară ea prinde chip de legendă. Cu trecerea vremii îşi pierde crezarea şi înţelesul. Rămâne legendă. Fără faţă de istorie. Un trecut care se pierde în el, stăruie desfigurat sub titluri de poveste. Mai mult sau mai puţin fantastică, mai mult sau mai puţin frumoasă. Cu loc în inventarul culturii. Un fapt prin nemaipomenitul lui, poate intra direct în legendă. Intoarcerea legendei în fapt pare imposibilă. Situaţia istoriei o refuză." (pag. XVI) Si continuă cu vădită agresivitate împotriva istoricilor moderni ai trecutului îndepărtat: "Datorită unui aceluiaşi manierism scientist, apărat şi afişat de majoritatea cercetătorilor antichităţii, posedăm astăzi, pentru istoria acelui trecut, îndeosebi pentru cel numit arhaic, o seamă de istorii pline de conjecturi şi de artificial, scrise în spirit modern ştiinţific, spirit care este departe de cel al acelor vremi, întrucât s'a rătăcit în varietate şi adâncime. Aceasta nu înseamnează ca aceste istorii să nu fie apreciate de lumea noastră ca "des entreprises considérables faites pour les érudits et le public cultivé".Citează aici ceea ce spune Louis Hautecoeur, în primul volum: De la magie a la religion, din Histoire de l'art (1959), (pag.XVII).

Poate cel mai important argument pentru considerarea Argonauticei lui Apollonius din Rhodos drept prezentarea în poezie a unei legende, este descrierea întoarcerii Argonauţilor după ce au furat blana cu lână de aur. Ei nu s'au mai întors pe aceeaşi cale, pe care au venit, ci au intrat pe gura Dunării în mare şi urcând cursul ei au intrat în Marea Adriatică şi de acolo au scoborît în Grecia. Despre acest itinerar, "fără rezerve s'a spus că este pură fantazie, o invenţie a savantului homerid, citâm, "care îi permitea să facă un curriculum-mundi, un voiaj cu nenumărate peripeţii prin meleaguri puţin cunoscute" (pag.9). Citarea e făcută după traducerea în limba română a Argonauticei făcută de Ion Acsan (Bucureşti 1976).

Dar "Expediţia Argonauţilor este şi rămâne, nu un voiaj al imaginaţiei poetice... ci o istorie străveche. In ea sunt amănunţit urmărite fapte reale, evident extraordinare, petrecute...de acum aproape patru milenii, în acea parte a Europei şi Asiei Mici pontice, ce se găsea în plină înflorire a vârstei bronzului. Cadrul natural în care s'au desfăşurat aceste extraordinare evenimente, este şi el o realitate geografică, aceea de mult dispărută, a reliefului Europei din preistorie". (pag.8-9).

"acea realitate geografică... este relieful cu reţeaua lui hidrografică avută de continentul nostru în preistorie, relief care a făcut posibilă, în timpurile în care s'a petrecut expediţia Argonauţilor, existenţa unui curs de apă, Istrul, care - până când să ajungă la acel echilibru de Dunăre, cunoscută nouă din vremurile de înfiripare a istoriei - îşi împletea undele în acelaşi timp şi cu cele ale mării Tyrrheniene şi cu cele ale Pontului Euxin." (pag.11).

Demonstrarea acestei realităţi aduce un argument fundamental pentru a accepta istoricitatea poemei Argonautica, prin existenţa posibilităţii de a trece din Dunăre în Marea Tyrrheniană. Astfel se şi intitulează primul capitol al cărţii: "Primul temei al istoricităţii legendei: Istrul preistoric".

"Pentru a putea ajunge la Istrul din preistorie şi a încerca a-l descrie cum ar fi putut arăta atunci- şi a înţelege de ce-trebue început dela formarea lui" spune acest cunoscător al apelor, prin instrucţie şi meserie, dar totodată un erudit de înalt nivel dublat de un acribic cercetător. Capitolul este greu de citit pentru oamenii de cultură generală fără pregătire temeinică în geologie şi hidraulică şi cunoştinţe întinse de geografie fizică. Dintre aceştia sunt şi eu, recunoscând trebuinţa unui adevărat studiu de informare pentru a putea urmări această savantă expunere. Inginerul hidraulic, ca într'o adevărată prelegere de catedră, arată cu siguranţa expertului de mare calificare, anume că:

"Apa necurgând la deal", între formarea şi constituirea celui aval de Porţile de Fier, a existat la un moment dat o ruptură, o întrerupere şi de timp şi de comunicare. (pag. 35) ... că înainte de a răzbate prin Porţile de Fier, apele Dunării mijlocii nu puteau să se scurgă în altă parte decât în Marea de Mijloc şi că Porţile de Fier sunt o consecinţă naturală geologică şi geografică, a lentei scufundări a Depresiunii Panonice." (pag.36).

In al doilea capitol "Remensus' de acelaşi savant nivel, se dovedeşte că datorită modificărilor geologice ale scoarţei pământului în Panonia, "cea mai mare parte din râul Sava... va fi fost Dunăre." Ni se expun detailat fenomenele geonaturale care, prin scufundarea din ce în ce mai mult a Depresiunii Panonice, au condiţionat spargerea dela Porţile de Fier şi scurgerea Dunării în Pontul Euxin. Ni se arată, de asemenea, cum la un moment dat a existat o legătură între Dunărea actuală şi Marea Adriatică, timp în care întreaga Depresiune Panonică a fost o adevărată mare, care cu timpul s'a închis, luând forma geografică, nouă tuturor cunoscută. Această realitate se mai dovedeşte şi acum prin erudiţie, prin relatările în scris sau hărţile antice. (Capitolul "Ce aflăm dela Apollonius din Rhodos şi din alte izvoare scrise, relativ la Dunărea Preistorică").

Dar când s'a produs acest eveniment, prin ruperea Carpaţilor la Porţile de Fier Dunărea având legătură cu Marea Adriatică? Răspunsul se dă în capitolul "O încercare de datare a celor trei perioade distincte din evoluţia Dunării". De data aceasta cu argumente arheologice se ajunge la anul 1500 înainte de Christos. Datarea expediţiei Argonauţilor făcută de Erathostene (marele savant alexandrin matematician, istoric, poet şi geograf) este 1225 a. C. Toate datele, aşa dar, concordă, pentru a considera realitate, ceea ce susţine Caşin Popescu: legenda Argonauţilor este un fapt istoric!

S'ar putea perfect accepta aici sfârşitul celor anunţate în titlu , dar cercetarea în timpul arhaic merge mai departe şi mai adânc în această epocă mitică: "Spuneam că în acest expozeu mă voi mulţumi a aduce dovezi numai pentru această existenţă geohidrografică, dispărută fără a lăsa urme ochiului şi pasului omului ce s'ar încumeta a i le căuta la suprafaţă chiar dacă ar urma, prin hazard, locurile pe care odinioară le-a udat şi le-a unit cu drumul ei. Aceasta nu se va putea însă fără a aduce vorba şi despre rostul sau cauzele expediţiei Argonauţilor sau despre motivul care i-a determinat pe Argonauţi să ia, la întoarcere pe Istru, drumul prin acel braţ ce ocolea, pe la Nord, o insulă numită Peuce. Sau despre alte câteva puncte din istorie, pe care această epopee le adevereşte, puncte asupra cărora am ţinut mai mult a atrage atenţia, decât a le discuta, în acest prim contact pe care încerc să-l stabilesc între legendă şi istorie şi să-i verific, sub lupa ştiinţei, trăinicia legăturilor". (pag.12).

Si iată-l pe acest învăţat în hidrologie, mai departe la lucru, în ipostaza de filolog, în sensul luat direct dela Erathostene- iubitor de adevăr. Si asta pentrucă, spune el: "Răspândirea civilizaţiilor înseamnă, într'o anumită măsură răspândirea limbilor. Migrarea limbilor, în preistorie, şi formarea dialectelor, din care aveau să se ivească limbile Europei arhaice, s'a făcut pe această imensă cale a apei, din spre Răsăritul de mijloc în spre Apus şi, fireşte, către Sud". (pag.93).

Răspândirea civilizaţiei, respectiv a limbii, făcută pe calea apei europene - Istrul - acum, după 1500 a.C. traversând întreaga Europă, s'a făcut odată cu produsele industriale: "Niculae Densuşianu o afirma (cu mult înainte de a se fi dovedit arheologic că, în Europa - încă în mileniul III - cei care au lucrat aurul şi s'au împodobit cu el, au fost Carpato-Dunărenii)... "Civilizaţiunea metalurgică, care deschide o nouă eră de prosperitate în istoria omenirii, începe ...în Nordul Dunării de Jos, pe teritoriul Daciei. Aici se aflau în timpurile preistoriei, centralele cele mari de producţie metaliferă... De aici aceste fabricate, cu deosebire cele de aramă şi de bronz... iau o extensiune prodigioasă.

Transportate cu migraţiunile preistorice, şi răspândite prin comerţ în toate părţile Europei, în Asia şi Africa de Nord, el ne prezintă prin formele, prin semnele simbolice şi uneori inscripţiile lor, una şi aceeaşi origină, unul şi acelaşi tip caracteristic al industriei metalice din Carpaţi." Citatul este al lui N. Densuşianu, înaintaşul în idei şi strâns material, al lui Caşin Popescu.

Spaţiul Carpato-Dunărean fiind locuit de Traci, trebue cu necesitate să se fi răspândit limba lor. "A căuta fosile lingvistice traco-geto dace în limba Bascilor, a Albanezilor sau a Românilor - o spun cu toată resemnarea neputinciosului ce sunt- mi se pare o trudă de savant cu zarea retezată... Herodot ne spune că Pelascii vorbeau o limbă barbară, deci nu o limbă greacă... scrierea lineară B este o limbă de contabili (pag.98) ... azi ştim că scrierea liniară B a fost iniţiată de populaţiile autohtone din regiunea Dunării de Jos (nota 281 pag. 377). Aşa fiind, urmele limbii trace trebuesc căutate prin sumă logică, nu numai în limba română sau albaneză sau bască, ci la fel de justificat în etruscă sau mai ales în limba greacă veche şi în limba latină vulgară. Lexicologic moştenirea tracă mi se pare imensă." (pag. 103)

Se dau exemple: "pâine, cânepă şi aluat sunt cuvinte trace". Dar afirmaţia cea mai extraordinară, mi se pare mie, este: cuvântul apă, nu este de origină latină ci traco-getă..." (pag.103). Nu pot reproduce aici demonstraţia; ea se poate urmări perfect în eleganta suită logică a erudiţiei învăţatului autor.)

"Eu văd aici un fond al limbii trace încă necercetat, încă ignorat prezent în toate acele depărtări şi limbi în care au pătruns purtătorii civilizaţiilor materiale, din nucleul tracic carpato-danubian... Va fi meritul...filologilor şi lingviştilor de a valorifica... întreaga moştenire tracă lingvistică şi lexicală... din toate limbile continentului nostru în care s'ar putea să subsiste... Munca mi se pare imensă... pentru un singur om. Dar...de a se da sau a nu se da cuvenire acestei trude, hotărîtor şi de autoritate este numai cuvântul specialiştilor" (pag.115-116).

Afirmaţia ultimă adevereşte spusa: Cu cât se ştie mai mult, cu atât creşte modestia!

Intrebuinţând recentele descoperiri din Sudul României ale unor tabele cu o scriere calificată de specialişti... a fi cele mai vechi monumente ale scrierii, din lume, Caşin Popescu demonstrează nu numai ca fals ceea ce se spune că vechii Traci nu cunoşteau scrierea, ci că alfabetul trac stă la originea celui grec, etrusc şi latin. (pag. 117-118) Urmărind această idee în capitolul "Mai mult decât o ipoteză asupra originii Etruscilor", el conclude: "Aşadar în Italia, alfabetul a venit nu cu Grecii... ci, direct pe Istru, cu acele triburi trace, istro-carpatice, care, într'o anume favorizată migraţie au luat-o razna spre Apus." (pag.124).

"Am ajuns la Etrusci pe urmele scrisului. De fapt pe urmele acelor populaţii neolitice danubiene, creatoare ale civilizaţiei aurului, aramei şi bronzului, iniţiatorii muzicii şi artei... acele populaţii neolitice danubiene care- aşa cum au probat N. Densuşianu, V. Pârvan şi N. Iorga, urmaţi de curând de Alex. Boldur - nu puteau fi altele decât strămoşi direcţi ai Tracilor pe care protoistoria îi cunoaşte locuind pe întinsa arie carpato-istro-pontică". Luând limba argument princeps, el spune: "Oricât de necunoscută ne-ar fi preistoria, a admite că limba latino-vulgară (protolatina) s'a manifestat cu seducţiune şi imperialitate asupra limbii Barbarilor, cu care au ajuns în contact, încă din cursul mileniului III a. Chr. înseamnă a şterge, dintr'odată, şi ultima urmă de istorie pe care ştiinţa arheologiei a reuşit s'o desprindă din preistorie. Insă logica gândirii... poate interpreta realitatea istorică, numai dacă acea limbă puternică şi de început se numeşte limba prototracă şi dacă limba latină vulgară (protolatina) este o limbă traco-dacă. Si dacă Iberii, Gallii, Ligurii, Etruscii, Venetii, Dacii sunt neamuri fie de Traci, fie constituite cu o însemnată plămadă tracă (pag.125 şi apoi pag. 132.) Afară de Etrusci se ştie că toţi cei citaţi se trag din Prototraci." Iar despre Etrusci, o primă culegere de dovezi, că şi ei sunt seminţie tracă se prezintă în capitolul de faţă". (pag.133) Afirmaţie cu totul nouă şi extraordinară. Si argumentele curg. Spicuim: Numele cu care se numeau Etruscii -Rasnai- cuvânt trac. Boneta frigiană caracteristică pentru Etrusci- aceeaşi cu căciula dacică. Lupoaica etruscă- Daci se numeau dânoi, care este cuvântul frigian pentru lup.

Analizând cele expuse de Mircea Eliade în "Les Daces et les Loups", îi face un elogiu care merită să fie citat integral: "Mircea Eliade... a arătat istoricilor, care cercetează Antichitatea, că studiul simbolurilor şi miturilor permite nu numai o cunoaştere a omului" "qui n'a pas-encore composé avec les conditions de l'histoire," ci şi prin ceea ce el numeşte "solidarité mystique", deosebirea unor amprente psihice (spirituale), care marchează profund originea unor grupuri de indivizi oriunde acestea s'ar afla emigrate, amprente care permit, la rândul lor, preistoricilor să stabilească relaţii certe între grupuri şi origini. El pune deci în mâna istoricilor o metodă de cercetare, care deschide calea către adevăratele orizonturi ale primei istorii şi a limpezirii lor. Solidaritatea mistică înseamnă, într'o oarecare măsură, solidaritatea etnică. O metodă deci, a cărei consecinţă imediată este aşezarea istoriei pe fundamentele sale autentice. Pentrucă istoria faptelor este legată de istoria religiilor. In această idee, Mircea Eliade, cu tot târziul epocii în care a scris, apare ca primul filosof autentic al istoriei autentice" (pag.169).

Socotesc culmea afirmaţiilor, care pur şi simplu ne uluiesc, propoziţia dela pagina 187:... "Rumâni (Români) este un cuvânt preroman". Si în continuare: "Ca şi limba, care s'ar putea ca în structura ei să fie limbă tracă, a Daco-Geţilor-dela care o păstrăm înrudită cu latina şi, şi mai aproape cu protolatina sau etrusca... s'ar putea spune că, după un lung răstimp istoric, ni s'au întors înparte, prin legionarii romani, dela strămoşii noştri - Etrusci - şi numele şi limba.

In ultimul capitol al studiului său, Caşin Popescu se ocupă cu motivul determinant al călătoriei Argonauţilor:..." acţiunea lui Jason- a Argonauţilor- se înscrie ca prima încercare eroică, deci cu orice preţ de remediere a unei situaţii precare din punct de vedere economic. Prin ea trebuia să se scoată de sub pericol şi disperare tot acel grup de populaţii sărace, care iau parte, prin reprezentanţii cei mai valoroşi... de sub spectrul foametei. (pag. 195) Jason, aşadar, pregăteşte şi conduce o expediţie, nu pentru cuceriri de teritorii şi supuneri de ţări, ci pentru cucerirea "lânei de aur", care avea să aducă pământurilor, pe care s'a oprit tatăl său, Eson, bogăţia patriei de origine, scoţând-o de sub ameninţările secetei..." (pag.198)

Am lăsat în această expunere să vorbească cât mai mult textul referat decât cel ce-l scriu. Aşa că închei tot cu un citat bogat în substanţă: "O întreagă istorie aşteaptă să fie dezlegată şi eliberată din strânsoarea în care e cuprinsă în tradiţii şi legende. Si adusă aproape din depărtările în care este exilată de istorici şi scriitori. Pentru a face vizibil esenţialul decurgerii evenimentelor istorice". (pag. 187)

Este, credem, întreg sensul acestui monument, cuvânt bine ales, de erudiţie şi hermeneutică, aşa cum am spus dela început.

DUPĂ TREIZECI DE ANI

de Vintilă HORIA

In Noembrie 1960, Academia Goncourt dela Paris a atribuit premiul ei anual romanului meu "Dumnezeu s'a născut în exil". Cu o zi înainte, clienții unei librării din Place Clichy, prin vot secret, îmi dăduseră același premiu (o carte, un vot, mai democratic nici că se putea), iar presa franceză, cât și cea europeană, cu o lună înainte, luase atitudine foarte favorabilă montând un adevărat spectacol jurnalistic în jurul unui roman care nu era nici pornografic, nici de stânga și care se bucurase dela început (cartea apăruse în Martie 1960, la Editura Fayard) de o critică excelentă. In plus, înainte de a obține cunoscutul premiu, semnasem cinci contracte de traducere. Lucru care mă încurajase, încă din Septembrie, să mă mut dela Madrid la Paris. In micul apartament în care locuiam într'un cartier "roșu" dela marginea orașului, veneau să mă viziteze în fiecare zi gazetari din toată lumea, ca și cum atmosfera creată în jurul cărții mele dădea tuturor impresia că premiul Goncourt din acel an mi-ar fi fost dinainte asigurat. Imi aduc în special aminte de o lungă întrevedere cu André Bourin, dela "Les Nouvelles Litéraires", săptămânalul care mi-a rămas fidel până la urmă, în ciuda scandalului provocat de comuniști împotriva mea și a cărții mele. Rezistaserăm "în cursă", cum se spunea, Henry Thomas, un scriitor dela Gallimard, și cu mine. Eram sigur că jocul nu era decât un fel abil de a face publicitate în favoarea scriitorului francez, romanul meu nefiind altceva decât un fel de capcană exotică (un Român scriind un roman în limba franceză, lucru care nu se mai întâmplase în analele premiului). Până la urmă, la al patrulea tur, eu am obținut șase voturi, Henry Thomas trei și Albert Simonin unu. Lucrurile se întâmplau pe data de 21 Noembrie.

In după amiaza aceleiași zile, editorul meu organiza o mare primire la sediul editurii, de pe rue Saint-Gothard, unde veniseră să mă intervieveze televiziunile, ziarele și posturile de radio din lumea întreagă. Către sfârșitul acelei primiri, directorul editurii mi-a prezentat pe un gazetar francez care venea în numele Ambasadei române dela Paris (pe atunci se numea Ambasada Republicii Populare Romîne, cu î din i) să mă invite să mă fotografiez cu reprezentanții diplomatici și, bineînțeles, cu ambasadorul, pentruca evenimentul să se înscrie astfel în cronica glorioasă a prezenței literare românești la Paris. Răspunsul meu a fost negativ și felul în care l-am trimis la plimbare pe trimisul special al Ambasadei nu a fost deloc delicat și nici măcar diplomatic. Am avut în fața ochilor, în acel moment, pe prietenii mei și pe toți intelectualii români care zăceau în închisorile comuniste, pe tot întinsul țării și cărora nu le-ar fi plăcut prezența mea pe o fotografie reperistă.

O săptămână după aceea, în care ziarul "Le Figaro" mă proclamase nici mai mult nici mai puțin decât "prinț al exilului", partidul comunist francez, de acord cu cel așa zis român, declanșa un atac împotriva mea, de o violență puțin obișnuită, situată oarecum pe linia atacurilor staliniste din vremurile bune ale partidului. Eram declarat legionar, antisemit, fascist. Articolul apărea pe prima pagină a ziarului "L'Humanite", însoțit de o fotografie. In aceeași zi gardurile și pereții din Issy-les-Moulineaux, cartierul în care locuiam, apăreau acoperiți de afișe, acea primă pagină din cotidianul partidului, care semăna cu afișele judiciare din Far-West, cu fotografia sau portretul banditului, deasupra căreia figura în negru cuvântul "Wanted". Devenisem, prin decret marxist, un urmărit, un criminal de război. Mihai Ralea, trimis al Securității dela București, venise la Paris ca să conducă abila campanie împotriva unui scriitor exilat care refuza să colaboreze.

A fost epoca cea mai agitată din viața mea și cea mai încărcată de învățăminte. Luam contact cu perfidia, cu mișelia, cu lașitatea, cu minciuna, sub aspectul lor cel mai strălucit și mai nociv: intelectualitatea franceză, cât și cea occidentală, unită în cuget și în simțiri împotriva unui biet Român exilat, vinovat de toate relele secolului. Totul descinzând în linie dreaptă din gestul încăpățânat de a nu fi mers la Ambasadă, ca să mă fotografiez în grup cu asupritorii neamului românesc. Fapt mai mult decât demonstrativ, secretarul general al Academiei Goncourt, răposatul între timp, Gérard Bauer, telefonase la Ambasadă pe ziua de 20 Noembrie, ca să ia informații despre mine, informații cum nu se putea mai favorabile, așa cum mi s'a spus mai târziu, din partea consilierului de presă reperist, care, sigur pe neclintita prezență a unei atitudini devenită tradițională (intelectualul trebue să fie un laș) îmi garanta puritatea politică în fața unei sigure posibilități de a deveni, după decernarea premiului și în mijlocul unui ambiant de stânga, cum era cel dela Paris, un amic al Ambasadei. Nu a fost așa, calculele au dat greș, deci bunăvoința de până atunci se transforma în cel mai înverșunat atac.

In ce constau acuzațiile la care s'au aliat imediat glasurile cele mai autorizate ale presei franceze și europene? Pe ce se bazau invectivele? In primul rând pe faptul că făcusem parte din Garda de Fier. Lucru fals, pentrucă niciodată nu am aderat la vreun partid. Eram membru înainte de război, al grupării dela "Gândirea", revistă condusă de Nichifor Crainic, adversar al Gărzii de Fier, deci tinerețea mea militantă, ca să zic așa, s'a desfășurat sub semnul anticomunismului cel mai înverșunat, însă fără ca acest fapt să mă fi obligat la o adeziune politică. Fusesem rechemat, apoi, din postul de ataşat de presă, la Roma, în Octombrie 1940, în momentul în care Garda de Fier venea la putere. Iar după căderea Gărzii de Fier, mi-am reluat cariera diplomatică la Viena, sub guvernul Antonescu, până în toamna anului 1944, când, după armistițiu, am intrat într'un lagăr german, în timp ce legionarii formau un guvern la Viena, exact în aceeași epocă. Am rămas în lagăr, împreună cu ceilalți diplomați români din Germania, până în Mai 1944, când am fost eliberați de trupele engleze ale armatei a VIII-a.

In plus, afirmasem într'un articol că Heinrich Heine fusese Evreu... Eu nu m'am supărat niciodată când presa spaniolă, cea italiană sau franceză spunea și spune despre mine că sunt un scriitor de origină română... In ceea ce privește un articol apărut în 1938, în care făceam elogiul lui Adolf Hitler, acesta ilustra atitudinea mea din primăvara acelui an, când, timp de trei luni, am simpatizat cu național-socialismul. Mi-am dat repede seama că mă înșelasem, mi-am retras admirația și am scris, de atunci și până la sfârșitul războiului, articole în care atacam principiile unui partid și ale unei ideologii cu care un creștin nu putea fi de acord. Am scris, tot în acea epocă, articole împotriva fascismului, într'o vreme în care Mussolini își manifesta simpatia față de Ungaria. Dacă aș fi mers la Ambasada reperistă, bineînțeles, aș fi fost iertat și nimeni nu și-ar fi adus aminte de scurta mea perioadă nazistă. Cu toate riscurile, bănuind dinainte, tot ce avea să se întâmple, am preferat să rămân fidel mie însumi. Din această fidelitate, împotriva tuturor furtunilor pe care dușmanii omenirii le-au dezlănțuit împotriva mea, îmi e țesută soarta. In acest fel, mi-am transformat dela început exilul într'o căutare permanentă a adevărului, lucru pe care-l oglindesc cărțile mele din totdeauna.

Cum în acea epocă - mă refer la sfârșitul anului 1960 - nu a izbucnit nici un război și nici un scandal, presa a continuat să se ocupe de mine, în același fel conformist și mișelesc. Un cotidian dela Paris publica într'o dimineață, o fotografie a mea în fața unui unui crematoriu. Dedesubt scria: "Vintilă Horia în fața unui cuptor în care întimpul războiului arunca pe Evrei în flăcări". In acel timp eu mă aflam prizonier, într'un lagăr nazist. Pe străzile Parisului comuniștii organizau manifestații împotriva mea. La Televiziune apărea într'o zi imaginea mea cu următoarea explicație: "Vintilă Horia, în timp ce coboară din casa lui și se îndreaptă spre o mașină care-l va duce departe de Franța." Era un montaj grosolan. Nici nu ieșeam dela mine de acasă, ci dela Editura Fayard, și nu fugeam dela Paris, unde am rămas până în preajma Crăciunului, răspunzând cu înverșunare întrebărilor presei. Făceam în medie cam douăzeci de interviuri pe zi. Când mă întorceam seara acasă, rupt de oboseală, găseam zece gazetari pe scări, așteptându-mă. Ii pofteam înăuntru, soția mea le prepara câte o ceașcă de cafea și continuam să răspund. Multe din acele răspunsuri erau falsificate, corectate, întoarse pe dos, astfel încât imaginea mea, de fascist fioros, să iasă cât mai caricaturizată și mai antipatică. Chiar și "Le Figaro", ziarul cel mai plicticos din Europa, devenise un adversar și se întrecea în a mă calomnia, publicând în pagini și în locuri ascunse răspunsurile mele la critici și invective.

Mă apăram cum puteam împotriva acelor atacuri care porneau din aceeași vizuină blestemată, nu mai dormeam, nu mai mâncam, ajunsesem la limita tuturor puterilor. Mă consolau miile de scrisori pe care le primeam din toată Franța, scrisori în care bunii oameni de rând, cititori ai cărții mele, își cereau scuze în numele Franței pentru nedreptatea ce mi se făcea. Iar vecinii mei de cartier, măcelarul, băcanul, vânzătorul de ziare, cofetarul, chiar și o vecină evreică dela etajul de deasupra mea, băteau la ușă, intrau, îmi strângeau mâna și-mi spuneau cât de mare era părerea lor de rău și cât dispreț aveau pentru ziarele și mass-media în general, în care nu avuseseră de fapt niciodată nici un fel de încredere. Mi-am dat seama atunci câtă distanță se crease între sufletul onest al unui popor și acea înșelăciune în proză și în imagini care duceau încetul cu încetul Franța către dezastrul socialist în care i se zbate astăzi sufletul. Multe, într'adevăr, am învățat atunci.

In aceleași săptămâni dinaintea Crăciunului, am semnat cu "Les Nouvelles Litteraires", conduse pe atunci de Georges Charensol, un contract pentru a publica în foileton săptămânal noul meu roman, "Cavalerul resemnării", al doilea din Trilogia Exilului. Si tot în acea revistă apărea o scurtă nuvelă pe care o scrisesem pe masa unei cafenele, în preajma decernării premiului Goncourt, o nuvelă care se petrecea la Călimănești.

Puține zile înainte de a pleca în vacanță, ziarul milanez "Il Corriere della Sera" publica pe prima pagină o fotografie a lui Mihai Ralea însoțită de o notă intitulată "A explodat bomba Horia!" Corespondentul ziarului la București descoperise undeva o fotografie în care apărea Ralea îmbrăcat în uniformă a Frontului Renașterii Naționale salutând cu brațul ridicat, în cadrul unei ceremonii, alături de ambasadorul Germaniei la București. Confuzia era răzbunătoare: "Fascistul" nu eram eu ci organizatorul campaniei împotriva mea. In acest fel, și până la un punct, atacul organizat de Ambasada reperistă la Paris lua sfârșit. Zic până la un punct, pentrucă comuniștii nu m'au iertat, din fericire, niciodată. Au avut, în schimb, proasta idee de a mă transforma dintr'un inamic necunoscut într'un inamic celebru.

Cartea mea a devenit imediat un fel de stindard. Succesul ei nu a încetat, după treizeci de ani, de a fi prezent într'o țară sau într'alta. Ediții după ediții au apărut mereu ici-colo, pe întregul teritoriu al lumii libere. Acum a apărut și acasă, așa cum era logic să se întâmple, așa cum lăsa să se înțeleagă nu numai figura de rezistență a lui Ovidiu, exilatul dela Tomis, dar și întreaga mea operă literară, dirijată pe dinăuntru către o eliberare care nu e numai cea interioară. Libertatea este călăuza tuturor personajelor din cărțile mele care încearcă să modifice către cunoaștere sufletele chinuite, și fericite în același timp, ale eroilor mei, reali sau închipuiți. In același fel, sub aceeași lumină, am încercat să conduc conștiințele studenților mei către același port. O Românie eternă, zguduită de tragedii, însă modelic instalată într'un viitor uman liber și fericit, mi-a fost întotdeauna ghid privilegiat.

După treizeci de ani dela acel scandal modificator, care mi-a arătat clar către unde trebuia să-mi dirijez pașii destinului, îmi dau seama că nimic gratuit nu se întâmplă în viață și că acea suferință și acea deziluzie nu făceau decât să mă îndrepte, încă odată, către mine însumi. Către acel loc intim și ascuns, profund înrădăcinat în ființa mea, în care eul meu scriitoricesc a rămas întotdeauna înfipt în pământul esențial în care se născuse.

Versuri din închisoare

TEMNIȚA

Timpul trece fără să-l numeri cu vreo faptă.
Mintea numai, morișcă nebună, lucrează.
Capul te doare ca o fructă prea coaptă.
Ochii'năuntrul ființei tale holbează.

Apar imagini de cenușă, parcă moarte,
De dincolo, din viața de afară.
O suliță de-ostaș de ele mă desparte
Si două albe aripi de-avion, ce nu mai zboară.

Intrezărește pragul peste care să treci,
Doar ochiul mereu deschis al așteptărilor.
In temnițì tăcerile's ca pereții de reci.
Afară chiuie ascuțit albastrul zărilor.

Lilly CARANDINE

INTERVIU CU ANA BLANDIANA

-REALIZAT DE MARIA BRIEDE-MACOVEI, POETĂ BASARABEANĂ STABILITĂ ÎN LETONIA-

CONTINUARE DIN NR. TRECUT

Intrebare: Am încercat să mă opun urii de aici, dar la întrebările mele singurul răspuns era că eu am o judecată preconcepută. Cei care-mi reproșau acest lucru aveau dreptate, dar nu în sensul că eu am căzut sub influența cuiva, cei care mă cunosc bine știu că acest lucru este exclus cu atât mai mult, că lucrând la o carte de traduceri m'am izolat total, n'am ascultat nici un post de radio străin și n'am citit nimic din presa română din simplul motiv că deși suntem abonați, n'am primit nici un număr, dar mi-am făcut concluziile mele reieșind direct din situația din România prin experiența mea personală și prin cea socială din Letonia. Deci ziceam că aveau dreptate cei care-mi reproșau că am o judecată preconcepută numai că ea nu-i de acum, ci-i din anul '40, când victimele urii am nimerit nu numai câțiva oameni, ci popoare întregi, deportându-ne în Siberia, care în concepția mea de copil de 7 ani a rămas ca o întindere plină de morminte. Si doar urii îi putea trece prin minte că se pot pune mașinile ca să niveleze mormintele să le facă una cu pământul, ca ura să aducă din nou și din nou, alte victime ale urii. Mulți dintre strămoșii noștri au rămas fără morminte... E prea mult prețul plătit de bunicul meu fără de mormânt ca să urăsc. Cei care urăsc nu au timp să gândească și nici argumente să-mi răspundă, ci-i asta, un fel de a înțelege libertatea-libertatea urii?

Răspuns: Prea mulți dintre noi ne sperìem de libertate. Au trecut atâtea decenii de când n'am mai văzut-o, încât ne speriem de necunoscutul pe care l-ar putea ascunde. Iar în această stare de nesiguranță a fost lansată mașina diabolică a zvonurilor. Cred că e de datoria noastră, absolut a tuturor să facem tot ce depinde de fiecare dintre noi ca nivelul de ură să scadă. Si ea va scădea pentru singurul fapt că sufletul omenesc nu poate duce o prea lungă perioadă de timp un sentiment atât de intens. In mod evident, cei ce dețin cea mai mare parte a puterii au și cea mai mare parte a responsabilității. Inainte de a judeca trecutul, oricât de apropiat, trebue să nu se mai producă noi nedreptăți și crime. Avem nevoie de o minimă platformă de adevăr, renunțând la politica de forță și violență și la tonul pe care-l folosesc ziarele oficiale, care după părerea mea, nu numai că înveninează într'un mod inadmisibil, dar și programatic atmosfera.

Intrebare: Si eu am fost surprinsă de tonul ziarelor, dar mai ales de existența unor articole anonime. De ce autorii lor n'au curajul să le semneze, dacă e democrație și sunt convinși că optează pentru adevăr și dreptate? In Letonia numai articolele care conțineau calomnii și insulte erau anonime sau semnate cu pseudonime și ele au fost dela bun început interzise. Astfel îl poți fără nici o responsabilitate declara pe oricine dușman ca să-l faci vinovat de toate relele în societate?

Răspuns: In "AZI", "ADEVARUL", "DEMOCRATIA" am fost declarată când masonă, când legionară, când rosleriană observi antinomiile, când comunistă, când instigatoare, când drogată, când stimulată cu dolari. In "ADEVARUL" un domn cu pseudonim mi-a citat fraze, pe care nu le-am rostit niciodată. Iar în "AZI" se cerea nici mai puțin nici mai mult, trimiterea mea in judecată pentru trădarea intereselor naționale.

Intrebare: Oare să fie oamenii atât de naivi ca să creadă că politicienii realiști din Occident s'or orienta după spusele unor reprezentanți ai României, fără să facă o analiză a evenimentelor din 13,14 Iunie, care au fost arătate pe micul ecran de către corespondenții străini și pe care fragmentar le-am văzut și eu și m'au zguduit? Te cunosc de atâția ani și sunt sigură că cei care-ți cunosc cu adevărat poezia nu sunt în stare să pună la îndoială moralitatea ta de cetățean ?

Răspuns: Sunt calomnii atât de monstruoase, afirmații atât de lipsite de legătură cu realitatea, încât citindu-le am senzația că lumea adevărată este acoperită de altă lume halucinantă, de minciuni și abjecții.

Intrebare: Ce rost au ele?

Răspuns: Discreditarea morală a celor care nu se supun.

Intrebare: Doar se știe că scriitorul în toate timpurile a fost purtătorul celor mai înalte idealuri sociale, care niciodată n'au corespuns realității, ba dimpotrivă, intră cu ea în conflict, făcându-l ca o opoziție permanentă față de putere ?

Răspuns: Sunt absolut de acord cu tine.

Intrebare: Atunci ce lege l-ar putea apăra: cea veche în care am degradat cu toții sau cea nouă care încă n'a fost adoptată și nici nu știm cum arată?

Răspuns: Nu o lege juridică lipsește, ci una morală.

Intrebare: Intr'o țară în drept, sunt convinsă, că în fața legii ca în fața morții cu toții suntem și trebue să fim egali. Adică eu am în vedere că ea îl apără pe cel care o respectă și-l pedepsește pe cel care o încalcă. Azi și la noi vechea structură deja nu funcționează.

Evenimentele din Iunie au demonstrat în mod bizar posibilitatea interpretării unei legi, când minerii s'au transformat brusc într'un organ legal de respresiune. Zic legal, pentrucă în același interviu președintele Iliescu le este recunoscător, mulțumindu-le pentrucă au ajutat puterii să se mențină, nici un cuvânt de reproș. Mă întreb dacă le-a mulțumit și pentru faptul că au bătut, devastat și le-au cerut moarte intelectualilor. Nu te-ai simțit în primejdie în acele zile, pentrucă au bătut două femei în stradă numai pentru faptul că semănau cu Ana Blandiana?

Răspuns: In orice caz mai mult ca înainte. Un an și jumătate, cât a stat mașina securității în fața casei mă temeam că o să clachez psihic, dar cu o moarte fizică nu mă simțeam amenințată, niciodată nu am crezut că vor intra în casă să mă omoare. Iar ce efecte avea acea teroare psihologică constantă și îndelungată e o altă poveste. Doar cu excepția ultimelor luni, în perioada congresului al XIV-lea am fost chiar victima unui ciudat accident rutier. In schimb acuma, după ce am auzit strigându-se în stradă, cerându-mi-se moartea, normal ar trebui să fiu speriată dar nu sunt, nu mi-am depășit încă uluirea că așa ceva e posibil.

Intrebare: Si totuși cum de-a fost posíbil ca nu organele de ordine, ci minerii să vină organizat tocmai din Valea Jiului ca să facă ordine la București, și au făcut-o desigur, în stilul lor ?

Răspuns: Pe la mijlocul lunii Iulie eram în străinătate și evenimentele dela București s'au translat pe ecranele globului infinit mai exact decât au putut să vadă Românii acasă. Iar pentru mine a fost umilitor nu numai pentrucă faptele erau îngrozitoare, ci și pentrucă trebuia să răspund cum e posibil ca 4 bărbați cu fețele mânjite cu negru, lumea interpreta faptul că agresorii aveau fețele mânjite cu negru ca pe un element al travestirii, ca pe un argument că nu erau mineri să lovească o femeie însărcinată. Această scenă reluată de mai multe ori de televiziunea canadiană a umplut lumea de oroare și a fost considerată ca un element de barbarie. Cred că vor trebui ca să treacă ani și noi să dăm nenumărtate dovezi de moralitate și civilizație, pentru ca spectatorii, care au văzut această scenă: patru bărbați voinici lovind cu bocancii o femeie care se zvârcolește încercând cu mâinile sângerânde să-și protejeze pântecul enorm--să poată uita.

Intrebare: Cum de-i posibil?

Răspuns: La fel ca și tine mă întrebau și ei, iar eu nu puteam să le răspund pentrucă nici eu nu înțelegeam. Pornind dela o asemenea faptă imaginea României a fost degradată dincolo de politic. A fost degradată chiar imaginea poporului român care a apărut în ochii lumii civilizate ca un popor crud și sălbatec.

Intrebare: Există vreo ieșire din această criză?

Răspuns: Dovezi reale de democrație este calea cea mai scurtă și cea mai sigură, indiferent în ce tabere ne-am afla. Ne vom iubi țara suficient pentru a înțelege că ne aflăm într'una din perioadele cele mai grele ale istoriei ei. De faptul ce se va întâmpla cu noi acum, în următoarele luni și în următorul an, va depinde evoluția noastră de foarte mult timp. Inceputul îl poate face un dialog în mod transparent al tuturor misterelor postrevoluționare, o discuție publică, în care adevărul să iasă, în sfârșit, la suprafață.

Intrebare: Vreme îndelungată poezia a fost cea care a îndeplinit și rolul de publicistică, adică prin mijloace poetice exprima adevărul într'o formă mai mult sau mai puțin cifrată. Azi publicistica își îndeplinește funcțiile ei, iar poezia se întoarce înapoi la valorile sale estetice. Insă mulți poeți au renunțat în ultima vreme la poezie în favoarea politicii. Același proces îl sesizez atât în Letonia, cât în Moldova de peste Prut și-n România.

Răspuns: Evident că lucrurile seamănă după cum seamănă și istoria noastră. Nu seamănă interpretarea mea cu a ta. Așa ar sta lucrurile, dacă societatea din România la ora actuală sau cea dela voi ar fi devenit brusc niște societăți ideale, în care poetului nu i-ar fi revenit nici un rol decât să facă poezie pură. De fapt prin poezie pură înțelegându-se ceea ce, din nefericire, de societatea noastră e foarte departe, pentrucă nenumărate lucruri sunt deosebit de dramatice și în ceea ce ne privește acest dramatism are copii mai intense ca înainte. In această situație durerea și suferința rămân totuși principalele instrumente de exprimare a acestei dureri care este, bineînțeles a lor personală.

Intotdeauna un poet nu se exprimă decât pe el însuși. Dar în măsura în care această suferință este profundă și cu adevărat autentică ea devine a tuturor. Părerea mea este că atât cât istoria noastră va mai fi dramatică și din nefericire ea va mai fi mult timp, în mod esențial rolul poetului nu s'a schimbat, c'au rămas aceleași instrumente de exprimare a suferinței colective prin suferința lor individuală. In ce privește cifrarea sau indescifrarea asta ține în ultima instanță mai mult de caracteristicile estetice ale poeților respectivi. Sigur, au existat întotdeauna tribuni, care și-au exprimat în mod direct, chiar dacă citirea se făcea printre rânduri, entuziasmul sau revolta. După cum au existat întotdeauna poeți ermetici, a căror exprimare era complicată, cifrată, indirectă. Părerea mea este că mai mult decât emisia poetică codată cifrată este lectura operei poetice. Cititorul este cel care înțelege printre rânduri și nu poetul scrie printre rânduri. Poetul se exprimă pur și simplu, conform naturii sale intime, iar cititorul care simte nevoia să fie exprimat găsește mereu căi de comunicare cu poetul pe mai multe nivele decât cele estetice.

Intrebare: Am trăit într'un sistem social cu o cenzură severă care la un moment dat a făcut ca noi înșine să ne cenzurăm eul nostru. Romanul tău la care ai lucrat înainte de revoluție l-ai scris pentru a te convinge pe tine însăți de ești sau nu independentă de acea cenzură interioară?

Răspuns: A dispărut mai ușor cenzura oficială decât cenzura personală interioară. Asta este marea problemă care se vede nu numai în literatură ci mai ales în structura socială. E mult mai ușor să desființezi un organ exterior care te cenzurează decât o mentalitate care cenzurează. Noi toți am fost obișnuiți să gândim de două ori înainte de a spune în afară. Această duplicitate a gândirii încă se păstrează și se va păstra atât timp cât nu vom trăi într'o societate normală.

Intrebare: Eu sunt convinsă că situația de azi în mod inevitabil va fi depășită și totul se va normaliza. Desigur că fiecare din noi își pune întrebarea ce preț vor mai plăti națiunile noastre și cât de abruptă e calea până aici. Dar trăim un timp istoric obiectiv de instaurare a democrației, ce ți-ai dori tu acum cel mai mult?

Răspuns: Aș vrea trei luni de liniște. Să nu trebuiască să mă ocup cu nimic mai mult altceva decât cu scrisul. Adică să nu trebuiască să scriu articole politice, să țin discursuri politice în interior și în străinătate. Să nu particip la mese rotunde în care să vorbesc despre situația dela noi din țară. Aș vrea să-mi pot permite și sper din toată inima că o să pot face în astă toamnă. Să mă închid undeva cu manuscrisul romanului la care am lucrat aproape șapte ani de zile și pe care l-am terminat, dar pentru care nu am avut timp și liniștea interioară să-l citesc și să-l pregătesc pentru tipar. Efectiv asta e cea mai mare dorință a mea, când se va îndeplini, voi considera că România a întrat puțin în normal.

Ce dovadă mai mare de anormalitate decât faptul că după ce am scris o carte, absolut fără speranța de a o publica, absolut liberă de cenzura interioară, o carte pe care am scris-o cu o intenție de sinceritate absolută și cu intenția de-a fi exhaustică, adică opera magna, în care să cuprind tot ce-a fost sufletul meu și viața mea sub dictatură. Deci după ce am făcut astea să nu fiu în stare să găsesc atâta liniște, ca să parcurg încă odată cele 500 de pagini scrise pentru a le da la tipar. Dovedește mai bine decât orice cât de aberantă a fost viața noastră din ultimele luni. In ce măsură am fost mereu implicată și implicați în istoria pe care am trăit-o dela luptele în stradă duse până la războiul civil, până la luptele jurnalistice sau parlamentare. Imi doresc puțină liniște, dar nu liniștea care și-o doresc cei care nu vor să audă nimic și nu vor să intre în opoziție cu puterea ca să se simtă în siguranță, ci puțină liniște în care sămi strâng forțele literare.

Intrebare: Liniștea a devenit un obiect de lux?

Răspuns: De foarte mare lux.

Intrebare: Ai fost vreodată la Chisinău?

Răspuns: N'am fost niciodată, dar aș dori foarte mult să vin.

Intrebare: Sper ca la apariția cărții tale să ne întâlnim și la Chisinău și să vorbim nu despre nefericirea națiunilor noastre ci de marea înțelepciune și inteligență a popoarelor și a oamenilor politici de-a depăși situațiile critice și cutremurele sociale. Iar acum îți urez atât ție cât și nouă tuturor liniște și pace întru prosperarea Marei noastre renașteri.

- Iți mulțumesc.

- Iți mulțumesc și eu pentru bunăvoința ta de a-mi da un interviu.

M. BRIEDE-MACOVEI

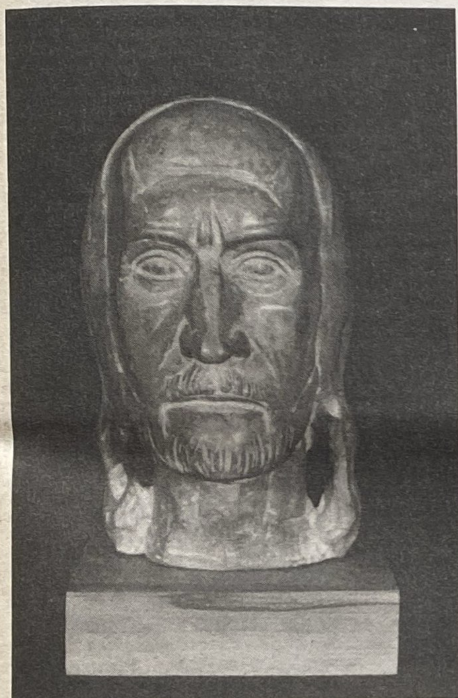
CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

ASKESIS ŞI SCULPTURILE LUI GHEORGHE STĂNESCU

Problema suferinţei în filosofie, artă şi teologie e veche decând lumea. Sculptorul Gheorghe Stănescu

HORIA

din Colorado şi-a ales drept grai pentru filosofia lui, duritatea bronzului. Obsesia lui este de a căuta şi folosi în bronz vocalele primordiale ale "formei". Deşi temele tratate sunt diverse, există un numitor comun care caracterizează aproape întreaga operă a lui Gheorghe Stănescu, şi anume cea a suferinţei şi luptei.

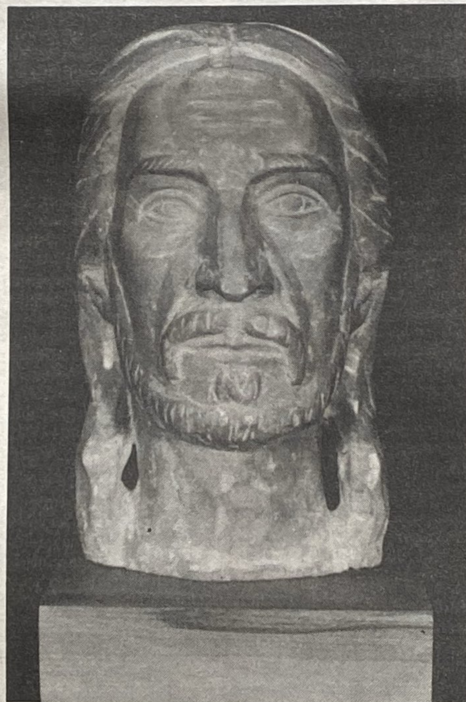
La izvoarele ontologice ale fiinţei, suferinţa şi lupta aproape că îşi amestecă apele. Unde începe una, unde sfârşeşte cealaltă, e greu de definit. Grecii aveau mai multe plaiuri în cuvintele lor, pe unde se împreunau aceste idei în nopţile cu lună ale cugetului. Nu cunoşteau "soarele cunoştinţei", Logosul-Cuvânt deşi ne formaserăm părerea că vechea cultură elină era însorită ca o zi de primăvară. Cât despre "logos" unde găsim o "filo-logie" mai înflăcărată ca la Greci! Dela ei pornesc orizonturile lui "dia - logos", dar în căutarea omului rătăcind adesea în "poli-loghii" şi adesea în "agono-loghii". Abia târziu avea să vină Înţeleptul din Patmos proclamând "kai Logos sarx egeneto".

Dela Greci ne-a rămas "agonia". Ca şi "mahe", însemna luptă. Când se juca o dramă sau o tragedie "luptătorul" principal era "protagonistul" iar cel care lupta împotriva lui era "antagonistul". Cu timpul "agonia" a devenit o suferinţă, luptă cu moartea şi întunericul, încleştare a sufletului de a ieşi biruitor dintr'o stare "patologică". Astfel prin "pathos" ajungem la gravitatea de orgă a verbului "paschein, pascho" de unde avem "pathema".

Cel care suferea împreună cu cineva exprima o "sympathia", noţiune păstrată numai în limba engleză (with symphaty) în celelalte limbi moderne însemnând o afinitate pentru ceva sau cineva, care este "simpatic".

La rădăcinile fiinţei stă suferinţa şi boala, dar şi lupta în acelaşi timp. La rădăcinile creaţiei stau durerile "facerii". De aceea Cuvântul s'a întrupat. Pentru a da lui "pathema" în locul închisului de orizont care se sfârşea în "amartia", deci tărâmul meontic al lui Thanatos, sensul deschiderii spre viaţă. Nu numai viaţă în sensul biologic, ci viaţă spre Viaţa eternă prin orizonturile lui "sotiria". Avem de-a face cu o deschidere spre un orizont cu totul nou în care "patimile" devin Sfintele Patimi, în care omul este ridicat nu la etajarea de supra-om ca la Nietzche, ci la deschiderea aripilor omeneşti în Dumnezeu. Supremă deschidere la demnitatea şi înălţimea omului. In etern. In infinit. In iubire fără de margini şi mărginiri.

Nae Ionescu a fost cel care a subliniat rezolvarea suferinţei prin soluţia oferită de creştinism. De fapt unica. Sistemele

CLOŞCA

oferite de India, oricât de grandioase, sfârşesc în ... nirvana. Persoana umană este sacrificată prin topirea ei în neant. Suprema stingere. Sistemele oferite de gânditorii Eladei la fel. Cinicul se realizează prin admiraţia celor din jur. Un fel de fariseu. Un fel de copil răsfăţat care scânceşte să câştige atenţia celor din jur. Stoicul se mutilează fără a oferi o soluţie. Caută să alunge durerea. Să o ocolească.

Conceptul sub semnul căruia stă arta lui Gheorghe Stănescu este cel al lui "askesis". La Greci "askesis" era exerciţiul atleţilor, practicarea unei arte; un mod de viaţă. Creştinismul a văzut în "asceză" o luptă de purificare a sufletului şi trupului. O suferinţă. Ca orice pregătire. Ca orice "facere". Ca orice creaţie - ardere.

La Gheorghe Stănescu există o relaţie strânsă între "sympathia" şi "sotiria". Intre istoria omului şi istoria neamului. Intre suferinţa omului şi mântuirea lui prin suferinţă şi victoria Cuvântului. Grupul statuar "Horia, Cloşca şi Crişan" dăruit "Centrului Cultural - Nae Ionescu" din Hamilton, Canada, exprimă jertfa unor martiri pentru neamul lor. Martor şi martir. Sacrificiu. Dragoste până a-ţi jertfi viaţa pentru aproapele tău.

"Maica Domnului", "Arhanghelul Mihail", "Iisus" (colecţia preotului D.Ichim) reduc formele la sâmbure şi esenţă. Chipul lui Iisus exprimă superb pe Răstignit şi pe cel Inviat. Arhanghelul Mihail cu amândouă mâinile pe sabia de foc. Aripi, aureolă, sabie. Gata de luptă. Ascultător al rugăciunilor celor care prin "askesis" se luptă cu întunericul. Maica Domnului ţinând Pruncul în braţe. Spre deosebire de scena clasică a iconografiei ortodoxe, în sculptura lui Gheorghe Stănescu,Maria şi Iisus formând o unitate a dragostei. Sculptura pare o lumânare, ca Mamă, care înfloreşte, pe primul plan, pe Iisus ca floare. Evident, idee ortodoxă spusă într'un mod original, modern, cu bun simţ, fără a şoca prin "originalitate".

Când Mircea cel Bătrân, în "Scrisoarea" lui Eminescu, îi răspunde lui Baiazid: "Eu îmi apăr sărăcia şi nevoile şi neamul" el se referă la modul românesc de a trăi, acest "askesis" ca echilibru în toate. Sărăcia lui Mircea cel Bătrân nu este mizeria materială, pentrucă dacă ar fi aşa ar fi un nonsens de cugetare, ci sărăcia din prima Fericire ca puritate spirituală, sărac şi mereu flămând "cu duhul" tot mereu de alte perspective ale lui Pnevma. Nevoile, de asemenea, sunt stăruinţa în lupta spiritului spre cele înalte în vechea limbă română, exerciţiile spirituale ale sfinţilor fiind numite "sfintele nevoinţe".

Tot ceea ce apăra Mircea cel Bătrân este acest mod al lui "askesis" prins atât de artistic de Gheorghe Stănescu în "Rugăciunea Martirului". Acolo vedem întreg neamul nostru nu revoltându-se teatral, ci interior, suferind şi dând suferinţei lumină şi sens.

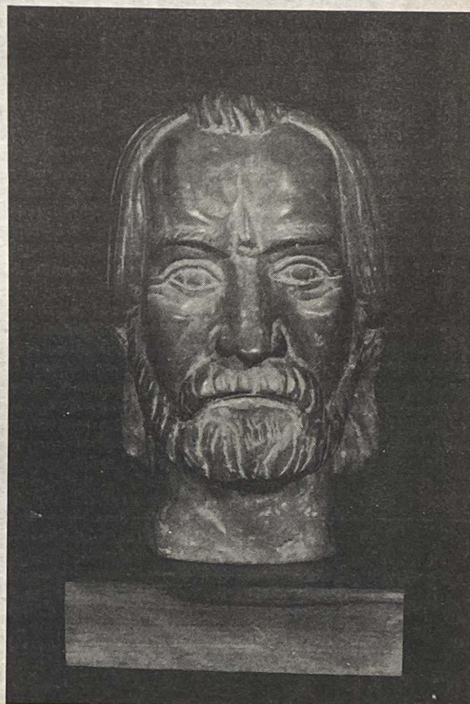
In 1989 Gheorghe Stănescu dedica un portret în bronz pentru Maica Tereza. Nici nu se putea să fie aleasă o altă persoană pentru elucidarea lui "askesis". Maica Tereza şi-a dedicat viaţa ajutând pe toţi săracii lumii. Cu ocazia vizitei în America, Maica Tereza a primit în Kentucky această sculptură.

. Opera lui Gheorghe Stănescu s'a bucurat de atenţia iubitorilor de frumos. In 1986 câştiga un mare concurs în Greenwood Village, din Colorado. In prezent, din 3-27 Noembrie a avut loc o expoziţie la Townhall Arts Centre in localitatea Littleton din Colorado unde Gheorghe Stănescu a avut 10 lucrări de sculptură stilizată.

In atelierul domniei sale din Colorado se află în lucru o Cină de Taină şi o statuie pentru Maica Tereza.

O suferinţă un "askesis" în opera lui Gheorghe Stănescu. Cu certitudine, da. Dar o suferinţă care oferă un sens, de unde şi optimismul ce-l inspiră, bucuria de a trăi, fericirea de a lupta spre realizarea Omului în inima fiinţei noastre.

Dumitru ICHIM

CRIŞAN

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE

- 24 IANUARIE 1859 -

(UNITATE NAȚIONALĂ ȘI PROGRES)

—Gheorghe RĂDULESCU—

Unitatea Principatelor înseamnă unitate națională, limbă și credință.

Pentru unitatea țării lor au luptat Italienii, Germanii și Românii. De sute de ani Românii doreau unitatea națională și dacă la 24 Ianuarie 1859, sub Alexandru Ioan Cuza s'a înfăptuit unirea celor două principate - Moldova și Muntenia în 1918 s'a realizat Unirea cea Mare a tuturor provinciilor românești - Transilvania, Bucovina, Basarabia, Dobrogea și Banatul cu Moldova și Muntenia sub denumirea de România Mare, România în hotarele ei de drept și de fapt așa cum era înscrisă în hrisoavele vechi daco-romane, având un singur grai, o singură credința și același sânge strămoșesc. Din cele mai îndepărtate timpuri Românii din Tara Românească, Transilvania, Moldova și Dobrogea au observat că în toate celelalte provincii de peste munții Carpați, locuitorii vorbesc același grai, au aceleași obiceiuri și au aceeași credință. Invățați ca Grigore Ureche, Miron Costin, Dimitrie Cantemir și alții din secolele XVII și XVIII au susținut și au demonstrat unitatea întru neam a acestor Români din provinciile mai sus amintite. Mihai Viteazul a realizat unitatea națională a Munteniei, Transilvaniei și Moldovei, chiar dacă această unitate a durat doar câteva clipe. Istoria românească a înregistrat-o ca un însemnat și mare pas premergător unirii celei mari de mai târziu.

ALEXANDRU IOAN CUZA

Același lucru îl demonstrează și banul Munteniei Mihai Cantacuzino în 1772, apoi Tudor Vladimirescu la 5 Aprilie 1821, arătând într'o scrisoare avantajele care reies din unirea principatelor, mai târziu Mihail Kogălniceanu în "Dacia Literară", August Treboniu Laurean și Bălcescu în "Magazinul istoric" susțin-cu tărie cauza unirii.

La Tratatul dela Paris din 30 Martie 1856, în urma războiului Crimeii 1853 - 1856, Rusia țaristă fiind înfrântă de către puterile aliate occidentale și Turcia s'a discutat și s'au decis următoarele privind Principatele Române: 1. "Se retrocedează Moldovei trei județe din Basarabia - Cahul, Bolgrad și Ismail. 2. Protectoratul țarist e înlăturat, Principatele rămânând sub suveranitatea Porții, dar cu garanția marilor puteri europene. 3. Regulamentele organice vor fi revizuite potrivit dorințelor Românilor. In acest scop se va convoca în fiecare principat câte un divan ad-hoc reprezentând toate clasele societății. Dorințele acestor divanuri vor fi examinate de puterile europene și rezultatul final, exprimat printr'o convenție care se va încheia tot la Paris. In timpul consultării divanurilor ad-hoc, Principatele vor fi conduse de câte un caimacan, adică locțiitor de domn (Barbu Stirbei și Grigore Ghica fuseseră numiți pe șapte ani și termenul tocmai se împlinise). 4. In sfârșit, se mai prevedea libertatea navigației pe Dunăre și neutralitatea Mării Negre." Austria și Turcia însă au căutat să împiedice cât le-a fost cu putință realizarea unirii principatelor.

In Muntenia lucrurile mergeau bine, deoarece fostul domn Alexandru Ghica numit caimacan își făcea datoria, tot aici fiind și comisia puterilor occidentale care favorizau unirea Principatelor, în Moldova însă situația era alta, datorită caimacanului Todoriță Balș, iar apoi după moartea acestuia Nicolae Vogoride caută și împiedică unirea, ajungându-se la mari nereguli și nedreptăți, partizanii unirii erau arestați, eliminați din funcții și tăiați de pe listele electorale, în așa fel alegerile au ieșit falsificate. In același timp opoziția era puternică din partea unioniștilor, ca aceea a colonelului Alexandru Cuza, care își dădu demisia în mod semnificativ din postul de prefect de Covurlui, cât și din armată, demisii în care se explicau cauzele acestei atitudini (la 24 Iunie- 6 Iulie 1857), cât și presiunea energică a țărilor europene, în special a Franței prin consulul său la Iași, Victor Place, toate acestea au făcut să se anuleze alegerile și se făcu o nouă alegere corectă în care unioniștii ieșiră cu o majoritate de 81 de voturi din 83.

Napoleon al III-lea, Impăratul Franței, susținând principiul naționalităților, ne-a sprijinit ca un adevărat prieten al Românilor, în acest sens a avut o întâlnire, într'o insulă din Canalul Mânecii, la Osborne cu regina Victoria a Angliei, care ne era ostilă susținând interesele otomane, totuși Napoleon obține în unele privințe drepturile Românilor ca să se facă momentan o unire vamală, militară și judecătorească dar cu domni și guverne separate în principate.

In 1857 la 7 Octombrie în Moldova se formulară de către Mihail Kogălniceanu doleanțele Românilor, prin următoarele puncte: 1. "Respectarea drepturilor Principatelor și îndeosebi a autonomiei lor, în cuprinderea vechilor lor capitulațiuni încheiate cu Inalta Poartă în anii 1393, 1460, 1511 și 1634. 2. Unirea Principatelor într'un singur stat cu nume de România: 3. Prinț străin cu moștenirea tronului, ales dintr'o dinastie domnitoare a Europei și ai cărui moștenitori să fie crescuți în religia țării: 4. Neutralitatea Principatelor; 5. Putere legiuitoare încredințată unei Obștești Adunări, în care să fie reprezentate toate interesele nației. Toate acestea sub garanția colectivă a Puterilor care au subscris Tratatul dela Paris".

In Tara Românească, la București, C.A. Crețulescu prezintă aceleași doleanțe ale Românilor, dar numai în patru puncte, în ziua de 9 Octombrie 1857. Acum rămăsese să prezinte aceste deziderate ale Românilor și puterilor europene. In Apus, în special Franța în frunte cu Impăratul Napoleon al III-lea ca și Cavur omul de stat italian ne susținură cu căldură cauza, însă în baza celor discutate între Napoleon al III-lea și regina Angliei la Osborn s'au hotărît următoarele, în ziua de 7 August 1858, prin așa zisa Convenție dela Paris: "Muntenia și Moldova vor purta numele de Principate Unite, va exista o Comisie Centrală, cu sediul la Focșani, care va pregăti legile; va exista de asemenea, tot la Focșani, o curte de casație comună: armatele vor primi o organizare identică spre a forma, la nevoie, una singură. In schimb fiecare țară își va avea domnul ei ales dintre cetățenii, în a doua generație, care îndeplinesc anumite condiții: de vârstă (minimum 35 de ani), de avere (minimum 3000 de ducați venit anual) și de rang social (să fi ocupat funcțiuni publice timp de 10 ani sau să fi făcut parte din Adunare). Domnul va cârmui cu ajutorul miniștrilor care vor fi răspunzători; va exista o Adunare legislativă; toți cetățenii vor fi egali în fața legilor; privilegiile și rangurile de boierie se desființează". Prin această convenție care devine Noua Constituție a țărilor române, Regulamentul organic încetează juridic de a mai exista, deși unele dispoziții administrative au continuat să se aplice până la alcătuirea noilor legi.

Nu trebue să uităm că refugiații români stabiliți în Franța din timpul revoluției din 1848 au contribuit și au influențat pe unele personalități intelectuale franceze să ne susțină cauza unirii și să scrie despre Principatele române ca: Edgar Quinet profesor la Collège de France, căsătorit cu fiica lui Gheorghe Asachi, Jules Michelet bun prieten cu C.A.Rosetti, profesor tot la Collège de France; Paul Bataillard scrie studiul "Les Principautés Danubiennes", care apare în 1850, Elias Regnault scrie studiul "Historie politique et sociale des Principautés Danubiennes" și Thibault - Lefevre, cercetează finanțele Munteniei în "Les finances de la Valachie", în 1855. La începutul lunii Ianuarie 1859, trebuia să se facă propunerea pentru alegerea noului domn al Moldovei, unde erau doi candidați Mihail Sturza și fiul său Grigore, care servise în armata turcă sub numele de Muhlis pașa. Partida unionistă era în majoritate, formată din foștii revoluționari dela 1848 și dintre unioniști, însă până în seara zilei de 3 Ianuarie 1859 încă nu fusese nici un candidat desemnat.

Astfel cei 64 de deputați unioniști și partizani ai lui Grigore Sturza și Mihail Sturza s'au adunat în casa lui Constantin Rolla, în seara zilei de 3 Ianuarie, dar nu ajungeau la nici un rezultat; Kogălniceanu cu alți câțiva deputați au vrut să plece, însă deodată se întâmplă un fapt dramatic. Deputatul Nicolae Pisoschi în vârstă de 47 de ani, un om tăcut, fost prefect de Botoșani și Iași, scoate un pistol din buzunar și declară că, dacă în seara aceea nu se propune domnul Moldovei, el se împușcă, se așează în fața ușii lângă sobă, producând un moment de mare consternare. Apoi cu o voce calmă și încărcat de tristețe pronunță numele fostului prefect de Covurlui și fost colonel, Alexandru Ioan Cuza. Unioniștii au jubilat când au auzit numele lui Cuza câțiva partizani ai lui Grigore Sturza s'au declarat și ei de acord împreună cu cei ai lui Mihail Sturza, încât Alexandru Ioan Cuza a fost propus domnitor și declarat în unanimitate în cele din urmă domn al Moldovei în ziua de 5 Ianuarie 1859.

In Muntenia erau doi foști domnitori Gheorghe Bibescu și Barbu Stirbei, dar după alegerea lui Cuza în Moldova începuse să se vorbească pi aici de Alexandru Ioan Cuza, însă numele lui trebuia să se păstreze în mare taină pentru a nu contraveni Convenției dela Paris din 1858. Cu toate că partizanii unirii fuseseră aleși la 12 Ianuarie 1859 în Camera electivă, totuși majoritatea o formau aripa conservatoare. Atunci partizanii progresiști au utilizat un triplu procedeu. Prin anumite metode de culise au provocat o diviziune în tabăra conservatoare, apoi au reușit să micșoreze cu doi deputați numărul conservatorilor, din cauza neregulilor efectuate în timpul alegerilor în două județe și în sfârșit să mobilizeze masele populare, formate din țăranii din jurul Bucureștiului, meseriași și negustori cât și breasla tăbăcarilor care era foarte puternică, căci tot ea se manifestase din plin în 1821 și în 1848.

Continuare în pag. 23

BISERICA CREȘTINĂ

LA BOTEZUL DOMNULUI

—Pr. Dumitru MĂCĂILĂ—

Prăznuim Botezul Domnului. Teofania sau Epifania, adică Arătarea Domnului. Cu sute de ani înainte de nașterea Mântuitorului, Isaia, trăind într'o epocă de tiranie și cruzime a prezis apariția unei mari Lumini. "Poporul care locuia în întuneric va vedea lumină mare și voi cei ce locuiți în latura umbrei morții, lumină va străluci peste voi." (Isaia 9:2).

Lumina prezisă de Isaia și care-a copleșit veacurile la "plinirea vremii" a fost Domnul Iisus Hristos. El a venit ca ceea ce era, "lumina pe care întunericul n'a cuprins-o" (I Ioan 1:5).

Creind lumea, Dumnezeu a zis, "Să fie lumină!" (Facere 1:3). Si a fost lumină. Când Dumnezeu Se face cunoscut, când Se manifestă pe Sine Insuși, acolo e lumină. Pentrucă Dumnezeu e lumină (I Ioan 1:5) și El revarsă peste fire lumina necreată a harului Său.

Intunericul a venit din cauza păcatului omului. Dar și'n întuneric Dumnezeu a ținut aprinsă lampa prezenței proniei Sale. Intreg Vechiul Testament este luminat de promisiunea că într'o zi legăturile întunericului vor fi rupte. "Iată întunericul acoperă pământul și bezna, popoarele; iar peste tine răsare Domnul și slava Lui strălucește peste tine. Si vor umbla regi întru lumina ta și neamuri întru strălucirea ta" (Isaia 60:2-3).

Când Mântuitorul S'a întrupat, Magii au venit să I se închine, pentrucă au văzut lumina stelei Lui. Lumina ce venea de dincolo de lumina acestor veacuri. Bătrânul Simeon în duh profetic Il vede ca ceea ce era, "Lumină spre descoperirea neamurilor" (Luca 2:32). El Insuși spune despre Sine: "Eu Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric" (Ioan 12:46). Si tot El ne spune că oricine crede în El și-L urmează nu va rămâne în întuneric, ci va avea lumina vieții (Ioan 8:12).

Ce este această lumină? Prin Hristos, noi cunoaștem pe Dumnezeu. Aceasta e lumina. Prin Hristos noi știm cine suntem. Aceasta e lumina. Cei ce nu L-au primit, nu pot fi în lumină. Ei sunt fiii întunericului. Prin Hristos noi învățăm iar calea vieții pentru care am fost creați și care se surpase spre prăpastia morții prin înșelăciune. Aceasta e lumina. Prin Hristos noi am primit răspuns la enigma morții. Aceasta e lumina. Toate ne-au fost făcute cunoscute, prin El, care e Lumina lumii. Căci, așa cum spune Apostolul Pavel. "Dumnezeu... a strălucit în inimile noastre, ca să strălucească cunoștiința slavei lui Dumnezeu, pe fața lui Hristos" (II Cor. 4:6).

Mântuitorul a venit ca o "Lumină mare" către cei ce zăceau în întuneric. Vine către Iordan spre a fi botezat de robul Său, pentru ca lumina harului Său să se însemneze peste noi. Pentrucă, în timp ce Se boteza, Duhul Sfânt Se cobora în chip de porumbel iar Tatăl din înălțime vestea lumii: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care bine am voit" (Matei 3:17). Este momentul arătării Domnului, arătarea Sfintei Treimi, "Lumina și temelia credinței noastre".

Vine să se boteze pentru a împlini toată dreptatea. In această dreptate de care vorbește Mântuitorul, Sf. Ioan Hrisostomul vede "împlinirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu", supunere și ascultare față de El. Golindu-se de slava Sa și primind moartea pe Cruce. Spre mântuirea noastră.

Dar Teofania nu e numai sărbătoarea arătării Domnului. Ea e sărbătoarea întregii firi, când toate se sfințesc, umplându-se de Duhul Sfânt, când apele se sfințesc și se umplu de puterea Lui. Pentru ca, precum se exprima cineva, "toți să se întâlnească cu El și să primească curățenia intrând în aceste ape și bând din ele. E un act de dimensiuni cosmice, o arătare cosmică a dumnezeirii lui Hristos."

Mântuitorul Hristos a fost și este Lumina lumii. Poate nici un alt cuvânt nu se dovedește mai potrivit când vorbim despre El decât cuvântul lumină. Dar El nu numai că a venit la Iordan acum aproape 2000 de ani. El vine și acum. Vine să sfințească Iordanul aproape secătuit de păcat al sufletelor noastre. El vine cu sfințenia desăvârșită, mai presus de minte și de cuvânt, a trupului și sângelui Său, oferit în Sfânta Euharistie. El vine, fiind la distanță doar de o rugăciune, și aprinde candela iubirii, a bucuriei indicibile și a păcii, în sufletele cuprinse de întunericul deznădejdii acestui veac. El ne învață că sensul vieții e lumina. Că prin lumina harului Său vom ajunge să privim Lumina dumnezeirii Sale.

Creștinii Ortodocși, ca și cei Catolici, mergând la biserică aprind lumânări. Pentru a împărtăși un adevăr de credință: murind și înviind împreună cu Hristos prin baia Botezului, ei au primit lumina Lui și doresc să fie ca niște făclii, aprinse de dorul sfânt al împlinirii învățăturii Sale răscumpărătoare.

In Biserica primară, Teofania era ziua în care păgânii erau primiți în Biserică, fiind botezați. Fiecare nou botezat ținea în mână, aprinsă, lumânarea Botezului în timpul Sf. Liturghii. La fel și creștinii care fuseseră botezați mai înainte aduceau în această zi la biserică lumânările dela Botez pentru a-și reînnoi angajamentul pe care-l făceau odată cu primirea firii lui Hristos. In această zi a Botezului Domnului fiecare creștin prezent la biserică ținea o lumânare aprinsă în mână. Bisericile erau ca niște oaze de lumină. De aici, această măreață zi a Bisericii creștine s'a chemat și Sărbătoarea Luminilor. E sărbătoarea participării la lumina lui Hristos. Si a împărtășirii de această lumină.

Fiecare din noi, botezați în numele Sf. Treimi, am primit lumina lui Hristos. Intrebarea e: am întreținut flacăra ei? La vechii Greci alergătorul care câștiga întrecerea nu era cel care trecea linia de sosire în cel mai scurt timp, ci cel care o trecea în cel mai scurt timp cu lumânarea încă arzând. Idealul nostru ca și creștini este ca noi să putem trece linia dintre această viață și cealaltă cu lumina credinței arzând strălucitor. Chiar atunci când umblăm în întunericul fărădelegii, să nu ne lăsăm prinși de latul disperării. Pruncul Iisus S'a născut noaptea tocmai pentru a ne arăta că atunci când întunericul învăluie viața noastră, El vine la noi, pentru a fi Lumina noastră. Lumina arătată la Botezul Său, ca și la Nașterea Sa, tuturor celor ce s'au făcut împlinitori ai voiei Lui.

Precum și neamului nostru ce locuia în latura umbrei morții semănate de bezna comunistă.

Lumina, despre care se exprima așa de fericit Louise Haskins: "I-am zis omului care ședea la poarta anului: dă-mi o lumină să pot călca sigur în necunoscut. El mi-a răspuns: mergi în întuneric și pune-ți mâna în mâna lui Dumnezeu. Aceasta va fi pentru tine mai mult decât lumina și mai sigur decât cel mai cunoscut drum." Aceasta e Lumina spre care alergăm!

BISERICA ROMÂNĂ UNITĂ ÎN FAȚA ISTORIEI

—Preot Prof.dr. Ion M. BOTA—

Deși a trecut un an dela Revoluția Națională din Decembrie 1989, în care prin jertfe grele poporul român a înlăturat tiranica dictatură comunistă și a obținut libertatea de a trai într'o țară românească, călăuzită de principiile democrației autentice, Biserica Română Unită martiră, lipsită și acum de patrimoniul ei material (catedrale, biserici, case parohiale, școli, azile, mânăstiri, academii teologice etc.) se vede silită să facă slujbe sfinte în piețe, grădini, șuri, case particulare, ca și în timpul dictaturii comuniste.

In cei 42 de ani de prigoană sângeroasă, episcopii, preoții și credincioșii români uniți, au acceptat drumul închisorilor și lagărelor de exterminare comuniste din care nu s'au întors 9 episcopi, 300 de preoți și tot atâția credincioși.

Rugăciunile și jertfele lor împreunate cu ale preoților și credincioșilor rămași într'un simulacru de libertate au întreținut vie flacăra credinței și a speranței eliberării întregului popor român de sub teroarea comunistă. In acest fel episcopii, preoții și un mare număr de credincioși români uniți s'au identificat cu suferințele întregului popor român asuprit, apărându-i cu prețul vieții lor demnitatea lui creștină și națională.

In locul scaunelor capitonate și lefurilor grase oferite de autoritățile comuniste, episcopii și un mare număr de preoți români uniți au preferat închisoarea cu toate chinurile și suferințele legate de ea. Credința lor tare ca stânca de granit a rămas neclintită în fața tuturor furtunilor care au lovit-o pentru a o înlătura din calea ofensivei ateiste distrugătoare de destine omenești.

In fața refuzului de a i se restitui patrimoniul răpit samavolnic în 1948 de comuniști și slugile lor îmbrăcate în sutana "pravoslavniciei", Biserica Română Unită așteaptă judecata lui Dumnezeu și a poporului său credincios român, care nu va întârzia.

In fața istoriei, Biserica Română Unită martiră rămâne o pildă de jertfe, de atitudine demnă românească și creștină, care va aduce după sine binecuvântările Cerului asupra întregului popor român pe care Ea l-a slujit și-l slujește azi și în viitor cu prețul oricăror sacrificii.

EVANGHELIA EXILULUI (Ianuarie 1991)

"NU VĂ MINŢIŢI UNII PE ALŢII..."

——Sergiu GROSSU——

Apostolul care precede Evanghelia celor zece leproşi ni se adresează, între altele, cu aceste cuvinte: "Nu vă minţiţi unii pe alţii, întrucât v'aţi dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, şi v'aţi îmbrăcat cu omul cel nou..." (COLOSENI, 3.9-10)

Minciuna este mereu înfierată de Sfânta Scriptură, atât în Vechiul cât şi în Noul Testament. Mântuitorul socoteşte pe diavol "mincinos şi tatăl minciunii" (IOAN, 8.44). Iar Apocalipsa ne avertizează că, în afara cetăţii noului Ierusalim, "sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli, şi oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună" (cap. 22, versetul 15).

După cum "omul cel vechi", de care trebue să ne dezbrăcăm, este omul Minciunii, tot aşa "omul cel nou", omul în care s'a produs înnoirea minţii, a inimii şi a voinţei, devine omul Adevărului. In faţa lui Pilat, Iisus se recomandă drept un mărturisitor al Adevărului: "Eu pentru aceasta M'am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre Adevăr" (IOAN, 18.37). De aceea şi noi, Românii diasporei, suntem datori, în anul care abia începe, să călcăm pe urmele Domnului, trăind ca şi El, respectiv mărturisind Adevărul Evangheliei într'o lume a minciunii şi-a apostaziilor ruşinoase.

Sfântul din Tars, îndemnând pe Coloseni să nu se mintă "unii pe alţii", se referă, ca atare, la minciuna care sluţeşte comunitatea copiilor lui Dumnezeu, la minciuna creştinilor care frecventează biserica şi se împărtăşesc cu trupul şi sângele lui Hristos, adică la minciuna mea şi-a ta, prietene care mă citeşti. Fiindcă noi, care suntem obligaţi să spunem aproapelui adevărul (EFESENI, 4.25), nu avem voie să trăim o viaţă împletită din adevăr şi minciună, ca unii care ştim că Dumnezeu urăşte "limba mincinoasă" şi "martorul mincinos" (PROVERBE, 6.17,19). Pentru înţeleptul Solomon, numai "omul de nimic, omul nelegiuit, umblă cu neadevărul în gură", iar răutatea, care "este în inima lui, urzeşte lucrurile rele într'una, şi stârneşte certuri", subliniază el în acelaşi capitol al "Proverbelor" (versetele 12 şi 13).

Minciuna întinează întreaga noastră viaţă sufletească, încât până si un sărut "frăţesc" poate deveni mincinos, scoţând în evidenţă, astfel, o credinţă superficială, denaturată de duhul lumii şi abătută dela Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost, este şi va fi întotdeauna sfinţitor de suflete. Manifestându-se mai întâi în vorbire, minciuna îşi va lăsa, treptat, amprenta ei nocivă pe o bună parte din pretinsele înfăptuiri creştine cu care ne lăudăm, întocmai Fariseului din pilda bine cunoscută. Câţi dintre noi nu pretindem că iubim pe Dumnezeu şi pe aproapele, şi totuşi dragostea aceasta se adevereşte mincinoasă în practicarea ei zilnică? De aceea ni se cere, cu insistenţă, să avem "o dragoste de fraţi neprefăcută", iubindu-ne "cu căldură unii pe alţii, din toată inima" (1 PETRU, 1.22). Alteori ne fălim că avem părtăşie cu Dumnezeu, că suntem într'o strânsă comuniune cu Iisus Hristos, Lumina lumii, şi răsfrângem în jurul nostru numai pâclă şi întunecimi dubioase, fără a lua în consideraţie avertismentul evanghelic: "Dacă zicem că avem părtăşie cu El şi umblăm în întuneric, minţim, şi nu trăim adevărul" (1 IOAN, 1.6). Ba ne credem evlavioşi, stâlpi ai bisericii căreia aparţinem, doldora de orgoliul teologic al cunoaşterii lui Hristos, şi nu ne dăm seama că minţim aşezându-ne pe poziţia unei gnozeologii neconcludente, deoarece "cine zice: "Il cunosc" şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos şi adevărul nu este în el" (1 IOAN 2.4). Tot aşa "dacă zice cineva: "Eu iubesc pe Dumnezeu", şi urăşte pe fratele său, este un mincinos - ne învaţă acelaşi apostol. Căci cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?" (1 IOAN, 4.20).

Dacă am analiza, mai adâncit, minciuna în trăire, am vedea că mulţi din creştinii exilului românesc mint până şi în practicarea postului, conform revelaţiei: "Iată, postiţi ca să vă ciorovăiţi şi să vă certaţi , ca să bateţi răutăcios cu pumnul; nu postiţi cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus. Oare acesta este postul plăcut Mie: să-şi chinuiască omul sufletul o zi?..." De unde definiţia biblică a postului "plăcut" lui Dumnezeu, în flagrantă opoziţie cu postul mincinos: "Dezleagă lanţurile răutăţii, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriţi, rupe orice fel de jug; împarte-ţi pâinea cu cel flămând şi adu în casa ta pe nenorociţii fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l, şi nu întoarce spatele semenului tău... Atunci tu vei chema şi Domnul va răspunde, vei striga şi El va zice: Iată-Mă!" (ISAIA, 58.4-9).

Din cauza minciunii, în care vieţuim cu o confortabilă şi inconştientă adeziune lăuntrică, nu sesizăm actualitatea admonestării Mântuitorului, care ar trebui să ne pună pe gânduri şi să ne împingă spre Adevăr: "Vai de voi, cărturari şi Farisei făţarnici! Pentrucă voi sunteţi ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de orice fel de necurăţie. Tot aşa sunteţi şi voi, pe dinafară vă arătaţi neprihăniţi oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege" (MATEI, 23.27-28).

Ceea ce ni se cere din partea Evangheliei - mai ales în circumstanţele actuale, când minciuna politică dezbină şi macină societatea ţărilor în care Dumnezeu a îngăduit să ne petrecem singurătatea băjeniei, este o existenţă luminoasă, o credinţă autentică, o comportare eroică întru apărarea Adevărului. Căci numai cunoscând Adevărul şi apărându-l, devenim, cu adevărat "slobozi" (IOAN 8 .32)

Slobozi de a-L sluji pe Dumnezeu, în persoana desţăraţilor care ne solicită sprijinul şi compasiunea salutară. Slobozi de a primi din partea Lui har şi putere, în vederea creşterii noastre permanente în Hristos şi a pregătirii întoarcerii în ţara liberă de mâine.

BISERICA DIN CANADA A ROMÂNILOR UNIŢI CU ROMA

——Pr. Victor CRIŞAN——

Duminică 7 Octombrie 1990 - prima Duminică a lunii - Biserica Greco-Catolică a Românilor din Canada a sărbătorit împlinirea a trei ani dela data inaugurării la Hamilton a Sfintelor Liturghii greco-catolice în limba română.

Data acestui important eveniment din viaţa Bisericii Greco Catolice a Canadienilor de origine română, coincide cu un şir întreg de alte evenimente din viaţa Bisericii Catolice în general şi a Bisericii Române Unite în special.

Astfel, I.P.S.S. Dr. Alexandru Todea, Arhiepiscop, Mitropolit de Alba Iulia şi Făgăraş, nu întâmplător a stabilit data de 7 Octombrie 1990 pentru reinstalarea la Blaj a Mitropoliei Bisericii Române Unite, Greco Catolică.

Le vom reaminti, în continuare, pe cele cunoscute (a se vedea şi articolul D-lui Dumitru Mircea din "Viaţa Creştină" Nr. 18 din luna Octombrie 1990);

Iniţial, ziua de 7 Octombrie a fost instituită, de către Sfântul Papa Pius al V-lea ca zi comemorativă pentru cinstirea victoriei obţinută în anul 1571, la Lepanto, asupra flotei turceşti. Zilei de Duminică - prima din luna Octombrie - i se spunea până atunci "Sfânta Maria a Biruinţei" sărbătorindu-se numai la Roma şi împrejurimi, de unde în calendarul catolic poartă numele de "Duminica Biruinţei". In anul 1716 sărbătoarea a fost extinsă la întreaga biserică, iar Sfântul Pius al X - lea, în 1914, a stabilit ca zi definitivă a comemorării ziua de 7 Octombrie sub titlul de "Sărbătoarea Preasfântului Rozariu". In calendarul nou, din 1960 şi până în prezent este cunoscută sub numele de "Sfânta Maria a Rozarului".

Nu se poate preciza dacă a fost o coincidenţă sau nu alegerea acestei Duminici a Biruinţei pentru prima întrunire sinodală, condusă de către Mitropolitul Atanasie Anghel, în 1698, de unire a Bisericii Românilor din Transilvania cu Biserica Romei. Este foarte posibil, pentrucă dialogul se purta cu o delegaţie compusă din călugări catolici iezuiţi. Sugestia avea semnificaţie şi pentru Preasfinţitul Mitropolit ca biruinţă asupra marei rupturi din 1054, dar şi biruinţa asupra Turcilor, alungaţi definitiv din centrul Europei de către armatele împărăţiei habsburgice.

In schimb, în anul 1948, complotul dintre puterea comunistă şi ierarhia ortodoxă de atunci pentru desfiinţarea Bisericii Unite, cu siguranţă a fost premeditat stabilit la 7 Octombrie ca o replică la actul lui Atanasie Anghel din 1698.

Dar, după cum arătam mai înainte, tot ca memento, în acest an 1990, IPSS Dr. Alexandru Todea, fixând pentru Duminica Biruinţei, data reîntoarcerii la Blaj a Mitropoliei Bisericii Române Unite, a reamintit acţiunea binecuvântată din 7 Octombrie 1698, prin care neamul românesc s'a reîntors, întâi prin credinţă la "Maica Romă", considerând Duminica de 7 Octombrie ca zi a biruinţei asupra nedreptăţii, zi a iubirii între oameni, indiferent de confesiune sau de naţionalitate, zi a concilierii şi a iertării.

Catedrala Mitropolitană din Blaj a Bisericii Române Unite, Greco Catolice, este -dela început- monument şi simbol istoric. Piatra unghiulară i-a sfinţit-o, într'o binecuvântată zi de vară din anul Domnului 1741 Episcopul Ion Inocenţiu Micu Clain, cel dintâi Român care şi-a proclamat neamul NATIUNE, stăpânitor de drept al Tării Transilvaniei şi, din această cauză, cel dintâi arhiereu martir al Bisericii Române Unite.

Ne priveşte în faţă - şi o privim în faţă - imaginea unui simbol. Ne priveşte, prin ea, însuşi Blajul, acel focar al credinţei nestrămutate în Dumnezeu şi neam. L-a plănuit ca oraş, măsurându-i cu pasul contururile viitoare, existente şi azi, acelaşi sfânt al neamului, Episcopul Unit, legendarul Inocenţiu, ctitorul "Cetăţii luminii" - cum i s'a spus Blajului mai târziu. Vremurile au proiectat pe urmă oraşul ca simbol. Nimeni n'a reuşit să-l dărâme - nici chiar dictatura comunistă cu întregul ei arsenal terorist.

Si, la 250 de ani, în 1988, la 21 August, oficialitatea celor doi tirani, atât de profitori după orice comemorări de date "rotunde" ca pretexte pentru proslăvire, a trecut - poate de frică pe lângă sfertul de mileniu dela întemeierea Blajului. A rămas mută şi presa; cu o excepţie - trei luni întârziată de cenzură revista TRIBUNA (nr. 46 / XI.1988) şi cu semnătura d-lui Dumitru Mircea.

Până şi tiranilor le-a fost frică de simbol, deşi oficial fusese desfiinţat de regim cu 40 de ani în urmă. Să le spunem tineretului actual, nu din vina lui rămas neştiutor, ca şi celor din viitor că în prezent încă se menţine interzis conştiinţei naţionale simbolul BLAJ. Simbol de credinţă curată şi simbol de înflăcărat patriotism. Căci numai o singură localitate este în mândra noastră ţară - dela Nistru pân'la Tisa - unde s'a strigat pentru prima dată suprema dorinţă patriotică: "Vrem să ne unim cu TARA" cum s'a auzit până la cer glasul mulţimii de pe Câmpia Libertăţii dela Blaj, în 1848, încât a lăcrimat Avram Iancu.

Istoria naţiunii române în devenirea ei modernă - spunea ilustrul istoric N. Iorga - nu poate fi concepută fără Blaj, iar Blajul este citadela Bisericii Greco-Catolice, care şi-l revendică.

"Blajul, - după cum spunea de asemenea Octavian Goga- nu este numai un cimitir al trecutului ci şi un altar al zilei de mâine."

Duminică 7 Octombrie 1990, după exact 252 de ani, o lună şi 17 zile, dela fondarea Blajului prin acte documentare, actualul urmaş în scaunul lui Ion Inocenţiu Micu, Mitropolitul Dr. Alexandru Todea al Bisericii Române Unite, biserică smulsă din inima neamului şi terorizată timp de peste patru decenii doar doar va dispare, a măsurat cu pasul, însoţit - în reculegere şi demnitate - de mii şi mii de suflete, drumul dela Catedrala mitropolitană până la Câmpia Libertăţii, unde a fost slujită Sfânta Liturghie arhierească solemnă sub bolta cerului, căci Catedrala propriei sale Biserici, zidită de marele Martir Inocenţiu Micu Clain, Biserica Greco Catolică, fiică a Romei, ca de altfel întregul neam românesc care este fiu al Romei, mai este şi acum prigonită şi dezmoştenită în România, fiind în continuare lovită cu pietrele sadismului şi tăvălită prin mocirla discreditării, profitându-se fără scrupule şi fără ruşine de multa neştiinţă a prea chinuitei generaţii de după cea de a doua conflagraţie mondială.

Oare chiar atât de mult şi-au putut pierde neamul românesc memoria încât să-şi uite propria sa istorie şi să-şi repudieze martirii, dela Inocenţiu Micu Clain, întemeietorul Blajului şi până la Cardinalul Iuliu Hossu, care a fost glasul întregirii dela Alba Iulia şi apărător devotat şi neobosit al asupriţilor din perioada Ardealului spintecat prin Dictatul dela Viena?

Avem un vis neîmplinit,
Copil al suferinţii,
De jalea lui ne-au răposat
Si moşii, şi părinţii...

Spunea poetul pătimirii, Octavian Goga (Luceafărul, Bucureşti, 15 Ianuarie 1904). Si după cum visul neîmplinit al poetului s'a împlinit în 1918, Dumnezeu ne-a învrednicit ca la sfârşitul anului 1989 să asistăm la începutul împlinirii şi al visului nostru al Românilor uniţi cu Roma, prin căderea - dorită pe veci - a tiraniei ceauşiste, şi la abrogarea decretului (358 1.XII.1948) de desfiinţare abuzivă şi scoatere în afara legii a Bisericii Greco Catolice, printr'un decret guvernamental, nr. 9 din 31 Decembrie 1989.

Să ne rugăm fierbinte bunului Dumnezeu, ca prin Pruncul Iisus, Fiul Său dumnezeesc pe care ni L-a trimis pe pământ ca să mântuiască lumea, să aducă lumina gândurilor bune pentru toţi persecutorii sfintei Biserici Române Unite cu Roma, ca aceştia să înceteze procesul de înstrăinare şi asasinare a sfintei noastre Biserici şi să ne restituie toate bunurile furate sub protecţia unui regim criminal, fără Dumnezeu, care în timpul guvernării sale de aproape o jumătate de secol, s'a dovedit a fi cel mai feroce şi înverşunat duşman de moarte atât al credinţei noastre strămoşeşti, cât şi al întregului neam românesc.

FARA ARMÂNEASCĂ

POEŢI ARMÂÑI

Stavri PARTALI

Poctlu armân Stavri Parţali di Atena, easti amintat tu anlu 1936 tu hoara armânească Gundovaşde dit Pind. Scire poezii pi armâneaşti şi pi limba greacă, schiţe şi învitături tri ma tiniri. Tri tinia lui, nu maş că nu-şi agârtşi limba părinţilor, ma înveaţă şi pi alanţi să-şi ţână limba păpânilor.

Ghin vini la FARA ARMANEASCA, cu ambăreaţă ş'cu adăvdzeari.

EPTALOGLU

1. Dimândarea a părinţălor şi-a păpânilor: Fraţi, si-u învităm daima limba armânească!
2. Him eroilli a Pindului şi-a Olimpului, ficiori a Dumnidzadzilor a loclui şi-a amărilor
3. Di la mandră la căşare, boaţea a Armânilor greaşte limba a lor!
4. Cu flambura a soareilui şi-a lunăllie, stealili a ţerlui tu loc şi-amare!
5. Noi Armânilli şi zburăm limba noastră şi s'nă diştiptăm tu lumea muşată ca bărbaţi!
6. Dit bisearişi ş'dit statuile a eroilor, Dumnidzălu nă veaglliă limba a străpăpânilor!
7. Dit gurile a noastre iase ună boaţe dit etă: p Păpnâi, ficiori ş'nipoţi, ca pri ună rugăciune si-anvităm limba armânească di roligie, fumeallie, patric!

STRUMFUBANA

S'duse luplu tu pădure
nirla măcă dulţe mure!
Soarle-azboară pri tu ţeru,
doarme strumflu sum un meru.

La fântână ună feată
ca a'bea apă i aplicată,
picurarlu stri-ună chiatră,
cân'le deavârliga-alatră.

Strumfu, strumfu, strumfubană,
cu păride şi cu mană,
cu'nă feată ş'c'un ficioru,
di harao, eu azboru...

DZUA

S'duse poarea tu grădină
cârcăreadză 'nă găllină!
Na, ş'cucotulu cădarc,
maia s'duse pân băzare...

Leate Dzâna di pădure,
tarlu lujeaşte tu-ahure!
Cătuşa-alagă stri casă
cân'le cu căţaua s'başă.

Picurarlu cu flueara
cântă câtu ţâne veara!
Dzua-Ili pare ma muşată
cându-lli greaşte ună featâ.

S'duse poarca tu grădină,
cârcăreadză 'nă găllină!
Maia vini di băzare:
-Dzua are multă hare...

DICEA

Un alt poet armân easti Dicea, di Sărună. Poezii di a lui apărură tu Fara Armânească, ma di aistă oară nă pitreaţi ună "Glossă" după Dimândarea Părintească.

PĂRINTEASCA DIMÂNDARE

Constantin Belimace vini noaptea tu Vis si-ni dzăsi s'adavgu ţiva la

DIMÂNDAREA PĂRINTEASCĂ

"PĂRINTEASCA DIMÂNDARE"
dhiata ţe nă-armasi
s'u cântăm cu nic cu mare
tu a noastri casi.

"NA SPRIGIURĂ CU FOC MARI"
zburăţi armâneaşti,
dulţi-i limba ca di niari
cându u zburăşti.

"FRATI DI MUMĂ ŞI DI-UN TATĂ"
fapţi di ună mumă,
ROMA n'ari amintată,
Armâni him pri numă.

"NOI ARMÂNI DI ETA TOATĂ"
Dit eta tricută
s'u-anviţai, nipot, nipoată
zburăţi limba vrută.

"DI SUM PLOCILI DI MURMINTÂ"
iu dormu păpânilli
treambură, dormu pri dinţă,
nu vor s'chiară-armânilli

"STRIGĂ A NOSTRI BUNI PARINTÂ"
Boaţca u llia valea;
-la viniţi-vă tu minţă
imnaţi ischi calea.

BLĂSTEM MARI S'AIBĂ'N CASA"
Blăstemlu s'lua-acaţă,
pâni s'nu-aibă dip pri measă,
s'nu veadă ghineaţă.

"CARI DI LIMBA LUI S'ALASĂ"
Dumnidză su-l cheară,
dhicuniar din casă-n casă
dvspulliat el s'moară.

CARI SI-ALASĂ LIMBA LUI"
Limba părintească,
el nu casti a vârnui,
per pri limba-lli s'crească.

"S'LU ARDĂ PIRA FOCULUI"
Colase si-l ţână
arihatea locului...
s'nu-l llia vârnă-armână.

ŞI-S DIRINĂ VIU PRI LOC"
şi tu-alanţă lumi,
'nveastă s'nu bagă tu gioc
s'chiară ca puzumi.

"ŞI-LLI ŞI FRIGĂ LIMBA'N FOC"
Oasili-lli si s'frângă
Dumnidză s'lu-padună stoc,
noapti ş'dzuă s'plângă.

"EL LA VATRA-LLI PARINTEASCĂ"
Isihie s'nu-aiba
Tu băhce urdzăţi si-lli crească
nveastă s'llia 'nă zgaibă.

"FUMEALLIA-LLI S'NU-ŞI HARSEASCĂ"
dip s'nu-aibă fumealli
Neclu si-l llia, si-lli cârtească casa-lli dit
thimealli.

"DI FUMELLI CURUNI S'NU BASE"
s'chiară a lui siminţă
Zgrop si-adună cu cucoase
s'nu-şi hibă tu minţă

"NAT ÎN LEĂGAN SI NU'NFAŞE"
Si amintă mortu,
s'nu a'adară auş, moaşe,
ş'ţărăpân la portu.

"CARI-ŞI FUDZI DI-A LUI MUMĂ"
Casa-lli s'nu-şi hârsească
vârn s'nuplli grească pri-a lui numă,
vârnu s'nu -lli zburască.

"ŞI DI PĂRINTEASCA-LLI NUMĂ"
El armân nu iasti,
nu easti-amintat di mumă
nu-i scos di tu coasti.

"FUGA-LLI DHOARA DOMNULUI"
Mintea lui si-lli fugă,
di cânichi cârliglu a lui
s'nu-l llia vârn cu-aruga.

"SI DULTEAMA SOMNULUI"
s'va işiţi dit minţă
fugă-lli vrearea Domnului
s'cjeară tu murminţă.

"PĂRINTEASCA DIMÂNDARE"
dhiata ţe nă doari
s'u cântăm cu nic cu mare
tu a noastri hoari.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

BASARABIA ÎN ATENŢIA PRESEI AMERICANE:

BASARABIA ÎN ATENŢIA CONGRESULUI DIN WASHINGTON

In ultimul timp mijoacele de informare din Statele Unite se ocupă frecvent de evenimentele din Basarabia, unde forţele reacţionare ruseşti încearcă din nou să sfârtece trupul şi aşa mutilat al Moldovei. Deşi informaţiile care apar în Occident sunt incomplete, trunchiate, şi în general defavorabile majorităţii româneşti din Moldova, anumiţi oameni de integritate morală şi intelectuală din Basarabia şi din Statele Unite au început totuşi să spargă ghiaţa tăcerii şi să prezinte cititorilor adevărata realitate dela faţa locului.

De exemplu, prestigiosul ziar Christian Science Monitor din 14 Noembrie îl citează pe primul vicepreşedinte al Frontului Popular din Moldova, D-l Iurie Roşca, potrivit căruia actuala încercare de dezmembrare a Moldovei este o nouă provocare a Kremlinului. ''Când Moscova a înţeles că pierde control asupra Moldovei, ea a asmuţit din nou minoritatea rusă împotriva noastră. Guvernul central a recurs deci din nou la vechea politică imperială divide şi stăpâneşte, a declarat D-l Roşca prestigiosului ziar din Boston.

Conflictul inter-etnic actual din Basarabia a fost declanşat iniţial de adoptarea oficială a alfabetului latin şi a limbii române, dar rădăcinile lui sunt mult mai adânci. In legătură cu adoptarea limbii, reporterului ziarului Christian Science Monitor a stat de vorbă şi cu prim ministrul Moldovei, domnul Mircea Druc. Acesta a declarat că este pur şi simplu logic ca atunci când un imigrant rus sau de altă naţionalitate soseşte în Moldova să înveţe limba şi obiceiurile poporului în mijlocul căruia urmează să trăiască. Situaţia este de fapt gravă şi mult mai dificil de soluţionat în condiţiile actuale. Pentru a-şi apăra fiinţa naţională, Românii din Moldova au adoptat recent o serie de legi drastice. Ei s'au angajat pe calea unor reforme democratice radicale fiind mult înaintea României din acest punct de vedere, şi depăşind de asemenea limitele acceptate de Moscova.

Moscova şi Ruşii din Moldova nu vor însă reforme. Moscova intenţionează să-şi păstreze imperiul, iar Ruşii din republicile periferice inclusiv din Moldova, vor să-şi menţină privilegiile cu orice preţ chiar cu preţul stagnării economice. Unul din conducătorii lor locali pe nume Pavel Golovko din Dubosari care a fost rănit în ultimele ciocniri, a declarat, de exemplu, că s'a născut sub steagul roşu sovietic şi doreşte să fie înmormântat sub acelaşi steag. Este posibil ca Atotputernicul să-i satisfacă dorinţa. Deocamdată însă asemenea Ruşi au încercat să blocheze trecerea peste Nistru la Dubosari, dar Moldovenii au recurs la miliţie şi la noile detaşamente neînarmate de voluntari pentru a menţine unitatea republicii. Martorii susţin că miliţia trimisă din Chişinău a tras câteva focuri de armă. Mai multe persoane au fost rănite şi câteva ucise. Nimeni nu poate explica însă cum şi de ce au fost ucişi tocmai trei Moldoveni în aceste ciocniri?

La instigaţia Kremlinului şi a Ruşilor localnici, Găgăuzii aflaţi în Sudul Basarabiei se plâng şi ei de discriminare etnică şi chipurile se zbat pentru autonomie culturală. Cum se explică însă faptul că ei cer şi preferă limba rusă? Ce fel de autonomie etnică este aceasta, se întreabă Moldovenii intrigaţi de această duplicitate? Este demn de reamintit confraţilor noştri români că aceşti Găgăuzi au fost aduşi de ţarii ruşi în Sudul Basarabiei deoarece fiind de origine turcică, dar creştinaţi, erau persecutaţi de Turcii musulmani în Bulgaria de azi unde locuiau în secolul trecut. Ţăranii moldoveni i-au primit blajin şi ospitalier, dar cerşetorii de ieri se vor astăzi stăpâni. Nu degeaba poetul: ''Atunci când ai venit la noi, Pribeag, flămând, suflet de câine, Nu te-am primit cu pumnii goi, Ci'n ei purtam belşug de pâine. Te-am ospătat, te-am săturat, Ne-ai spus mieros stăpâne... Acum, ne pui cătuşi pe pumnii goi, Te-ai dat cu Ruşii, râzi de noi, Dar ce vei face însă mâine? Ciocoi pribeag, suflet de câine...''

In mod strigător la cer, astăzi Găgăuzii ţipă pentru independentă, iar presa occidentală le prezintă cu simpatie cauza în detrimentul majorităţii române reprimate. Prestigioasa revistă Time a publicat însă un articol ceva mai realist despre ciocnirile din Sudul Moldovei. ''Moldova e a noastră, au scandat tinerii din satul Cimislia. Acesta este pământul nostru, casa noastră, pe care trebue să le apărăm'', a declarat tânărul Basarabean Ion Roşianu. Ruşii şi Găgăuzii se tem că Moldovenii vor cere unificarea cu Romania, şi deşi liderii din Chişinău nu urmăresc imediat acest scop, teama persistă. La începutul lunii Noembrie, preşedintele parlamentului moldovean a declarat într'adevăr că dacă incertitudinea din Uniunea Sovietică îi va obliga să aleagă între anarhie şi o nouă dictatură, Moldovenii vor desfiinţa probabil graniţa cu România. Intr'un anume fel, asistăm la o reiterare a condiţiilor din 1917-1918. Se ştie ce s'a întâmplat atunci, dar din nenorocire guvernul actual dela Bucureşti este mai interesat să coopereze cu Moscova decât să-şi apere confraţii din Basarabia.

Situaţia nu este bună în Moldova dintre Prut şi Nistru, dar nu este deloc roză nicăieri în Uniunea Sovietică. Potrivit unei declaraţii recente a comitetului executiv al Frontului Popular, Românii moldoveni sunt profund indignaţi de politica Moscovei. Moscova urmăreşte îngenunchierea Moldovei pentru a o forţa să accepte noul tratat unional; pentru a legitimiza agresiunea comisă în Iunie 1940. Aceeaşi declaraţie deplânge insinuările şi relatările trunchiate care apar în presa oficială sovietică despre evenimentele din Moldova. Conflictele inter-etnice sunt instigate şi alimentate de înşişi cei care pretind că au misiunea de salvatori, susţine declaraţia Frontului Popular din Moldova.

Presa oficială sovietică a încercat să prezinte chiar şi declaraţia Frontului ca exprimând atitudinea câtorva persoane. Acest lucru a determinat însă Liga Democrat-Creştină a femeilor din Moldova, în frunte cu poeta Leonida Lari, Societatea Limba noastră cea Română, prezidată de scriitorul Nicolae Dabija, şi Organizaţia tineretului Democrat din Moldova, condusă de Veaceslav Ceremuş şi Sorin Bucătaru, să dea imediat publicităţii o declaraţie comună de solidaritate cu Frontul. Iată câteva citate:

''Conştienţi de gravitatea şi dramatismul momentului istoric prin care trece astăzi republica Moldova, precum şi de faptul că imperiul sovietic ne-a adus în pragul războiului civil în scopul înăbuşirii mişcării pentru eliberarea naţională a poporului nostru, ne exprimăm deplina adeziune la declaraţia comitetului executiv al sfatului frontului popular din Moldova.'' Si în continuare... ''politica duplicitară a centrului, declaraţiile evazive pe de o parte şi amestecul brutal în afacerile interne ale Moldovei pe de alta, sunt încă o dovadă că politica imperială a rămas aceeaşi... Scopul acestor manevre ale Moscovei este de a împinge Moldova spre impas pentru a-şi asuma şi de această dată rolul de aşa zis împăciuitor.'' In încheiere, declaraţia dată publicităţii Luni 12 Noembrie precizează şi citez din nou ''singura soluţie a tuturor problemelor ce s'au acumulat până acum este ieşirea necondiţionată a republicii noastre din componenţa URSS-ului.''

Ceva s'a schimbat în ultimele săptămâni în Moldova dintre Prut şi Nistru. Luna trecută, când Iurie Roşca, vicepreşedintele Frontului popular, a vizitat Washingtonul, situaţia părea mai calmă. Domnul Roşca a avut, de exemplu, o convorbire optimistă cu inimosul deputat american James Traficant din statul Ohio. Ulterior, Domnul Traficant a prezentat o declaraţie spre publicare în Arhivele Congresului American, cu un conţinut încurajator.

DECLARATIA CONGRESMENULUI JAMES TRAFICANT DUPA CONVORBIRILE AVUTE CU DOMNUL IURIE ROSCA DIN CHISINAU.

''Domnule preşedinte al Camerei Reprezentanţilor, recent am primit vizita Domnului Iurie Roşca din partea Frontului Popular din Moldova. Frontul reprezintă cea mai mare organizaţie democrată din republică şi în ultimii ani a avansat dela o grupare de opoziţie nerecunoscută de autorităţi, la organizaţia majoritară în parlamentul Moldovei. Anul acesta, parlamentul din Chişinău l-a numit în funcţia de prim ministru pe D-l Mircea Druc, om politic cu vederi reformiste. Domnul Druc militează pentru reforme economice şi pentru împlinirea aspiraţiilor majorităţii româneşti din Moldova, majoritate care depăşeşte 64 la sută din populaţia republicii.

''Până la ora actuală, continuă declaraţia Congresmenului American, Frontul Popular din Moldova a reuşit să determine autorităţile să recunoască faptul că Moldovenii sunt Români; a impus limba română drept limba oficială a republicii; a restaurat vechiul alfabet latin în scrierea limbii; a trecut la titulatura românească de Moldova; a adoptat drapelul tricolor; a început refacerea patrimoniului cultural românesc distrus de Stalin; şi a denunţat oficial pactul Ribbentrop-Molotov din Iunie 1940, în baza căruia Uniunea Sovietică a anexat fostul pământ românesc.

''Organizat în mare măsură după modelele baltice şi în special după cel lituanian, continuă declaraţia deputatului Traficant, Frontul Popular din Moldova urmăreşte: instaurarea democraţiei politice în republică; trecerea la o economie de piaţă liberă; luarea în stăpânire a tuturor resurselor republicii, inclusiv a comerţului exterior; reintegrarea întregii Moldove de Răsărit divizată în mod arbitrar sub Stalin; pregătirea condiţiilor în vederea integrării cu România şi Europa; şi pregătirea în vederea realizării unei legături mult necesare între Uniunea Sovietică, Europa, şi Statele Unite.

''In încheiere, congresmenul precizează în declaraţia sa inserată în Arhivele Congresului American, că scopul vizitei domnului Roşca a fost să ceară Statelor Unite să sprijine mişcarea democratică din Moldova. Domnul Roşca doreşte ca guvernul american şi mijloacele de informare publică din Statele Unite să arate mai multă înţelegere faţă de acest pământ uitat. Moldova nu este aproape niciodată menţionată alături de republicile baltice, deşi toate sunt victime ale aceleiaşi agresiuni. Cer insistent colegilor mei din Congres, îşi încheie domnul James Traficant expunerea, să acorde toată atenţia doleanţelor Domnului Iurie Roşca,'' am încheiat declaraţia legislatorului american tradusă cuvânt cu cuvânt.

Intre tonul moderat şi oarecum încurajator al acestei declaraţii din Congresul American, şi conflictele etnice care persistă cu violenţă în Moldova este o discrepanţă evidentă.

Ce-i aşteaptă pe Românii dintre Prut şi Nistru, pe Românii din dulcea Bucovină şi din Bugeacul înstrăinat? Deocamdată, nu putem răspunde acestor întrebări. Cert este însă că intelectualii proeminenţi din Moscova afirmau că guvernul condus de Mihail Gorbaciov are două alternative: să accelereze trecerea la democraţie, în care caz perspectivele Românilor moldoveni s'ar îmbunătăţi mult. Ori, să reintroducă dictatura, care însă ar duce atât la prăbuşirea conducerii sovietice actuale, cât şi a întregii Uniuni. Viitorul apropiat îşi va spune probabil curând ultimul cuvânt.

Cert este însă un lucru extrem de important. In aceste timpuri unice, Românii basarabeni au nevoie mai mult decât oricând de ajutorul nostru moral şi material. Este foarte posibil ca renaşterea neamului românesc să vină din nou din Moldova.

PROBA DE ROMÂNISM VIU IN BASARABIA

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

FSN-UL A NĂSCUT UN GEMENE

La București s'a croșetat, din lâna roșie a P.C.R. și cea roșcată a “Partidului Democrat Muncitoresc”, un hibrid cu denumirea de “Partidul Socialist al Muncii.”

Printre organizatori întâlnim podoabe coapte: pe tovul Eduard Mezincescu, fost ministru de pe vremea Anei Pauker, pe tocitul tov. Constantin Pârvulescu, cu titulatura de președinte de vârstă, onoare și senilitate, iar ca președinte activ pe Ilie Verdeț, veterean ceaușist și fost prim-ministru.

Cu pudratul feței partidului a fost angajat Eugen Florescu, care deținuse titlul de adjunct al șefului Secției de propagandă a Comitetului Central. El a decis înființarea ziarului ‘Fapta” unde va scrie 1001 de articole cu isprăvile viitoare ale P.S.M-ului.

Ziariștii, chemați ca să colaboreze, când au aflat la ce fel de fapte s'a înhămat ‘Fapta”, au demisionat în grup.

Salutăm confrații care au refuzat să propteească în vârful căpiței pe complicii de crime ale Epocilor Strălucite.

Nu protestăm contra înființării noului partid. Intâlnim “partide comuniste” în lumea liberă, inclusiv Statele Unite.

Dacă Iliescu-Roman sunt în adevăr democrați atunci, așa cum au permis organizarea unui partid de stânga, să permită și organizarea unui partid de dreapta: cel al “Golanilor-Fasciști”.

Cu ce e mai democrat un regim comunist decât unul fascist?

De peste 40 de ani, mass-media lui Dej-Nicolae ocolea să descrie mizeria zilei “cea de azi” și scria despre exploatarea muncitorilor de ieri, promițând fericirea socialistă de mâine.

S'au scris, rescris și inventat ororile regimurilor din trecut; dar nu s'a găsit nici o groapă plină de trupuri, ascunsă prin păduri așa cum s'au descoperit în județul Neamț la Valea Mărului, și în alte localități... martirii fără nume și fără cruce, victimele unui sistem condus de animale feroce.

Reamintim de abatoarele oficiale de progres științific: Gherla, Pitești, Aiud, Jilava, Văcărești, radierile, Canalul, etc.

S'a scris în presa zilei de atunci despre aceste crime?

Nici un lider fascist, nazist, legionar n'a jefuit țara depozitând milioane de dolari la băncile internaționale.

Nici un lider fascist, nazist, legionar nu și-a socotit țara ca avere personală, instalându-și neamurile în fotolii ministeriale, fabricând dintr'o țață analfabetă un Doctor-Academician.

Dacă celor care au fost părtași la jefuiri, omoruri, părtași la otrăvirea apelor, uciderea pruncilor, la distrugerea credinței și tradiției nu le este rușine să spună c'au fost comuniști, atunci de ce să-le fie rușine celor care au luptat contra hoardelor staliniste să spună: DA! Am fost Români legionari naționaliști! Deci nu puteam fi fasciști sau naziști!

UNDE-I FRĂȚIA ÎNTRU HRISTOS?

In Decembrie 1948, printr'un decret, au fost botezați ortodocși toți frații greco-catolici. In actul de botez, unde regimul comunist a ținut loc de naș, s'a prevăzut și “ortodoxierea” întregii zestre a Bisericii Blajului: lăcașurile sfinte, școlile, etc.

Actul “botezului”, explica oficial nașul, s'a făcut din dorința “finilor”, excepție fiind doi sau trei disidenți: mai exact toți Episcopii și zeci de preoți (mulți morți prin temnițe), iar cei care continuau să spună Sfântul Spirit, erau declarați fasciști.

Se cânta ‘Pe GLASUL UNU”: un singur neam, o singură credință, un singur partid, un singur conducător și un singur gând, cel al Sefului!

Dar cei care spuneau “Spirit ” în loc de “Duh” s'au rugat prin catacombe repetând începutul creștinismului. (Un preot Unit din Statele Unite a fost sfințit în Catacombe, N.R.).

S'a dus Ceaușescu, iar moștenitorii, de voie de nevoie, au retras ‘Bula de excomunicare”!

S'a permis credincioșilor să spună “Sfântul Spirit” dar nu li s'au înapoiat bisericile, școlile, și tot ce li s'a luat cu forța.

Azi ei oficiază Serviciul Divin prin piețe ori chiar în fața fostelor lor lăcașuri, încuiate de fostul regim și nedescuiată încă de autoritățile din Dealul Mitropoliei...

Scriu aceste rânduri nu ca să apăr Biserica Unită, ci ca să apăr Biserica Ortodoxă Română de ce va scrie mâine istoria...

A fost un Patriarh, pre nume Teoctist, care s'a îngenunchiat în fața satrapului-ateu, aducându-i laude în timp ce satrapul îi distrugea neamul, biserica și tradiția;

Patriarh care își caterisea preoții ce ridicau glas împotriva diavolului; Patriarh care-și trimitea Mitropoliții ca Ambasadori peste hotare ca să facă propagandă regimului criminal.

PRIMIT LA REDACȚIE

AUTODIZOLVAREA “UNIUNII DEMOCRAT CREȘTINE” SECȚIA EXTERNA

“ Uniunea Democrat Creștină ” secția externă, se autodizolvă pentru următoarele motive:

1. Această secție externă a luat ființă la insistențele domnului doctor Florin Mătrescu, fără a fi înscrisă oficial și fără a se face publicitate, având ca președinte pe domnul inginer Mirel Stoenescu, vice-președinte pe domnul Vladimir Fulger și secretar general pe domnul Viorel Caracaș. Domnul doctor Florin Mătrescu, care a condus ședința, și-a rezervat funcția de trezorier. Ca ‘For Superior de Conducere”, pe care subsemnatul am cerut să fie menținut absolut secret, domnul doctor Mătrescu l-a numit în fața celor prezenți, citând pe primul loc pe subsemnatul, fără a-mi cere avizul.

2. La numai 4 luni dela constituire, domnul doctor Mătrescu a convocat întrunirea secției externe, fără a fi prevenit pe nici unul din cei din conducere, pentru data de 3 Noembrie.

3. Secția externă a UDC a fost înscrisă ilegal la Tribunalul Municipiului București, realizându-se astfel tocmai ceea ce voiam să evit: o scoatere în ilegalitate a partidului pe baza unei suspiciuni de conducere din exterior.

4. Președintele secției externe, domnul inginer Mirel Stoenescu și-a dat demisia din toate activitățile politice, după cum rezultă din ultimul aliniat al scrisorii sale adresată domnului doctor Mătrescu la data de 8 Octombrie 1990- “Vă rog, așadar, să luați act de hotărîrea mea definitivă și irevocabilă de a mă retrage din toate activitățile extraprofesionale depuse până în prezent și de a folosi cum credeți de cuviință prezenta încunoștiințare”.

5. Convocarea dela 3 Noembrie la Köln, făcută de către domnul doctor Florin Mătrescu, a fost complet ilegală datorită următoarelor motive:

a - Nici unul din membrii conducerii nu au luat parte și nici măcar nu au fost avizați.

b - S'au făcut alegeri la numai 4 luni dela constituirea secției externe deși acestea trebuiau făcute după 3 luni.

c - A fost numit vice-președinte nou în persoana domnului Gâdei și a fost exclus secretarul general vechi- Viorel Caracaș, prin voturile unor oameni care în majoritate nu erau nici membri fondatori.

d - Toate acestea fără ca măcar ulterior vechea conducere să fi fost informată.

5. Tinând seama de neregulile săvârșite în țară de către domnul Mihai Grama -președinte și Vladimir Fulger - secretar general, nereguli, constând în încălcarea statutului în diferite rânduri, după cum urmează:

a - Autonumirea lui Vladimir Fulger în funcția de secretar general.

b - Susținerea candidaturii la președinția țării, a domnului Ion Rațiu, fără a consulta pe absolut nimeni, nici unul din vicepreședinți, nici o organizație județeană.

c - Neconvocarea Congresului partidului, timp de 11 luni, deși actuala conducere era provizorie.

d - Alianța făcută de UDC cu dezertorii din Partidul Național Tărănesc Creștin și Democrat, alianță ce atât subsemnatul nu am acceptat-o la venirea domnului Mihai Grama în Germania, iar Gabriel Constantinescu din Sibiu a repudiat-o cu franchețe în fața domnilor Florin Mătrescu, Mihai Grama și Vladimir Fulger, chiar cu o zi înainte de a fi constituită. Dar domnul doctor Florin Mătrescu a ținut neapărat să plece în Germania cu fotocopia procesului verbal ce consfințea această alianță. Ea fost dată publicității spre rușinea noastră, iar domnul doctor Mătrescu la ședința din 3 Noembrie, după ce a arătat nemaipomenitele merite ale domnului Fulger după obișnuitul “cult al personalității”, s'a fălit și cu alianța făcută.

e - Excluderi din partid cu totul nejustificate decât de un oportunism slugarnic, precum și numiri în funcții de conducere (sora domnului doctor Mătrescu, numită vicepreședinte).

6. Dar nu au existat numai nereguli politice, ci chiar nereguli penale, deoarece nimeni, nici în țară și nici în exil nu a dat o socoteală nimănui, nici de încasări, nici de cheltuieli. Totul s'a făcut cu știința și acoperirea domnului doctor Florin Mătrescu.

7. Deoarece ședința dela Koln s'a desfășurat chipurile prin acoperirea ei de numele: Mirel Stoenescu, Viorel Caracaș și Ion Pantazi, toți făcând parte din Consiliul de Conducere al secției externe la constituire, declarăm prin prezenta autodizolvarea secției externe UDC.

Domnul doctor Florin Mătrescu nu are decât să constituie o altă secție externă sub președinția domniei sale.

Ion PANTAZI

INȘTIINȚARE

Subsemnatul Ion Pantazi, inițiatorul Congresului Mondial Românesc înștiințez prin prezenta:

1. Nu sunt de acord cu ultimele hotărîri ale așa zisului Birou Executiv, prin care a fost exclusă din funcția de vicepreședinte pentru America, doamna inginer Mihaela Moisin.

2. Pentru a lua hotărîri, Biroul Executiv trebuia să fie alcătuit din jumătate plus unu din membri, ori hotărîrea a fost luată de către președintele Tudor Bompa, secretarul pentru Statele Unite, Dan Păun și secretarul general provizoriu, dr. Florin Mătrescu. Domnul doctor Mătrescu a uzat pentru a înmulți voturile. de două delegații în alb, date cu bună credință de către domnii Morcov și Mirel Stoenescu, pe bună dreptate furioși văzând abuzul de încredere ce s'a făcut în numele lor.

3. De altfel prin demisia domnului Dan Cernovodeanu, a domnului Horațiu Comaniciu, a domnului dr. Vasile Iliescu, a domnului inginer Mirel Stoenescu, a domnului profesor Constantin Nagacevschi, prin retragerea mea și a domnului Vladimir Boutmy de Katzman și prin excluderea doamnei M. Moisin, nu mai puțin de opt fondatori, mulți cu funcții importante în CMR, astăzi nu mai fac parte din acea promițătoare organizație.

Astăzi în loc de a se coopta noi membri, CMR-ul se destramă văzând cu ochii, făcând excluderi în cel mai important moment pentru Românii din țară, când UNIREA reprezintă singurul și realul imperativ !

Ion PANTAZI

UNIREA PRINCIPATELOR

(Urmare din pag.18)

Sub presiunea maselor, tabăra conservatoare a casat alegerile nereglementare în cele două județe, așa că în cele două zile de ședințe în 22 și 23 Ianuarie conservatorii au trebuit să cedeze, iar în ziua următoare, la 24 Ianuarie 1859 Alexandru Ioan Cuza a fost ales domnitor în ambele Principate, încât și pentru conservatori se crease o situație onorabilă prin alegerea lui Cuza, în așa fel nici consulul austriac Eder nu mai putu să revendice în această privință nimic, deoarece s'a procedat în mod reglementar. După alegerea lui Cuza în ambele principate, trebuia acum recunoscută unirea de puterile garante, însă Austria și Turcia erau împotriva acestui act. Anglia adoptă o atitudine rezervată, în schimb Franța, Sardinia și chiar Rusia au manifestat o atitudine favorabilă. Datoria misiunii diplomatice pe care o avea în Apusul Europei Vasile Alecsandri, Anglia se realie celorlalte țări europene, încât impuse Turciei să recunoască alegerea lui Cuza în Principatele române.

Unirea Principatelor române însă cu două guverne mergea greu, de aceea Cuza interveni pe lângă Sultanul Turciei să se facă Unirea completă cu un singur guvern și o singură capitală la București și reuși în așa fel ca, la 4 Decembrie 1861 să se efectueze Unirea completă sub președenția guvernului lui Barbu Catargiu și parlamentul își deschise ședințele în ziua de 24 Ianuarie 1862. Principatele Unite se vor numi de atunci România.

Alexandru Ioan Cuza a fost un mare patriot și un om de o cinste exemplară, nu-l interesau problemele materiale, poate și din această cauză finanțele țării au avut unele deficite. Cu toate aceasta în timpul lui Cuza Vodă, fiind ajutat și de M. Kogălniceanu și de alți oameni de stat capabili și valoroși ca Vasile Alecsandri, Negri și alții s'au realizat fapte mari de neuitat, de exemplu: la 13-25 Decembrie 1863 s'a votat “Secularizarea averilor mânăstirești”, apoi prin renumita lovitură de Stat din 2-14 Mai 1964 s'a votat Statutul, înlocuind constituția, ajungându-se astfel în pofida marilor proprietari conservatori la “Improprietărirea țăranilor”, diminuând puterea Camerei și înființând Senatul încât regulamentul acestora se alcătuia de către guvern.

Intre 11-23 Octombrie 1863 - 26 Ianuarie - 7 Februarie 1865 o serie întreagă de legi au fost promulgate ca: “Legea Consiliului de Stat”, “Legea camerelor de comerț”, “Legea introducerii sistemului de măsuri și greutăți”, Legea învățământului”, “Legea Codului civil”, “Legile bisericești”, “Codul penal”, și “Procedura penală”. Apoi a luat ființă Universitatea din Iași, la 26 Octombrie 1860 și Universitatea din București la 4 Iulie 1864, Conservatorul din Iași și București, Scolile de belle-arte și școala de silvicultură dela Târgu Neamț, Scoli comerciale, de meserii, un număr însemnat de gimnazii, etc. Iau ființă Scolile, devenite mai târziu Licee, “Gheorghe Lazăr”, “Matei Basarab”, “Mihai cel Mare” (devenit Mihai Viteazul) din București, la Ploiești se înființează Liceul “Sfinții Petru și Pavel” și la Focșani gimnaziul “Unirea”, la Craiova, Botoșani, Ismail, Tecuci și în alte localități.

Cu toate acestea aripa conservatoare care a fost înfrântă prin Legea împroprietăririi țăranilor formează “Monstruoasa coaliție” și-l forțează în mod dezonorant pe Alexandru Ioan Cuza să abdice la 11 Februarie 1866. Se stabilește la Viena și un timp la Florența, moare la Heidelberg în Germania, unde plecase la un tratament medical în 3 Mai 1873 în vârstă de 53 de ani. Este adus în țară și înmormântat la Ruginoasa, unde avea moșie; după cel de al doilea război mondial rămășițele pământești sunt așezate alături de Dimitrie Cantemir la biserica Trei Ierarhi din Iași. Dela actul Unirii din 24 Ianuarie 1859 și până în timpul abdicării sale, Cuza Vodă s'a dovedit un mare Român care a ridicat țara pe culmile înalte ale științei și culturii, creind prin toate actele sale o Românie modernă.

Gheorghe RĂDULESCU

CORRIERE DELLA SERA Mercoledì 14 novembre 1990

Cum "vinde Țara pe nimic" guvernul FSN

Sloganurile cele mai folosite, cu care FSN a dezinformat și speriat poporul în campania electorală contra opoziției, au fost acestea: "opoziția și exilaștii vor să vândă țara capitaliștilor pe nimic"... sau "capitaliștii vor veni să speculeze țara, iar voi veți fi și mai săraci", etc.

Dar chiar înainte de alegeri, îndată după ce revoluția sfârșise în brațele actualei conduceri, comuniștii deveniți feseniști sub oblăduirea Dlui Iliescu, de teamă că vor începe foștii proprietari să-și revendice bunurile confiscate sub dictatură, s'au repezit cu voia stăpânirii să cumpere vilele, casele și apartamentele naționalizate în care locuiau personal sau nu, pe prețuri cât mai ieftine care nu corespund deloc valorii reale a imobilelor cu terenurile respective.

Faptul este cunoscut și operația continuă, dovedind că se practică în continuare aceeași samavolnicie din timpul dictaturii, când comuniștii de sus și până jos au făcut afaceri personale în dauna statului și a poporului. Nu de mult presa străină a divulgat de pildă, cum în paradisul fără impozite al principatului Lichtenstein, firma Kimika I.C.E. aparținând în fapt Elenei Ceaușescu, încasa pe contul acesteia dolarii dela zeci de întreprinderi italiene autorizate să debarce în România, la Sulina, gunoaiele lor radioactive și otrăvitoare, pe care nici țările africane nu au mai acceptat să le primească pe teritoriul lor, oricât li s'a plătit. Comuniștii români însă au considerat că țara noastră, deja deteriorată ecologic dincolo de orice limită sub stăpânirea lor, putea să devină lada de gunoi a Europei, contra dolari, pe conturile lor personale.

Astăzi, singura deosebire față de trecutul recent, este că, speriați de noua nesiguranță a viitorului, membrii partidului rebotezat in FSN se ocupă și mai intens decât înainte să-și umple buzunarele pentru eventuale zile grele.

Astfel, actualul guvern patronat de Iliescu nu se mulțumește nici el cu treburi banale ca aceea de a împărți între tovarăși casele naționalizate, pe prețuri derizorii, dar sub pretextul atragerii de capital străin, a decis să vândă bunurile țării indiferent la ce preț, fie chiar super-derizoriu și cu singurul profit al șperțurilor personale. O seamă de șmecheri din străinătate a prins de veste, descoperind repede și ușile secrete - denumite "canale privilegiate" prin care pot face cu actualii guvernanți din București afaceri nemaipomenite. Iată un exemplu concret, denunțat recent, în mod reprobativ tot de presa străină: marele cotidian italian Corriere della Sera din 6 Noembrie 1990, sub semnătura lui Rocco Cotroneo arată că afaceristul italian de renume dubios Giorgio Mendella, patronul grupului financiar Intermercato și al firmei Primomercato precum și inventatorul unui sistem de reclame și oferte de investiții prin postul special de TV-Retemia, prin acord cu guvernul din București, oferă cetățenilor italieni spre cumpărare în România, la Marea Neagră, apartamente medii (60 m.p.) la prețul excepțional de 7 milioane lire italiene fiecare, precum și vile cu grădină proprie și piscină tot la un preț excepțional de 29 milioane lire, prețuri care includ pentru cumpărători și biletul de avion dus-întors pentru România, în mod gratuit pe timp de 5 ani!

Cităm din ziarul Corriere: "Mendella declară că a vândut deja 7399 apartamente, 1366 vile a 29 milioane lire, mai are prenotații pentru 4208 vânzări și numărul cererilor crește mereu. Afacerea e un joc de copii - zice Mendella - teleascultătorii noștri ne-au telefonat, au venit și iscălit imediat contractele dând 4 milioane lire acont, restul de 3 milioane se plătesc la predarea imobilului. Pentru nefericita Românie - spune în continuare ziarul - Mendella prevede un viitor mare, el nu ascunde legăturile sale privilegiate cu guvernul lui Iliescu și explică cum s'a făcut operațiunea "O casă pentru numai 7 milioane lire". Le-a spus simplu: facem Italieni la Marea Neagră, iar guvernanții de acolo, care prin TV-ul lor zis adevărul, au aranjat o revoluție în 2 zile au fost de acord și Mendella vrea să construiască astfel de apartamente și vile pe 2 milioane de metri pătrați" (închidem citatul).

Pentru Românii care nu cunosc bine raportul valorii banilor pe piața Europei occidentale, unde lira italiană e cotată ca monedă slabă și nu ca valută forte, facem următoarele precizări: cu neînsemnate variații dela zi la zi, cele 7 milioane lire italiene pentru care se vinde un apartament mediu pe litoralul românesc, echivalează în prezent cu: 6260 dolari, sau cu 9300 mărci germane, sau cu 7800 franci elvețieni, sume care reprezintă atât în Germania cât și în Elveția prețul cu care se vinde un automobil uzat, la mâna a doua. Cu acești bani nu se poate face în aceste țări la ora actuală nici măcar un gard simplu de lemn în jurul casei. La fel și Italienii plătesc la ei acasă 7-8 milioane lire tot numai pentru o mașinuță uzată, sau o motocicletă ieftină. Oricine deschide un ziar italian și citește anunțurile imobiliare, vede că în Italia a garsonieră simplă costă dela 50 milioane lire în sus, un apartament mic de 2 camere costă dela 100 milioane lire în sus, o vilișoară cu grădină se vinde dela 200 milioane lire, iar în orașele aglomerate sau la mare, aceste prețuri sunt și mai mari. La fel din anunțurile turistice se vede că Italianul plătește pentru o excursie de 2 săptămâni în USA suma de 3.700.000 lire, deci prețul unei astfel de excursii pentru 2 persoane este de 7 milioane și jumătate lire, deci mai mult decât prețul apartamentului proprietate ce i se oferă în România de afaceristul Mendella și aliații săi din FSN.

Italienii care își vând soarele și marea lor turiștilor străini la prețuri exorbitante, sunt stupefiați și sar pe această "ocazie" într'adevăr unică în Europa sau altundeva, deoarece de pildă Ungurilor nu le trece prin minte să vândă o casă la lacul Balaton pentru prețul unei mașini uzate, și nici Bulgarii nu acceptă această bătaie de joc pe litoralul lor la Marea Neagră. Nimeni, afară de FSN. Scandalizată și intrigată de această speculație fără scrupule, redacția ziarului Corriere della Sera a făcut prin trimisul său special o investigație de verificare a situației la fața locului, în România. Rezultatul investigației este publicat în Corriere d. Sera din 14 Noembrie 1990 sub titlul "Pământurile Făgăduinței Conducătorului Mendella", semnat tot de Rocco Cotroneo, și din care cităm extrasele ce urmează:

"Ne aflăm în localitatea Olimp la Marea Neagră, la 40 km. Sud de Constanța. Case de vacanță pentru străini? da, acum 2 luni au venit niște Italieni și au măsurat terenul - ne informează bătrânul țăran Ion Malescu - nouă nu ne-au spus altceva... Da, este chiar aici locul unde celebrul teleinvestor Giorgio Mendella vrea să dea lovitura vieții sale, cu apartamente "pentru numai 7 milioane lire" și vile cu piscină pentru 29 milioane. La Ministerul Comerțului Exterior din București ni se confirmă bunele relații cu Mendella. Proiectul dela Olimp - precizează purtătorul de cuvânt Marcel Ciachiris - a fost acceptat de guvern, pretinde însă că nu ar fi fost încă definitivat. Totuși, a fost tocmai Ministerul de Comerț condus de Cornel Ceuca, cel care a semnat la 7 Octombrie 1990 comunicatul comun dat împreună cu firma Intermercato a lui Mendella, prin care se confirma încheierea afacerii... După un an dela revoluție, situația economică și alimentară în România nu a făcut nici un pas înainte, FSN-ul pe care opoziția, studenții și ziarele libere îl numesc pe față neocomunist, se află sub focul încrucișat al suspiciunilor și nemulțumirilor. Vasta birocrație a lui Ceaușescu, incapabilă și coruptă, a rămas aproape toată pe aceleași posturi. Inteligheția română vede în întârzierea reformelor, voința guvernului de a menține status quo... Oamenii guvernului răspund că nu-i adevărat, că vor să facă reforme și pregătesc treptat proiecte de legi privind investiții și participări străine nelimitate, cu singura obligație ca partenerul străin să nu retragă ceva beneficii în valută mai mult de 15% din capitalul investit trebuind să reînvestească restul profiturilor tot în România... Dar, acestea sunt numai proiecte pe hârtie. Deocamdată, în prezent, relațiile comerciale între străinătate și România se desfășoară după metodele obișnuite: acorduri personale cu oamenii guvernului asupra bunurilor publice, pe baza plicurilor cu șperțuri grase încasate de aceștia... Un agent spaniol care vrea să cumpere un hotel turistic, se plânge că Ministerul respectiv îl amână mereu și că au prioritate Italienii... Intr'adevăr, concetățenii noștri italieni stăpânesc incontestabil hotelul Intercontinental, cartierul general al străinilor la București; ei vin acolo din toate colțurile Italiei, atrași de perspectiva de a-și însuși întregi palaceuri și sute de hectare de pământ, doar pentru câteva mii de dolari! Ei au relații personale cu vechia-nouă birocrație a statului. In acest cadru s'au copt și raporturile lui Mendella cu România, și în primul rând cu oamenii FSN-ului. Prin jocul de culise care este tipic:

Cei dela ambasada italiană ne spun că nu știu nimic de toate acestea. Cei dela ICE (comerțul exterior) din București, spun de asemenea că ei nu joacă nici un rol, dacă le ceri detalii asupra acordului dintre guvernul român și Intermercato al lui Mendella. La fel cade din nori și Adrian Rădulescu, un bătrân profesor de arheologie care este azi prefectul Constanței, adică autoritatea politică maximă a provinciei unde se vor face casele pentru Italieni. El ne spune: noi nu am dat nici o aprobare pentru cumpărare sau pentru urbanizarea acelei zone, deși - zice Rădulescu - toate ar trebui să treacă prin serviciul nostru tehnic... In ultimele două luni au venit la mine zeci de Italieni cu tot felul de propuneri, apoi au dispărut toți... probabil sunt aventurieri... (care au descoperit că trebue să trateze direct cu oamenii guvernului la București n.n.).

Chestiunea se clarifică însă vizitând terenurile dela Olimp: cele 200 ha ale lui Mendella fac parte dintr'o vastă întreprindere agricolă proprietate a Partidului Comunist Român ... Imensele proprietăți imobiliare și agricole ale fostului PCR, precum și bunurile personale acumulate de dinastia Ceaușescu, sunt astăzi unul din marile mistere ale regimului lui Ion Iliescu. Unde au sfârșit bogățiile sustrase poporului, se întreabă zilnic ziarele opoziției!? Ceea ce se poate spune că a fost un holding al sistemului comunist, sub denumirea de Gospodăria de Partid, a fost oficial desființat. In fapt însă, toate bunurile acestea au fost adunate într'o nouă structură, denumită DACOREX. Si este tocmai această DACOREX - ni se confirmă la București - care face afacerile cu Intermercato-Mendella, pentru construirea complexului turistic dela Olimp-Marea Neagră". (Inchidem citatele din Corriere della Sera).

Credem că lucrurile sunt clare pentru oricine. Ziarele italiene publică zi de zi anunțul care, pe baza acordurilor dintre FSN - Mendella, oferă Italienilor "fericirea de a avea o proprietate la mare în România":

- Un apartament de 60 mp, pentru prețul unui automobil uzat, adică 7 milioane lire!

- o vilă de 120 mp și 400 mp grădină, pentru prețul a 4 automobile uzate, adică 29 milioane lire italiene...

Acest preț "excepțional" cuprinzând și beneficiul firmei intermediare, nu rămâne nimic statului român pentru materialul de construcții, terenul, mâna de lucru, marea și soarele incluse în prețul de mai sus. Este un cadou făcut din buzunarul țării, de care profită exclusiv afaceristul Mendella și complicii săi din FSN, întocmai cum făceau și Ceaușeștii. De altfel tocmai această cinică spoliere a țării și de către actuala ei conducere care pretinde a fi un front de salvare națională, este ceea ce scandalizează presa străină serioasă care o denunță opiniei publice, subliniind că aceste afaceri necurate se fac la București numai prin acorduri personale cu oamenii din guvern care dispun cum vor de bunurile publice, încasând pe cont propriu plicurile cu șperțuri grase, denumite de Italieni - "bustarella".

Pe spatele unui popor ajuns la ultima extremă a mizeriei și care nu știe cum este jefuit, el nu citește presa străină, iar ziarele românești care i-ar putea spune adevărul, nu primesc hârtia necesară.

Românii trebue să rămână mai departe cu mintea întunecată prin aceeași politică de minciuni, pentrucă numai așa poate reuși o birocrație coruptă să domnească în continuare nestingherită.

La sfortunata Romania! Nefericita Românie! spune ziarul Corriere della Sera, cu compătimire pentru poporul român, și cu dispreț pentru actuala lui guvernare total lipsită de conștiință față de interesul țării - pentru a nu mai vorbi de lipsa unui simț de demnitate națională, pe care comunisto-fesenistii nu sunt în stare să-l înțeleagă.

I. NICOLAE-MUNTE

(Materialul original din Corriere della Sera de unde au fost preluate cele de mai sus, a fost transmis redacției CR).

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DIN ACTIVITATEA INSTITUTULUI ROMÂN DE CERCETĂRI DIN FREIBURG

La 6 Octombrie 1990, la Institutul Român - Biblioteca Română din Freiburg Germania, a avut loc cea de-a 51-a Adunare Generală anuală, urmată a doua zi, 7 Octombrie, de Sesiunea de Comunicări ştiinţifice.

Aceasta din urmă a cuprins, ca o inovaţie impusă de evenimentele dela sfârşitul anului 1989 şi din cursul acestui an, o masă rotundă dedicată României de azi, aşa cum a fost trăită "pe viu" de câteva personalităţi româneşti care au vizitat ţara, după numeroşi ani de exil.

In Adunărea Generală s'a trecut în revistă şi s'a analizat activitatea institutiei dela Freiburg în anul 1989-1990, constatându-se că diversele lucrări de zi de zi, ca primire, înregistrare, sortare, evidenţă, etc. a materialelor intrate s'a menţinut, ca volum, la nivelul ultimelor ani, cu toate mijloacele financiare reduse de care dispune Institutul. O creştere simţitoare s'a înregistrat la secţia documentare: un număr mare de cercetători, profesori, ziarişti, doctoranzi, studenţi şi persoane particulare au dorit să se informeze cât mai complet şi imparţial asupra evenimentelor din ţara noastră. Institutul a putut să satisfacă aceste solicitări, graţie bogatului material primit din numeroase ţări, clasat cronologic.

O lucrare de deosebit interes, atât pentru institut, cât şi pentru cei care-l vizitează, a fost cea efectuată de Dr. Denise Pop-Câmpeanu şi Grigore Pop-Câmpeanu din Choisy-le-Roy (Franţa), care cu dragoste şi competenţă au identificat, catalogat şi descris pe scurt, la Freiburg, obiectele de artă ţărănească şi cultă din micul Muzeu al Institutului, sacrificând în acest scop mai multe săptămâni de vacanţă. Această lucrare se va materializa într'un catalog cu fotografii şi texte explicative, ca ghid pentru vizitatorii instituţiei.

Acţiunea de ajutorare materială a României a constat în strângerea de către institut a sute de piese de îmbrăcăminte, lenjerie, alimente, la care se adaugă medicamente, maşini de scris etc., care au fost trimise în ţară, fie nominal, la persoanele care suferiseră de pe urma evenimentelor, fie în asociere cu "Arbeiter Samaritenbund Landesverband Köln", însumând cca. 100 de cartoane. In colaborare cu "Diakonisches Werk", Institutul a contribuit cu bani la trimiterea de seminţe pentru agricultori.

Institutul a fost prezent în ziua de 27 Decembrie 1989 la demonstraţia de solidarizare cu mişcările pentru eliberarea României, alături de asociaţiile de Saşi şi de Svabi din Freiburg, care a avut loc în piaţa Catedralei; din partea Institutului a luat cuvântul directorul acestuia, Dl.I.-I. Bidian.

La 6 Ianuarie 1990 s'a serbat tradiţionala întâlnire de Crăciun românogermană, la care prof. E. Wallner a ţinut un referat, urmat de o manifestare muzicală.

Sesiunea ştiinţifică a început în ziua de 7 Octombrie, cu comunicarea Dr. Albert von Brunn, din Zürich, tratând despre "Mircea Eliade în Portugalia", o tristă şi puţin cunoscută perioadă din viaţa şi opera marelui om de ştiinţă român.

Dr. Matei Cazacu, din Paris, în "Bozidar Vukovic (1466-1539) şi rolul său în istoria tipografiei slave şi româneşti", arată aportul acestui "om de carte", atât pentru cultura religioasă din Balcani şi din Rusia, cât şi pentru viitoarea coaliţie anti-otomană, iniţiată şi sprijinită de Carol Quintul, la care aveau să ia parte şi Domni români. Nepotul lui Vukovic, Dimitrie Ljubavic, întemeietorul celei de-a doua tipografii slave din Târgovişte, îl va avea ca ucenic pe diaconul Coresi.

Dr. Roberto Scagno, din Torino, se ocupă în comunicarea "Interogaţia metafizică în opera poetică a lui Horia Stamatu" de concepţia acestui mare poet român, el consideră că poetul este cel care face legătura dintre Cuvânt-Logos şi om, îl scoate din însingurare şi-l readuce în comunitate, în sânul căreia are loc revelaţia.

O comunicare, însoţită de excelente ilustrări cu diapozitive, a fost aceea a prof. Aurelio Răuţă, din Madrid, intitulată "Monumente romane reproduse pe monedele împăratului Traian", cu care s' a încheiat sesiunea de dimineaţă. Prof. A. Răuţă a arătat rolul de "Massmedia" pe care-l aveau monedele din timpul Imperiul Roman. Prin acestea se transmiteau populaţiilor din întregul Imperiu imaginea, mai mult sau mai puţin glorioasă a Cezarului. Pe baza fluctuaţiilor suportului de metal nobil al monedei, putem evalua starea în care se aflau finanţele statului. Aceste monede, 17 la număr, a căror imagine mult mărită pe ecran ne face să ne gândim la adevărate peisagii, cu perspective şi tonalităţi cu adevărat artistice, constituie un document preţios pentru investigarea construcţiilor civile şi militare ale acelor vremuri.

In după-amiaza aceleiaşi zile a avut loc Masa rotundă pe tema "Impresii din şi despre România de azi", care s'a deschis cu alocuţiunea D-nei Sanda Stolojan, din Paris. Succesul obţinut în alegeri de Ion Iliescu, judecând după modelul unui sat din judeţul Vâlcea, s'ar datora abundenţei de bunuri de consum lansate pe piaţă, precum promisiunilor făcute înainte de alegeri, după care s'a reinstalat penuria de mai înainte. In privinţa libertăţilor confesionale, acestea au fost restabilite în principiu, dar realitatea arată o situaţie foarte gravă, întrucât personalităţi chiar din sânul Bisericii se arată refractare faţă de această liberalizare.

Domnul Alexandru Paleologu, fost ambasador al României la Paris, pe care guvernul Petre Roman l-a demis în mod abuziv pentru atitudinea sa intransigentă, a arătat gravele şi aproape ireversibilele urmări pe care le-au avut pentru mintea şi spiritul Românilor cei aproape 50 de ani de comunism, la sfârşitul cărora a survenit distrugerea fizică, prin frig şi înfometare. După momentele din Decembrie 1989, când Românii au crezut că pot trece în rândul popoarelor ce ştiu să-şi cucerească prin luptă libertatea şi demnitatea, a urmat dezvăluirea adevărului asupra manipulării evenimentelor şi oamenilor de către cei care astăzi îşi arogă titulatura de guvernanţi de drept ai României, fapt, din păcate, acceptat de unele state din Occident. Tineretul, care reprezintă azi partea cea mai curată şi mai lucidă a populaţiei româneşti, după acţiunile sale curajoase din ultimele şase luni, reprimate de guvernanţi prin violenţă şi teroare - prin intermediul aşa-zişilor mineri - începe să-şi piardă speranţa şi, încurajat de Iliescu, părăseşte ţara, refugiindu-se în Occident.

Dr. Neagu Djuvara - Paris, a arătat că agresiunile şi devastările asupra membrilor şi sediilor partidelor din opoziţie au putut să ducă la o scădere simţită a numărului de voturi acordate acestora, însă aceasta nu justifică marele număr de alegători care şi- au dat votul lui Iliescu. Acest fenomen trebue căutat în cele spuse mai înainte de Alexandru Paleologu, adică în descerebralizarea prin condiţii inumane de viaţă a întregii societăţi româneşti.

Dr. Pavel Chihaia - München - care a vizitat ţara în două rânduri, în Ianuarie şi în August 1990, a dat ca exemplu concret pentru evoluţia stării de spirit din România anului 1990, altarele ce fuseseră ridicate pe locurile unde căzuseră luptătorii pentru libertate; în August, nu mai rămăseseră decât urmele înegrite ale acestor altare. Din întâlnirile avute cu tineri intelectuali din România, Dr. Chihaia a rămas cu convingerea că intelectualii sunt temelia României de mâine.

D-na Antonia Constantinescu - Paris, redactor al ziarului "Lupta", a prezentat cu emoţie, dar şi cu o riguroasă logică a desfăşurării evenimentelor, izbucnirea spontană a sătenilor din Săpânţa, care cu tenacitate şi păstrând o cale non-violentă, au constituit în cunoscutul sat maramureşean o zonă liberă de neocomunism, al cărui trecut curat este garant pentru un viitor mai bun al acestei localităţi.

Fiecăruia dintre vorbitori li s'au pus întrebări şi s'au adus precizări, notându-se via participare a publicului la aceste discuţii. Revenind la ideea cu care Dr. Chihaia îşi încheia expunerea, şi anume, că intelectualii sunt temelia pe care se va ridica România de mâine, ne permitem să cităm din "Fragments d'un journal" al marelui Mircea Eliade (bun prieten al Institutului Român din Freiburg). Cu 41 de ani în urmă, la 16 Februarie 1949, el nota: "Reuniune în camera mea de hotel a cincisprezece intelectuali şi studenţi români. I-am convocat pentru a discuta problema următoare: suntem, sau nu, de acord că astăzi, şi mai ales mâine, "intelectualul", prin faptul că are acces la concepte, este şi va fi tot mai mult considerat ca fiind adversarul numărul unu, şi că istoria îi încredinţează (ca de atâtea ori în trecut) o misiune politică? In acest război religios în care ne aflăm angajaţi, adversarul nu se ocupă decât de "elite", care pentru o poliţie bine organizată au avantajul de a fi uşor de suprimat. In consecinţă, azi, "a face cultură", este singura politică eficace la îndemâna exilaţilor. Poziţiile tradiţionale au fost răsturnate; nu mai sunt oamenii politici care se află în centrul concret al istoriei, ci oamenii de ştiinţă, "elitele intelectuale"...

Astăzi, la peste patru decenii după cele ce au fost scrise, aceste cuvinte vizionare îşi păstrează actualitatea şi constituie linia conducătoare pentru întreaga intelectualitate românească.

CORESPONDENT

CONSTANTIN SPOREA LA 80 DE ANI

Dr. Constantin Sporea, preşedintele Societăţii Academice Române din Germania şi editor al Revistei Scriitorilor Români din exil, a împlinit frumoasa vârstă de 80 de ani, la 30 Noembrie 1990.

Sărbătorirea jubiliară, care a avut loc în ziua de 30 Noembrie la Kolpinghaus în München şi la care au participat 70 de persoane, Români şi Germani, s'a desfăşurat într'o înaltă ţinută.

La slujba religioasă din capelă au slujit trei preoţi, iar după aceea a urmat o masă îmbelşugată presărată cu discursuri, care au scos în evidenţă realizările şi meritele sărbătoritului în domeniul prieteniei dintre Români şi Germani şi în activitatea ecumenică şi publicistică.

Din partea germană au fost prezente la sărbătorirea jubiliară personalităţi din viaţa politică, ca: Erich Schosser, deputat în parlamentul bavarez, Elisabeth Schosser şi Cecilie Schosser, consiliere municipale München; apoi profesorii universitari, cunoscători ai vieţii româneşti, Emanuel Turczynski şi Friedbert Ficker precum şi reprezentanţi ai celor patru grupe de Germani proveniţi din România: dobrogeni (profesorii preoţi Florian Müller şi Hieronymus Menges), bucovineni (dr. Paula Tiefenthaler şi dr. Rudolf Wagner); saşi (Hans Bergel şi Fritz Cloos) şi şvabii prin Horst Fassel.

Monseniorul Bârlea a prezentat o scurtă biografie a sărbătoritului şi apoi au mai vorbit: Episcopul ucrainean Platon Kornyljak (în limba română), E. Schosser, Fl. Müller, Horst Fassel, Paula Tiefenthaler, R. Wagner şi Mihnea Romalo. Toţi au evidenţiat colaborarea fructuoasă pe care au avut-o cu sărbătoritul. Unele vorbiri au avut un colorit deosebit, fiind rostite parţial în română, parţial în germană, folosindu-se fraze în care cuvintele româneşti şi germane alternau.

Soţia sărbătoritului, Adele Sporea, Germană , refugiată din Cehoslovacia, a excelat prin intervenţii spontane şi binevenite, iar profesorul Turczynski, de origine bucovinean, a fost un bun moderator.

La mulţi ani, Domnule Sporea!

COMEMORĂRI ŞI PROTESTE

In lunile Noembrie-Decembrie 1990, în afara României au avut loc un număr de manifestări în memoria martirilor Revoluţiei Române din Decembrie 1989.

Am primit dela corespondenţii noştri, următoarele:

La PARIS, UMRL şi foştii deţinuţi politici, au organizat două proteste contra prezenţei lui Ion Iliescu în fruntea delegaţiei române la Conferinţa pentru Securitate şi Cooperare în Europa.

Au luat cuvântul mai mulţi participanţi. Cu această ocazie s'au scos în evidenţă crimele săvârşite de minero-securiştii lui Ion Iliescu.

La LOS ANGELES, Uniunea Românilor pentru Credinţă şi Libertate şi Filiala Alianţei Civice au organizat o demonstraţie comemorativă pentru Revoluţia din Decembrie 1989. Manifestaţia a fost transmisă de către canalele 4 şi 2 de televiziune din Los Angeles.

La BONN, după un miting ce a avut loc în Friedenplatz, manifestanţii au pornit în marş spre ambasada română neocomunistă, unde s'a lăsat o notă de protest. S'au făcut rugăciuni şi au vorbit un număr de delegaţi, atât în piaţa Friedenplatz, cât şi în faţa ambasadei.

La HAMILTON, Canada, a avut loc o comemorare în sala Centrului Cultural Nae Ionescu, parastas pentru martirii români şi expoziţia "Un an dela Revoluţia Română" prezentată de ziarul România Liberă.

La NEW YORK, s'a comemorat martirajul victimelor Revoluţiei, organizându-se un parastas la Biserica Sf. Dumitru şi o manifestaţie în faţa Misiunii Române.

La OTTAWA a avut loc o manifestaţie de protest împotriva actualei conduceri din ţară. Manifestaţia a fost organizată de Filiala Alianţei Civice din Montreal.

PERESTROICA ȘI ROMÂNIA

—Aurelian GULAN—

(Urmare din nr. trecut)

Situația României în acest context est-european este diferită și particulară, chiar dacă facem abstracție de unele supoziții malteze "că România și Bulgaria ar constitui pactul unificării Germaniei", Am mai fost odată prada negoțului murdar al lui Churchill ! România a avut parte de cel mai aberant sistem comunist totalitar, de cel mai mârșav, mai represiv sistem de securitate, de cei mai abjecți activiști de partid, adevărații călăi ai unui popor hipnotizat de groaza celei mai crude terori și celei mai inumane exterminări fizice, spirituale și morale. Trec peste capitolele, astăzi cunoscute și în țară și în lume: organizarea complotului, rolul KGB-ului, lovitura de stat, furtul "revoluției", înscenarea revoluției de operetă dela 22-29 Decembrie 1989, pentru justificarea "emanației", procesul teroriștilor asasini, menținerea securiștilor în SRI, armată, Ministerul de Externe, Ministerul Comerțului, Ambasade, inclusiv a pensiilor securiștilor rentieri, coloana a V-a a noilor guvernanți, situația pre electorală de gherilă psihologică, de suspiciuni, calomnii, delațiuni, cultul urii și dezbinării, terorizarea conștiințelor, specularea analfabetismului politic, gafele FSN-ului pe 12, 28-29 Ianuarie, 18 Februarie, Martie Tg.Mureș, de inconsecvențele, bâlbâielile opoziție, de lipsa ei de fermitate -platforme, reprezentanțe-, rezultatul așa-numitelor alegeri "libere" amputate de spaimele unei supraviețuiri incerte într'o epocă de schimbări majore și brusce, fuga de responsabilitate istorică a unei colectivități amorfe formată din conștiințe mutilate de un comunism feroce și abject. Referindu-mă strict la situația postelectorală și impactul dezastruos al acesteia în viața politică mondială, situație care nu numai că duce la cea mai cumplită izolare a României, la excluderea României din orice organizație politică și economică europeană, la anularea și la refuzarea unor colaborări economice și la punerea în pericol a însăși existenței noastre ca stat național, unitar și independent.

Cert este că timp de nouă luni guvernanții n'au întreprins măsuri de eradicare a structurilor comuniste, nu au convins pe nimeni de măsuri pentru trecerea la o democrație autentică și la asigurarea libertății și drepturilor omului în cadrul unui stat de drept. Comunismul n'a fost scos din conștiințele și sufletele multor Români, mentalitățile și raționamentele au rămas false sau viciate de televiziune și o parte din presă, centralismul și birocratismul au rămas implântați în toate structurile, guvernanții apără cu înverșunare stagnarea și imobilismul, duc o luptă acerbă, de un cinism condamnabil, strict pentru putere, provocând o stare permanentă de instabilitate, de terorizare a conștiințelor, de alunecare treptat dar sigur spre un neocomunism uman sau altceva nedefinit și imperceptibil, cu un despot înțelept.

Cel mai din urmă scenariu a fost dezastruos, fatal pentru soarta imediată a României. In loc de dialog cu o grupare independentă, cu oameni de o prioritate morală și o frumusețe spirituală incontestabilă, care doreau trezirea unor conștiințe naționale pentru desăvârșirea revoluției făcute de ei.

In loc de acest lucru, demonstranții sunt agresați brutal și arestați, ca pe vremea "odiosului", scenariul prevăzând incendieri de vehicule, atacarea unor instituții etc. Violența nesăbuită, dar premeditată a avut ca reacție tot violența exploatată de unele elemente direct interesate.

Cum este posibil ca o ceată de câteva sute să "cucerească" sediul poliției și să atace clădirea Ministerului de Interne păzite de polițiști înarmați ? Cine poate accepta ideea că vreo zece fanatici pot intra în sediul Televiziunii apărat de câteva sute de polițiști și soldați.

Dar cea mai mare "gafă politică" este comisă atunci când, după ce în seara zilei de 13 Iunie armata asigura protecția și integritatea tuturor instituțiilor publice, președintele și televiziunea, în loc să apeleze la poliția altor județe, cheamă pentru a treia oară, coloana de asalt a FSN-ului, minerii - securiști, pregătiți în prealabil pentru a salva "democrația", culmea cinismului, de o încercare de lovitură de stat a unor elemente fasciste, legionare etc.

Ce-a fost este cunoscut de o întreagă omenire: cei chemați din tenebrele preistoriei conduși de securiști asasinează, maltratează pe cei desemnați ca opozanți ai noii și originalei democrații, cotonogesc oameni total nevinovați și neimplicați, devastează barbar sediile unor universități, ale unor partide opozante, redacțiile unor ziare independente. Incitați de televiziune care filmează arme, droguri, mașini de făcut dolari etc, terorizează timp de două zile capitala unei țări ce se vrea europeană.

Președintele și ziarele personale, le mulțumesc pentru crimele săvârșite și-i recompensează regește.

S'a dorit suprimarea brumei de opoziție, desființarea oricăror încercări de opinii contrare celor oficiale, înspăimântarea unui popor care începea să descifreze unele adevăruri, șarlatanismul și arivismul politic al noilor guvernanți.

Securitatea se reactivează în toate domeniile (M.I., S.R.I., M.A.E., M.Comerțului, Ambasade etc.), agresorii și ucigașii de ieri pozează în victime, peste tot fripturiști și oportuniști.

Gafele politice se plătesc (vezi de Gaule, Nixon, Mladenov etc.) pentru salvarea țării și a poporului. Tot ce a combătut cu violență în campania electorală FSN-ul și ziarele oficiale ale lui, din platformele partidelor de opoziție: privatizarea urgentă, piața liberă, instabilitatea economică și socială etc., sunt incluse azi în programul noului guvern ales, care azi consideră inflația și șomajul drept fenomene inerente.

Toate măsurile populare intreprinse în perioada preelectorală sunt blocate într'un moratoriu declarat, care este încălcat după câteva zile. In orice domeniu, politic, economic sau social, prăpastia dintre declarații și fapte devine tot mai profundă, toboganul degringoladei tot mai abrupt, guvernanții pierzându-și orice credibilitate în lume. Mai recent în rândul celor ce au votat pentru stabilitate, liniște și bunăstare, care s'au trezit înșelați amarnic.

Cel mai grav este imobilismul, așteptarea păgubitoare, lipsa oricărei inițiative mai curajoase în domeniul politicii externe. Azi nu se mai poate vorbi de poziție geopolitică sau interese majore economice, când Moldova și Ucraina se declară independente, ultima chiar neutră, în momentul când orice plăți se vor efectua în valută convertibilă.

Toate statele est-europene cu trupe sovietice prezente, cu datorii de zeci de miliarde de dolari, au intreprins acțiuni curajoase, ca intrarea în NATO, apreciate enorm în lumea politică internațională. Noi nu suntem numai ultimii, dar nu întreprindem absolut nimic, în afara unor declarații vagi, ambigue, ce cuprind promisiuni deșarte, necrezute de nimeni. Credibilitatea și stabilitatea internă atât de dorită nu se obțin decât prin dezvăluirea adevărului gol-goluț al tuturor evenimentelor dela 16 Dec. 1989, până la 16 Iunie 1990, indiferent de câte capete vor cădea. Este necesar să se știe cauzele care au dus la situația economică dezastruoasă în care ne aflăm astăzi. Programul declarat al guvernului devine total irealizabil fără cooperare internațională, fără acordarea unor credite, fără investiții străine, fără sus menționata stabilitate internă. Aceasta înseamnă în final: muncă, creativitate, inventivitate, căci muncă fără gândire nu există, iar fără aportul unei intelectualități unite, nimic nu se va urni din loc.

Se cere urgent revenirea unui program ce poate duce la introducerea unei democrații autentice și reale, prin garantarea tuturor libertăților și drepturilor omului consfințite și garantate de un stat de drept, prin epurarea compromisilor și oportuniștilor, prin consolidarea opoziției și a mișcării sindicale libere, prin acordarea tuturor drepturilor și încrederii tineretului studențesc și muncitor, prin realizarea în fapt a unei mass-media libere și independente etc.

Apropiați-vă, atrageți extraordinara, prin gândire și fapte, emigrație română, folosiți aportul ei, stopați prin fapte credibile fuga intelectualilor și a specialiștilor români.

Salvați statul național, unitar, independent și neutru, căci istoria vă va judeca prin fapte nu prin intenții. Nu ratați ultima șansă oferită de istorie de a deveni călăii sau făuritorii noii Românii Mari.

Să ne ajute Dumnezeu !

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din aceasta rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Tânăr Român, 29 ani, 1,87 m, 70 kg, blond, ochi albaștri, dorește corespondență în vederea căsătoriei, cu tânără vârstă apropiată. Răspuns la redacția ziarului, pentru OVIDIU.

*Româncă, 48 ani, prezentabilă, profesoară de gimnastică medicală și masaj, cu o vechime de 25 de ani în profesie, doresc corespondență în vederea căsătoriei cu domn între 50 și 60 de ani, cu situație corespunzătoare. Adresa: SANDA-DA-SILVA-FERREIRA, str. Sabinelor Nr.25, cod 76127, București, sector 5, România.

*Inginer specialist în calculatoare și ''software'', 29 ani, 1,77m, 70 kg, fără obligații, doresc căsătorie cu persoană corespunzătoare, atrăgătoare și sănătoasă, cu rezidență în străinătate. Vorbesc curent limbile: engleză, germană și spaniolă. A se adresa: Vlad Ioan, Blvd. Magheru 26, Bloc - Casata - etaj 8, ap.29, București, sector 1, cod 70159, Tel.59.77.68, România.

*Cetățeană germană, originară din România, 4^{4} ani, studii universitare, încearcă să găsească partener de viață (cu sau fără copii), care dorește să trăiască în Germania și se poate adapta profesional în această țară. A se adresa: M.T. Postfach 71-7850 Lo-Brombach, Deutschland.

*Inginer electronist, 33 ani, 1,75 m, prezentabil, doresc căsătoria cu o doamnă corespunzătoare din SUA sau Canada. Sunt foarte serios interesat de întemeierea unui cămin fericit, căruia aș dori să-i dedic toată atenția. Rog să-mi fie trimise scrisori însoțite de o fotografie recentă. Vârsta nu e critică, numai seriozitatea. Adresa: R. Lucian, 3295 Lackenhof 2^{4}, Austria.

*Mariana Marinescu, ingineră româncă, 28 ani, 1,65 m., 65 kg, șatenă cu ochi verzi, doresc corespondență cu cetățean străin de origine română în vederea prieteniei (eventual căsătorie). Vă rog răspuns și fotografie la adresa: Str. Stefan Gheorghiu Nr.125, Ploiești, cod 2000, România.

ANUNȚĂM
DESCHIDEREA CABINETULUI MEDICAL
DR. JACOB SWEIDAN
-TUSTIN MEDICAL CENTRE, SANTA ANA-

Santa Ana - Tustin Medical Center
801 N. Tustin Ave. Ste. #305
Santa Ana, CA 92705
Tel: (714) 571-0301

Adult Medicine • Pediatrics • Neonatology

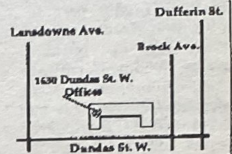
Medicină generală, pediatrie, subspecialitate: NEONATOLOGIE

Cabinetul este echipat cu E,K.G., Spirometry, Laborator, Mese de tratament computerizate
VORBIM ROMÂNEȘTE
ACCEPTĂM MEDICAL, MEDICARE ȘI ORICE ALTĂ ASIGURARE

DENTAL OFFICE

DR. AUREL DAVID & DR. SIMION MUSULAN

PROGRAM
Luni - Vineri:
10 a.m. - 7 p.m.
Simbata:
9 a.m. - 3 p.m.

ACCEPTAM URGENTE
531-8704
1630 DUNDAS STREET WEST, TORONTO

ANUNȚ
-MATOL-

PRODUS MIRACOL CANADIAN
Pentru toate vârstele, pentru toate bolile
Natural. Garantat. Recomandat.
Apărați-vă sănătatea și portofelul
Informații gratuite în românește
MATOL
DISTRIBUITOR INDEPENDENT
P.O. Box 20057 Upper James
HAMILTON Ont. L9C 7M5
TELEFONUL: (416) 574 2556
(MATOL - NUMAI PRIN DISTRIBUITORI)

Mutual of Omaha. Insurance Company

La Mutuelle d'Omaha Compagnie d'assurance

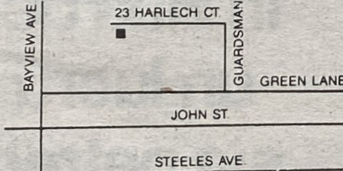
PAUL SÂRBU
-Reprezentativ-
PENTRU TOȚI ROMÂNII DIN ONTARIO

Life Insurance- Educational Plans- Retirement Plans- Employee Benefits- Disability Income Protection- Visitors to Canada Insurace- Travelling Insurance (Outside Province of Res.)

265 Rimrock Road, Suite 205
Downsview, Ont. M3J 3C6
Res.: 429-0951 • Bus.: 631-6523

HENDRIX AUTO-BODY & SERVICE
COSTICĂ UNGUREANU

RESTAURARI DE MASINI DE LUX SI ANTICE
* MANOPERA SISTEM EUROPEAN
* RESTAURARI COMPLETE
* SASIURI
* LUCRARI LA CERERE
*LUCRU DE CALITATE PENTRU COMPANII DE ASIGURARE
*SUDURA SI ANTIFONARE
*VOPSIRE DE CALITATE DUPA PROCEDEE TEHNOLOGICE EUROPENE
* ESTIMARI GRATUITE

23 Harlech Court, Thornhill, Ont
Tel: (416) 764-3751 Fax: (416) 764-1923

Subit, la Saint Foy - Quebec, în ziua de 29 Noembrie 1990, a decedat Dr. LIVIU ANDREIU, specialist în ORL (gât, nas, urechi).

A fost un medic cunoscut și apreciat la Thedford - Mines, Quebec, timp de peste 30 de ani.

A lăsat în urmă pe soția sa Dna Mary Flatman și băiatul Nicolas Andreiu, pe rudele și prietenii care l-au stimat și iubit.

Serviciul religios al înmormântării s'a oficiat Marți 2 Decembrie 1990, în biserica Saint-Benoit-Abbe din Saint Foi - Quebec, de către parohul bisericii și părintele Dr. Petre Popescu.

Dumnezeu să-l primească în Cer!

NOUTĂȚI EDITORIALE

Puteți procura dela Editura ''Cuvântul Românesc'':

- ''Vorbe cu tâlc'' de Vasile Militaru. Cartea costă 6.00 $ (expediția inclusă).
- ''Căruța cu scânduri'' - roman de Marcel Petrișor, apărut sub îngrijirea Editurii Eminescu. Cartea costă 7 $ (expediția inclusă).
- ''Cu acul pe săpun'' - poezii de Zahu Pană. Cartea costă 18 $ plus 2 $ expediția.
- ''Pitești'' de D. Bacu Cartea costă 20 $ plus 2 $ expediția
- ''Poezii din închisori'' - culegere de Zahu Pană. Cartea costă 25 $ plus 2 $ expediția.

scriind la următoarele adrese:

-Canada:
Tudor Murgoci
P.O.Rockton
Ontario, L0R 1X0
Canada

- Europa:
Dipl. Ing. Paul Morcov
Georg Buchner Weg 12
6050 Offenbach-M
West Germany

- Statele Unite:
Zahu Pană
133 Bennett Avenue
Yonkers, N.Y. 10701
U.S.A.

DE NACHTEGAAL VAN LISSE

EUROPA ON SALE

CALL ADRIAN
(416) 591-5466

DORIȚI SĂ CĂLĂTORIȚI?
VĂ OFERIM CELE MAI AVANTAJOASE PREȚURI

ROMÂNIA
SUB 1000 DOLARI
ÎN SEZON DE VARĂ

TORONTO - BUCUREȘTI	dela	850.00
EDMONTON - BUCUREȘTI	dela	1250.00
TORONTO - FRANKFURT	dela	599.00
TORONTO - LONDRA	dela	499.00

DIN EUROPA SPRE BUCUREȘTI DELA 150.00

ÎNCHIRIERI DE MAȘINI
ÎN GERMANIA, AUSTRIA, IUGOSLAVIA ȘI ROMÂNIA

PREȚURI SCĂZUTE PENTRU ORIENT, CALIFORNIA ȘI CARAIBE

BILETE # PLĂTITE # ÎN AVANS
BUCUREȘTI - TORONTO

TELEFONAȚI:
ADRIAN PINTEA (416) 591 5466 TORONTO

385 Yonge Street, Ste. 301 Toronto, Ont. M5B 1S2

Tel: (416) 591-5466 Fax: (416) 597-0217

APUS DE VEAC ŞI DE IMPERIU

—Ovidiu VASILESCU—

Sunt momente când legile echilibrului universal sunt frânte de o mişcare spontană a unui astru, ori a unui grup de aştri, care printr'o clipă de nesupunere, de răfuială cu însăşi existenţa lor, se abat de pe linia destinelor lor şi pentru o unitate de timp subiectivă, produc prin actul lor de restructurare, un şir întreg de mutaţii cosmice, fenomene sesizate de noi, ori nu, care însă, au repercursiuni cu mult mai adânci decât înţelegerea noastră, atât în spaţiile interstelare, cât şi asupra existentei noastre. Asemănătoare, am putea spune, cu acele interacţiuni cosmice sunt azi evenimentele colective din Europa de Răsărit.

Totala justificare a ceea ce se va numi cândva REVOLUTIA REVOLUTIILOR, este dublată de frigul unei nebunii colective, care exultă masele răsculate până la paroxism, le învolbură şi le împinge în direcţii dorite şi mai puţin dorite, făcându-le să ceară justificat, TOTUL dela care au fost deprivate. Cuprinse aşa cum spuneam, de o sfântă scelerare, ele, masele ajung să ceară în mod voluntar şi cu totul inconştient, mai răul răului pe care l-au trăit! Exemplul României la alegerile din acest an este argumentul irefutabil care sprijină teoria noastră.

Temporar ele vor uita de valoarea lor intrinsecă, vor uita că forţa lor este colosală, numai dacă este lucid coordonată.

Cuprinse de duhul unui holocaust general, cuprinse de febra unei violenţe unice şi devastatoare, violenţă de orice natură, împotriva tiranilor, împotriva oricui, împotriva lor înşile, ele nu vor mai crede şi cere, decât ADEVARUL, ADEVARUL DIRECT, ABSOLUT, neexplicat, dezbrăcat de orice acţiune perifrastică, la care nu mai există un răspuns satisfăcător, ci doar ceea ce durerosul lor moment de convulsie psihică numeşte ADEVARUL ADEVARULUI, adică un PARADOX.

Aceste momente de rătăcire psihică colectivă sunt rodul unor adânci acumulări negative şi desigur inerente în condiţii speciale, de descătuşare totală, abruptă, când RASTIGNITII simt că la rândul lor ar putea răstigni pe cei care până mai ieri îi jefuiseră până şi de dreptul de a sta de vorbă cu ei înşişi, aşa cum s'a întâmplat în Europa de Răsărit, cu precădere în România.

Imbucurător este faptul că datorită intensităţii excepţionale, cu care sunt trăite aceste momente ele au în genere o durată scurtă, după care masele cu bateriile ceva mai degajate încep să se sprijine cu fermitate pe logica simplă. Incep să păşească din nou cu luciditate şi precauţie, spre scopul pe care şi-l propuseseră înainte să fi fost atinse de tormentul revoltei, adică spre realitatea concretă şi dureroasă.

Evenimentele care se petrec în Europa de Răsărit sunt unice, absurde şi inedite, ireversibile şi neprevăzute de cei mai mulţi dintre "DIOSCURII" lui ARS POLITICUS. Timpul de azi, când omenirea trăieşte mai mult ca oricând sub semnul apocalipsului, când frigul deznădejdei încă mai scurmă în inimile a sute şi sute de milioane de sclavi scăpaţi de sub control, este şi el unic memorabil şi pentru totdeauna pecetluit cu cea mai formidabilă rebeliune a spiritului uman din toate timpurile.

Istoria va consemna cu majuscule, în egală măsură călăi, victime şi răzbunători, adică pe combatanţii şi făuritorii acestei fresce zguduitoare care prin dramatismul ei înfricoşător, prin riscul incalculabil, când popoare şi naţiuni, absorbite de patima acţiunilor lor, s'ar fi putut prăvăli în hăul neființei lor, ei vor îmbrăca ultimul segment al secolului XX, cu superba iluminare a umanităţii noastre dându-i astfel, ceea ce veacurile viitoare vor numi: MARETIE SI NOBLETE!

El va fi veacul veacurilor, pentrucă în cuprinsul său s'a născut şi a murit o religie mincinoasă, dezonorantă şi dezastruoasă: COMUNISMUL!

Veacul acesta va purta pe umeri în eternitate povara a hecatombe şi hecatombe de morţi nevinovaţi, care vor fi sanctificaţi, iar dacă generaţiile viitoare vor uita cumva măsura anilor ele vor avea ca reper de pornire SECOLUL XX!

Scăpate din câmpul de gravitaţie al Sovietelor, ţările aşa numite până mai ieri "SATELITE", aleargă acum cu disperare, în direcţii mai mult sau mai puţin cunoscute, dar mai toate cu un singur gând: "oriunde, dar cât mai departe de Kremlin care a fost până nu demult, axul de atracţie centripetă".

Ca şi indivizii, naţiunile au şi ele fiecare destinul lor. Astfel, grupul acesta de 5 ţări care până nu demult formau periferia unui imperiu înfricoşător, au abandonat elementul care le lega între ele şi împreună de Moscova, frica nemăsurată, aplicată ca măsură de unitate "frăţească" de doctrina care s'a prăbuşit şi ea, religia materiei, ori comunismul lui Marx. Ele încearcă fiecare pe cont propriu să regăsească (unde mai este cazul) ori să găsească un mod de viaţă mai aproape de cel al naţiunilor civilizate.

Aşezate geografic ceva mai bine şi ceva mai puţin vitregite de soartă, Cehoslovacia şi Ungaria beneficiind şi de nişte guverne comuniste cu ceva mai multă demnitate şi omenie, au găsit ceva mai uşor calea spre o societate deschisă, mai îngăduitoare, care în mod sigur le va duce spre o democraţie reală.

Cu toate greutăţile de început, cu tot dezastrul economic moştenit dela şepcile roşii, aceste două ţări dovedesc în continuare maturitate şi discernământ, calităţi indispensabile atunci când pornesc la un astfel de drum, adică refacerea naţională.

In grupul secund, Bulgaria, Polonia şi România, se pare că Polonia este cea care va demara pe urmele Ungariei şi Cehoslovaciei. Polonezii au un element catalizator de mare calitate LECH WALESA. Naţiunea polonă, cu mici excepţii se va alinia în spatele acestui superb luptător şi împotriva a tot ce a fost, a tot ce este rău şi va mai fi, în final va birui. Walesa va fi primul preşedinte necomunist al Poloniei libere şi într'un timp relativ scurt, elementele obscure, neocomuniste, care încearcă pe dedesubt o regrupare, vor cădea strivite sub intransigenţa şi mândria polonă.

Bulgaria, care a făcut o figură mai mult decât onorabilă în primele alegeri libere, după mai bine de 50 ani s'a lăsat angrenată în tot mai multe conflicte interetnice, fapt care i-au slăbit vigilenţa şi puterea de atac asupra redutei roşii care s'a instalat din nou la conducere, sub numele pe care l-au murdărit demult "SOCIALISTII"!!

Se pare însă că în ultimul timp opoziţia cu forţe regrupate, cu o mai bună strategie şi cu un spirit mai incisiv, având acum de partea ei o majoritate naţională, îi va forţa pe "SEMINARISTI" la concesii substanţiale, adică un guvern de coaliţie, ori chiar o capitulare a acestora.

Drumul Bulgariei spre civilizaţie nu va fi uşor oricum. Este de justeţe să spunem că nu prea există tradiţie democratică în ţara vecinilor din "Cadrilater" şi că libertatea este ceva cu totul nou pentru poporul bulgar, obişnuit mai totdeauna la remorca cuiva. In sfârşit, esenţialul a fost făcut şi acolo, ca şi în celelalte 4 ţări: Comunismul a capitulat, cel puţin la suprafaţă. Dispariţia lor totală numai este decât o problemă de timp. Toate popoarele pe care le-am numit mai sus au ceva în comun între ele. Fie că au limba, cum ar fi cazul Poloniei şi Bulgariei unde deşi deosebite, limbile lor au ceva în comun, amândouă sunt limbi slave ca şi naţiunile lor.

Cehii pot fi intercalaţi şi ei între cele două naţiuni şi dacă nu au nici similitudine cu Ungurii se pot alătura acestora pe ideea fostului imperiu austro-ungar.

Aşezată între aceste popoare de culturi diferite, România, cel mai vechi popor din zonă a fost mai totdeauna de una singură şi privită cu mai multă simpatie de popoarele cu care nu s'a învecinat cele din centrul şi Occidentul Europei.

Ieşirea României de sub dominaţia comunistă a fost aşa cum cu toţii ştim, una brutală şi sângeroasă. România a plătit un preţ prea mare, pentru ca în acest moment încă să se mai afle sub o conducere comunistă. Acţiunile ei, pre-revoluţie, post-revoluţie, până la alegeri şi după acestea, se înscriu cel mai bine în primele capitole ale acestui comentariu. Lumea a fost cuprinsă de bucurie şi consternare în acelaşi timp, privind desfăşurarea evenimentelor din ţara noastră. Tara a jertfit cu atâta generozitate, un număr impresionant de vieţi, mai ales tinere, pentru a înlătura dictatura comunistă, la alegeri, cu stupoare, să înţelegem că însăşi naţiunea i-a ales pe comunişti!! Nu dorim să discutăm de furtul comuniştilor în alegeri. Ei trebuiau să nu fie în situaţia de a fura. Ei trebuiau să fi fost în situaţia în care să fi acceptat orice alternativă a opoziţiei.

României i-a lipsit un element uman capabil să polarizeze masele spre el. I-a lipsit discernământul, aşa cum se întâmplă în moment de mare tensiune. Partidele istorice au făcut tot ce au putut; acesta este potenţialul lor actual.

Situaţia este ceva mai limpede acum. România are azi cel puţin 3 nume în stare să polarizeze masele şi gata oricând să răspundă la datoria de onoare naţională. Naţiunea s'a recules şi dă dovada unei mai bune orientări politice-sociale. Masele naţionale tot mai bine sudate între ele, tot mai numeroase şi mai compacte, strâng tot mai mult cercul în jurul clădirii în care încearcă o regrupare perfidă, comuniştii din eşalonul al doilea de sub mâna lui Ceauşescu. Curând însă ei vor înţelege că singura cale de supravieţuire a lor şi a naţiunii este reconcilierea. Este foarte posibil ca viitoarele alegeri libere să-i găsească pe roşii într'o stare de opoziţie chiar mai precară decât cea a fostelor partide istorice. Aşadar, periferia unui imperiu s'a dezintegrat. Momentul adevărului se joacă acum, când centrul a ceea ce a fost pentru mai bine de 70 ani, despotism brutal, trăieşte cele din urmă convulsii.

Noaptea cea mai lungă se lăsa peste Rusia albă, când axul lumii fizice se curba sub dogoarea revoluţiei bolşevice dela 1917 şi când echilibrul geo-politic al societăţii moderne, avea să se frângă, pentru o lungă perioadă de timp. Cetele răzleţe, vulgare şi necivilizate ale bolşevicilor, ajutate din afară de minţi iresponsabile şi din interior de o nouă doctrină al cărei enunţ suna ca o nouă religie vor deveni într'un timp foarte scurt, un detaşament compact şi solid, neînduplecat şi distrugător care prin intimidare şi forţă de ocupaţie, vor anexa stat după stat, teritoriu după teritoriu, supradimensionând un imperiu belicos şi pervers care, va dăinui şi va înfricoşa TERRA pentru aproape un veac.

Ca orice conglomerat de naţiuni eterogen, adunate la un loc într'un mod artifical, naţiuni care nu aveau nimic în comun, dezintegrarea lor nu a fost niciodată decât o problemă de timp, pugnabilă, "paradisul" proletariatului, sunt azi un Babylon în dezintegrare.

Filosofia lui Marx a pornit pe viitură şi nimic nu o mai poate opri.

Comunismul s'a prăbuşit acolo unde a străpuns pentru prima dată. Iată că funia pe care o pregăteau capitaliştilor, şi-au pus'o singuri de gât.

Cei mai neînduratori dintre oameni, discipolii unei religii satanice, se prăbuşesc azi sub greutatea propriei lor cetăţi: Moscova Roşie. Vântul libertăţii alungă frigul nebuniei din acea parte a lumii şi dezgheaţă sufletele viitoarei Rusii, naţiunea ce se va integra în viaţa Europei occidentale.

Ultimul bastion comunist, pietrificat şi absurd, va mai dăinui cca. 10 ani în China, după care treptat va deveni o legendă, pornită dela unul dintre cele mai cumplite adevăruri.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

DIN 30 ÎN 30 DE ZILE

HUȚA, HUȚA CU PROCESELE

E închis? E liber?
A fost judecat?
Dacă n'a fost judecat, atunci de ce e tuns și ferecat?
Ca să știi ce se întâmplă prin Curțile Supreme și mai puțin Supreme ale armatei, trebue să te uiți în fundul ceștii de cafea.

Nu suntem pentru sentințe pripite inspirate de emoții, dar suntem contra neegalării în fața legii:

"In România, sub guvernul FSN, oameni nejudecați sunt puși în lanțuri... trebuia să bagi cârpe pe lângă fier și picior ca să poți să le ții... ca la sclavii din Evul Mediu". ("Oameni în lanțuri", ziarul "România Liberă", 23.11.90)

Tinem să subliniem că nu suntem în Evul Mediu, ci în anul 1991.

Recunoaștem că pe lângă fasciștii, legionarii și golanii din Piața Universității, arestați sub acuzația c'au vrut să răstoarne guvernul, se găsesc închiși și unii din autorii morali și materiali ai urgiei regimului trecut.

Dar aceștia nu's ținuți în lanțuri, ci's oaspeți de onoare: Dl. Dumitru Popescu zis "Dumnezeu" s'a căsătorit în "Temniță".

A fost un ospăț cu șampanie și bunătăți dispărute din rafturile alimentarei. Proaspătul însurățel a fost eliberat pe "sub mână". (Are neamuri la dumnezeii regimului, N.R.). Când scriem aceste rânduri a fost rearestat. Cât va rămâne arestat?

Iulian Vlad, care ținea cheile dosarelor, a fost achitat din ...lipsă de dovezi la dosar. Acum e iarăși arestat. S'a găsit un martor care avusese cinstea să fie bătut la tălpile picioarelor de mâinile ministeriale tovărășești.

Valentin e liber (Trebue felicitat: a rezistat tentațiilor). Zoițica e liberă. Traficul de valută ($100.000 în poșetă) nu e cap de acuzare... "Quat licit Zoițica", non licit altora!

La Sibiu, șapte indivizi condamnați pentru crime au fost puși în libertate până la judecarea recursului.

Tudor Postelnicu, fostul Ministru de Interne, condamnat pe viață este inculpat într'un alt proces.

Notăm și unele semne bune: libertatea presei se menține, cu piedicile de rigioare la colportaj, cumpărarea hârtiei, etc. iar Dl. Prim-ministru Petre Roman a avertizat: Tribunalul trebue să fie mai sever cu foștii securiști.

Sperăm că Dl. Roman nu s'a gândit doar la "securiști", ci și la cei care au ordonat și aprobat "inițiativele" securiștilor.

Acuzația de "genocid" se referă la activitățile din timpul celor patru zile ale revoluției; dar se uită că Regimul Roșu ne-a sugrumat neamul cca. 14.000 de zile.

Ai putut îndemna la crime, ai putut fi părtaș la crime, sau chiar criminal timp de 13.996 de zile, dar dacă n'ai fost prins cu degetul pe trăgaci, în aceste patru zile, acum te găsești fecioară nevinovată în cabinetul F.S.N-ului!

MARTIRII REVOLUȚIEI PE MASA DE DISECȚIE!

Este titlul unui articol ("România Liberă", 1.12.90) pe care îl reproducem în parte:

E vorba de o scrisoare primită dela un grup de studenți dela medicină:

După cum se știe "bobocii" mediciniști trec proba grea: sala de disecție. Toamna aceasta la camera de disecție de pe str. Carol Davila se aflau unele cadavre cu semne evidente de lovituri. Se vedea clar pe corpurile respective că ei au fost supuși anterior unor schingiuiri. Una dintre dovezi, printre altele, este lipsa unghiilor dela mâini... Aceste ființe omenești, torturate, erau de multe ori, de vârsta studenților care le disecau.

"Cine pot fi aceste cadavre?"

"Specialiștii în materie de medicină legală spun că perioada de conservare a celor trecuți pe lumea cealaltă ajunge dela 6 la 12 luni".

'Putem, deci - subliniază autorul articolului, Constantin Vrânceanu--să acceptăm că orice ipoteză este posibilă:

Ar putea, oare, în sala de disecție din Carol Davila să se afle unii dintre martirii Revoluției din Decembrie 1989?

Ar putea acolo să fie unii dintre cei care au fost arestați în dimineața zilei de 13 Iunie 1990 și despre care nu se mai știe nimic? Mai sunt mame care-și plâng fiii dispăruți, mai sunt soții ai căror bărbați nu au o cruce...."

Scrisoarea nu este iscălită: "De frica exmatriculării".

Autorul își termină astfel articolul:

"Repetăm, n'am văzut cu ochii noștri. Dar cineva trebue să 'vadă'. In numele unor mame, care și azi își caută morții, în numele opiniei publice, cerem o anchetă urgentă și corectă din partea organelor competente, ale Procurorului General, care să stabilească adevărul".

FURTURI SAU CRIME?

Din "Parade Magazine", 18.11.90--Americanii și-au deschis inima donând vapoare încărcate cu mâncare, haine și medicamente, celor din Ungaria și România (N.R.). Dar, în special în România, autoritățile locale sunt dezorganizate, câteodată încă sub dominația comunistă și de cele mai multe ori corupte. A le încredința distribuirea ajutoarelor, poate duce la dezastru.

"Cunosc un caz -- spune D-na Csilla von Boeselager, o baroneasă ce trăiește în Germania -- O întreagă instalație de încălzit, destinată unui cămin pentru copii în România, a fost furată.

Din cauza pericolului că dispare ajutorul fără urme, agențiile americane sunt foarte precaute atunci când trimit ajutor:

"Am auzit plângeri că se sustrag articole din pachetele trimise orfelinatelor din România, articole care apoi sunt vândute la bursa neagră."

Multe organizații preferă să distribuie ajutorul direct

CE-A FURAT PORCUL VINDE "FSN-UL"

"România Liberă", 17.11.90: "Se proiectează o lege prin care se încearcă VANZAREA caselor naționalizate sau trecute în proprietatea statului pe orice altă cale."

Guvernul ar fi și mărinimos, ar da ocazia foștilor proprietari să participe la licitațiile "arbitrate de primării" unde vor putea să-și recumpere averile luate cu forța de vechiul regim.

GOANA DUPĂ AUR

E vorba de goana prin Elveția a ministrului apărării, generalul Stănculescu, după $$$ lui Ceaușescu. Se aleargă de un an după un miliard și nu s'a prins nici măcar un cent.

SUNT DOLARI PENTRU "BASTOANE"

Intr'o scrisoare trimisă de un comandant de jandarmi revistei "NU" din Cluj se dezvăluie că guvernul român a cumpărat din Statele Unite armament modern pentru poliție.

ILIESCU...542

In carnețelul particular al Lenuței Savante s'a găsit în dreptul numelui Ion Iliescu numărul lui secret de telefon 542.

Selecta nomenclatură ceaușistă se bucura de o rețea telefonică specială unde se întrebuințau doar 3 numere. (Stirea luată din cotidianul francez "L' Express").

ASTA SĂ I-O SPUI ...PARLAMENTULUI

Dl. Virgil Măgureanu, noul șef suprem al Securității a declarat în fața Parlamentului că Românii n'ar fi fost terorizați dacă ar fi avut mai mult curaj, deoarece numărul securiștilor de care s'au temut timp de 45 de ani era minuscul...doar 14.000 de capete.

Cei 14.000 de securiști trebuiau să fie "supermeni" ca să spioneze 23 de milioane de inși de dimineață până seara, plus pe străinii de România și pe Românii din străinătate! "Să fie oare adevărat?

SCUMP SĂ TRĂIEȘTI ȘI SCUMP SĂ MORI

Cel mai ieftin sicriu, care înainte costa 2000 lei, costă acuma 10.000, asta ca să nu mai numărăm și celelalte cheltuieli ce se ivesc cu ocazia unei înmormântări!

VAPOR SAU CIMITIR DE BERBECI?

18.000 de berbecuți, cu destinația Jaddah, Arabia Saudită, au fost refuzați, (Nu se precizează de ce?) și nava saudită s'a întors la Constanța. Nimeni nu s'a gândit că berbecuților excursioniști pe lângă plimbare, le trebue și mâncare.

Animalele înfometate au început să-și mănânce reciproc lâna.

Au murit peste 10.000 de berbeci.

Presa pune întrebări incomode:

Cum de se exportă carne pe viu, când în țară e criză de carne?

România importă piei crude și exportă animale vii?

Cine a încheiat târgul? Până acum nici un răspuns!

TOATĂ LUMEA-I MULȚUMITĂ

Despre polițiștii care anchetează furturile din Gara de Nord:

Ei reușesc, cu mare precizie, să aresteze persoane nevinovate și să continue ancheta până când călătorul își vede de drum.

Victima pleacă mulțumită că poliția își face datoria, iar hoțul e și el mulțumit de "sârguința" polițiștilor.

URMAȘII LUI OVIDIU

O companie italiană a cumpărat peste 9000 de apartamente, majoritatea pe litoral. Ei vor să înființeze o colonie înzestrată cu restaurante, baruri, cafenele, cluburi, etc. O mică Italie pe coasta Mării Negre.

Prețul unui apartament remodelat valorează infima sumă de $5.000 la $20.000.

Până acuma au fost cumpărate 9.000 de vile și locuințe. Alți 4.200 de Italieni își așteaptă rândul că să poată fi proprietari în România. Compania oferă, pentru viitorii cinci ani, un bilet de avion bun pentru întors din România.

LE CINSTIM MEMORIA

Pe Agenda Adunării generale extraordinare a Academiei Române din 13.11.90 a fost înscrisă alegerea de membri post-mortem, membri de onoare și membri corspondenți:

Admiși post-mortem: Nicolae Paulescu, (medic), Alexandru Proca (fizician), Haralambie Vasiliu (chimist și agronom) Stefan Odobleja (medic și cibernetician), Virgil Madgearu, (economist), Alex. Borșa (botanist), Călin Popovici (astronom și matematician).

Regele Mihai al României, împreună cu Regina Ana și Principesa Sofia a făcut o vizită în România pe data de 5 Decembrie 1990, cu dorința de a participa la slujba religioasă de Crăciun la Curtea de Argeș, unde se află înmormântați membrii familiei regale.

Regele Mihai și Regina Ana, posedând pașapoarte diplomatice, au ajuns la aeroportul Otopeni în jurul orei 6.00 pm, și lăsați să se îndrepte cu mașinile spre Curtea de Argeș. Aproape de orașul Pitești, în jurul orei 10.30 pm., grupul regal a fost oprit și întors la Otopeni, fiind expulzat din România și obligat să părăsească țara pe data de 26 Decembrie, la ora 5.30 am.

••

In urma scandalului creat de expulzarea Regelui cu ecouri în toată lumea, FSN a decis ca Regelui Mihai să i se dea înapoi cetățenia română, ridicată în mod abuziv în anul 1948.

••

Compania de avioane TAROM a intrat în grevă pe data de 16 Decembrie, oprind toate cursele internaționale, cât și cele domestice. Motivele grevei sunt legate de mărirea salariului și demiterea actualei conduceri a companiei. TAROM are în total în jur de 60 de avioane, iar numărul de angajați fiind în jur de 40.000.

••

Președintele Ion Iliescu a avut o întâlnire cu liderul liberal Radu Câmpeanu, în ziua de 7 Decembrie 1990, cerând opoziției să sprijine reformele guvernului, el fiind dispus să formeze un "guvern de coaliție".

••

O statistică oficială publicată în "U.S. News & World Report" arată că în Republica Moldovenească din Rusia sunt 64% Români, 13% Ruși și 23% alte naționalități (Găgăuzi, etc.).

••

Neculai Agachi, căsătorit cu sora lui Ceaușescu, Maria, este judecat pentrucă a lipit etichete false pe sticlele de bere.

O excrocherie care i-a adus un venit de 10 milioane lei. Berea de calitate inferioară era vândută ca bere de calitate superioară.

••

La muzeul din Brăila sunt expuse diplome, ordine și medalii universitare, etc. ce aparțineau doctoriței Ana Aslan.

••

A trecut vara și s'a făcut bilanțul "turismului" pe care Ceaușescu îl sabota de teamă că Românul se va infecta de capitalism.

Rezultatul: "A fost mai rău ca în alți ani". (R.L., 17.11.90).

••

In unul din numerele săptămânalului din Chișinău "Tara", publicația "Frontului Popular din Moldova", are pe frontispiciu: "Oameni buni, nu vă fie frică: Comunismul, dacă nu cade, pică".

••

Noul proiect de lege ce prevede ajutorul și reintegrarea în muncă a șomerilor, acoperă pe cetățenii care un împlinit 18ani.

••

Parlamentul a acordat președintelui Iliescu titlul de Sef suprem al armatei române și a trupelor.

••

Un bilet de călătorie cu transportul în comun, costă 3 lui. Acum un an costa 1 leu.

••

Ofițerii superiori care nu's pe gustul D-lui Ministru al Apărării, Victor Stănculescu, în special cei care aparțin de "Comitetul de Acțiune pentru Democratizarea Armatei" sunt pensionați. Dl. Stănculescu nu recunoaște C.A.D.A-ul.

••

Austria nu mai acordă azil politic Românilor. Ei vor fi repatriați. Ministrul de interne, Doru Viorel Ursu a declarat că cei plecați nu trebue să manifeste temeri privind revenirea în țară.

Majoritatea refugiaților sunt tineri.

Autoritățile vieneze au acordat drept de muncă la peste o mie de refugiați intelectuali.

••

Bulevardul Gheorghe Dumitrov din București și-a reluat numele: Regele Ferdinand. In Arad o stradă a fost rebotezată Iuliu Maniu.

••

O serie de incendii au început să bântuie prin fermele din jurul capitalei. Mulți cred c'ar fi sabotaj.

••

Se pot obține pașapoarte, dar unii preferă să treacă clandestin frontiera. Motivul: prin frontiere nu poți face contrabandă.

••

Curtea Supremă Militară a admis recursul a șapte teroriști din Sibiu ce-au fost condamnați la 20 de ani închisoare. Până la viitorul proces securiștii au fost puși în libertate.

••

Ascultarea convorbirilor telefonice continuă. Un ziarist și un fotograf au descoperit într'o clădire suspectă din Piața Dorobanți un astfel de post de înregistrare a convorbirilor.

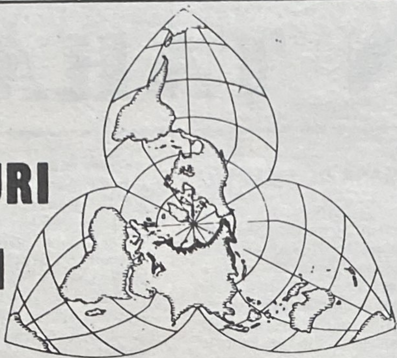
••

A re-apărut "Scînteia" care nu și-a dezamăgit publicul: poza lui Ceaușescu, celebrarea unui an dela Congresul al XIV-lea, etc.

Succesul răsunător al primului număr, peste un milion de exemplare vândute, se datorește curiozității. Totul a fost o glumă a celor dela ziarul "Cațavencu".

••

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

ÎN GOLF DUPĂ 15 IANUARIE SE AŞTEAPTĂ DEZNODĂMÂNTUL

La numai câteva zile după ce Consiliul de Securitate a adoptat rezoluţia 678 care autorizează folosirea oricăror mijloace, dacă Irakul nu se va retrage din Kuweit până la 15 Ianuarie, Saddam a anunţat în mod surprinzător eliberarea tuturor ostaticilor.

Occidentalii au considerat hotărîrea Bagdadului ca o manevră pentru a induce în eroare opinia în ceea ce priveşte intenţiile pacifice ale lui Saddam.

Deşi atât Americanii cât şi Irakienii s'au arătat de acord să aibă până la 15 Ianuarie convorbiri directe, de abia în ultimul moment s'a ajuns la o soluţie de compromis, fixându-se o întâlnire la Geneva între cei doi miniştri de externe, Baker şi Aziz, pe data de 9 Ianuarie.

Până acum ambele părţi s'au situat pe poziţii rigide. Preşedintele Bush a anunţat de mai multe ori că nu vor fi negocieri, ci

Javier Perez de Cuellar

retragere necondiţionată a Irakului din Kuweit, iar Bagdadul a anunţat că nu se va retrage niciodată din fostul emirat, devenit acum a 19-a provincie irakiană.

Intre timp, şeful Organizaţiei Naţiunilor Unite, Javier Perez de Cuellar va merge la Bagdad, în ziua de 12 Ianuarie, pentru a discuta cu Preşedintele Irakului, Saddam Hussein, în vederea evitării unui viitor război.

Saddam care vrea să lege problema retragerii din Kuweit de problema palestiniană şi de retragerea trupelor din teritoriile ocupate de Israel, a anunţat că în caz de atac al Americanilor, prima ţintă de ripostă a rachetelor sale va fi Tel Avivul.

In faţa pericolului unui atac irakian cu arme chimice şi biologice, armatele aliate au luat măsuri de asigurare cu echipament de protecţie şi cu vaccinări.

Preşedintele Bush este încrezător într'un război scurt şi decisiv care nu va fi un nou Vietnam. Totuşi chiar cele mai optimiste statistici arată că în caz de conflict vor fi mii de morţi şi răniţi de ambele părţi. Irakienii au ameninţat şi cu represalii teroriste pe teritoriile ţărilor care vor lupta împotriva lor.

Se depun eforturi diplomatice a unor ţări arabe şi europene care vor căuta să găsească până în ultimul moment o soluţie paşnică.

CANCELARUL KOHL A TRIUMFAT

Coaliţia formată de Partidul Democrat Creştin şi aliatul acestuia, Democraţii Liberi, a câştigat detaşat alegerile din 3 Decembrie din Germania, obţinând peste 55% din voturi faţă de numai 34% cât a avut principalul său rival, Partidul Social Democrat.

Astfel cancelarul Kohl îşi păstrează poziţia sa de primul cancelar al Germaniei unificate.

CAPITALA LITUANIEI ÎN STARE DE ASEDIU

Agenţia de informaţie lituaniană a comunicat în ziua de 9 Ianuarie că trupe de parasutişti sovietici au aterizat pe aerodromul din capitala Lituaniei, Vilnius. In urma demonstraţiilor pro-Kremlin şi fracţiunii prosovietice din Parlamentul Lituanian, Primul ministru Kazimira Prunskiene a demisionat. Trupele sovietice au ocupat mai multe clădiri guvernamentale, inclusiv clădirea Departamentului Apărării Naţionale şi tipografia centrală din capitala Lituaniei, Vilnius.

Agenţia Reuter transmite că în ziua de 13 Ianuarie, trupele sovietice şi tancuri au ocupat turnul staţiilor de radio şi televiziune ale naţionaliştilor lituanieni.

Un doctor citat de un reprezentant al Parlamentului lituanian, a declarat că această ocupare s'a soldat cu nouă morţi şi 70 răniţi. De asemenea, la spitalele din Vilnius, un mare număr de victime ale acestui asalt, au fost internate.

TRUPELE SOVIETICE ATĂCÂND DEPARTAMENTUL APĂRĂRII NAŢIONALE

PRĂBUŞIREA FORTĂREŢEI DE TIP STALINIST DIN ALBANIA

Data de 9 Decembrie 1990 va rămâne consemnată în istoria Albaniei ca un eveniment deosebit. Pentru prima dată după 45 de ani, 1000 de studenţi au avut curajul să demonstreze împotriva guvernului pe străzile Tiranei, strigând "Democraţie,nu dictatură", "Vrem reforme".

Poliţia a intervenit dar nu s'au înregistrat incidente majore.

Protestele care au continuat trei zile neîntrerupte, au dus la o şedinţă specială a Comitetului Central care a luat o serie de măsuri importante. Astfel s'a hotărît înlăturarea a cinci membri ai Biroului Politic (din cei unsprezece), ca şi aprobarea pentru crearea unor organizaţii politice independente.

Situaţia politică s'a înrăutăţit odată cu apariţia de manifestaţii de protest şi în alte oraşe ca, Shkoder, Kavaje, Elbasan, Durres şi Saranda. Cele mai violente incidente au avut loc la Elbasan, Shkoder şi Durres, unde au fost atacate şi incendiate unele clădiri şi magazine, iar guvernul a trimis forţe de poliţie şi militare. Cel puţin 150 de oameni au fost arestaţi.

Pe data de 12 Decembrie s'a înfiinţat primul partid de opoziţie, Partidul Democrat, al cărui preşedinte este profesorul de economie Gramoz Pashko, care va participa la alegeri, planificate să aibă loc la 10 Februarie.

Guvernul albanez a hotărît înlăturarea tuturor statuilor lui Iosif Stalin ca şi schimbarea numelor de străzi, localităţi sau întreprinderi care purtau acest nume.

Preşedintele Ramiz Alia, a confirmat printr'o cuvântare că partidul abandonează stalinismul, dar nu va renunţa la ideologia marxistă.

Datorită reformelor introduse de preşedintele Alia, care a ridicat măsurile de interdicţie religioasă ale lui Enver Hodja, pentru prima oară după zeci de ani, Albanezii au putut asista la o slujbă religioasă de Crăciun. Astfel la Shkoder, în incinta cimitirului, 10.000 de oameni au asistat la slujba Naşterii Domnului ţinută de preotul catolic Simon Jubani, eliberat din închisoare în Aprilie.

Deoarece acum au dreptul de a obţine un paşaport, sute de Albanezi au trecut frontiera în Grecia, în zilele de Crăciun.

Se remarcă şi o oarecare libertate a presei, în acest sens, Partidul Democrat de opoziţie a primit aprobarea să scoată un ziar.

CRIZA POLITICĂ ŞI ECONOMICĂ DIN UNIUNEA SOVIETICĂ

Luna Decembrie a fost o lună de puternice frământări pentru Uniunea Sovietică şi Mihail Gorbaciov.

Criza economică şi lipsurile alimentare din URSS au determinat pe cei 12 miniştri ai Comunităţii Europene să acorde un ajutor în hrană, de un miliard de dolari, pentru a sprijini în continuare pe Mihail Gorbaciov şi reformele sale.

Pe fondul penuriilor de tot felul şi al neliniştilor din unele republici, mai ales din Moldova, Georgia şi Tările Baltice, a explodat ca o bombă pe data de 20 Decembrie, demisia lui Eduard Sevardnadze, mâna dreaptă a lui Gorbaciov şi omul care a contribuit foarte mult la stingerea războiului rece, la eliberarea statelor răsăritene de sub tutela Moscovei şi la unificarea Germaniei.

Sevardnadze a făcut acest lucru în plină şedinţă a Congresului Deputaţilor Poporului, spunând că Uniunea Sovietică este ameninţată de o noua dictatură, iar demisia lui este ca un protest împotriva acestei dictaturi care începe să se contureze. Numindu-i pe cei care l-au acuzat de concesii unilaterale şi incompetenţă, reacţionari împotriva reformelor democratice, Sevardnadze şi-a exprimat gratitudinea faţă de Mihail Gorbaciov, pe care a spus că l-a susţinut şi-l va susţine în gândirea sa, până la sfârşitul vieţii.

Demisia ministrului de externe sovietic a fost regretată de toate ţările occidentale, exprimându-se temeri pentru viitoarele tratative în problema dezarmării, deşi Mihail Gorbaciov foarte afectat de retragerea lui Sevardnadze a declarat că nu se va schimba nimic în politica externă a Uniunii Sovietice.

O notă stalinistă a adus-o la şedinţa congresului şeful KGB-ului Vladimir Kriucicov care a acuzat naţiunile occidentale de sabotaj economic şi de programe antisociale în URSS. El a ameninţat că forţele de securitate vor acţiona împotriva separatiştilor înarmaţi şi a susţinătorilor lor externi, chiar dacă asta va duce la "vărsări de sânge"!

Congresul Deputaţilor Poporului i-a acordat lui Mihail Gorbaciov puteri mai mari. Astfel postul de prim ministru e ca şi dispărut, toate ministerele fiind acum subordonate direct preşedintelui. S'a creat şi postul de vicepreşedinte, în care a fost ales Ghenadi Ianaev.

Gorbaciov a mai primit o lovitură: îmbolnăvirea subită (infarct miocardic) a primului ministru Nicolai Râşcov, prieten şi susţinător al politicii preşedintelui, deşi a fost partizanul aplicării reformelor într'un ritm lent.

Atmosfera politică s'a înrăutăţit şi mai mult când Republica Federativă Rusia, al cărei preşedinte este Boris Ieltin, a anunţat că nu va mai sprijini bugetul naţional sovietic decât cu 23,4 miliarde de ruble în loc de 142 (care reprezintă 57% din bugetul total naţional al URSS).

Dacă se va întâmpla acest lucru, a declarat Mihail Gorbaciov, Uniunea Sovietică se va prăbuşi.

Criza economică şi politică din URSS s'a agravat în ultima lună. Unii experţi prevăd pentru viitor una din patru posibilităţi: 1. Un guvern radical de salvare sprijinit de militarii tineri. 2. O lovitură a liniei conservatoare, sprijinită de militarii vârstnici. 3. Rămânerea lui Gorbaciov cu programul său de reforme, sprijinit de militari. 4. Haos.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

PARIS ORAȘUL LUMINĂ

Lucrețiu CRISTESCU

Poate că nici un eveniment recent nu evidențiază mai convingător lipsa de imaginație politică a liderilor Europei Occidentale decât Conferința pentru cooperare și securitate în Europa, ținută la Paris în ultima jumătate a lunii Noembrie 1990. Intâlnirea la nivel înalt a consemnat, în intenția organizatorilor, sfârșitul războiului rece și începerea unei noi etape, de cooperare, pe continent. Activa diplomație sovietică, având pe Gorbaciov și Sevardnadze pe post de actori principali, a reușit să seducă pe guvernanții Vestului, prezentând Uniunea Sovietică într'o lumină roză, de țară iubitoare de pace și aflată în plin proces de democratizare.

Numeroasele probe vin să infirme amândouă aceste ipostaze. Potențialul militar sovietic este enorm, iar cheltuielile pentru înarmare au crescut dela venirea lui Gorbaciov la putere și ating aproape un sfert din produsul național brut, după estimările specialiștilor în "soviotologie" din Vest. Rachetele intercontinentale sovietice sunt instalate pe submarine și pe avioane cu rază mare de acțiune, ceea ce permite atacarea orașelor apusene din inima teritoriului sovietic, sau de pe mările lumii. Spiritul războinic al Imperiului Roșu nu a dispărut, doar conducătorii săi au arborat un surâs amăgitor, într'o descumpănitoare schimbare de tactică. Procesul de democratizare internă reprezintă în fapt o continuă slăbire a autorității centrale, care face concesii sub presiunea maselor. Democratizarea nu este un scop al politicii interne sovietice, după cum fals cred mulți oameni politici din Vest; ceea ce se petrece in URSS este o grotescă imitație de fațadă percepută dela distanță a fi drumul sovietic spre democrație.

Un imperiu creat pe structuri care își au originile în modelul mongol din secolele XIII - XIV nu poate să evolueze spre forme de organizare politică de tip occidental. Europa dela Atlantic la Ural este o figură de stil fără nici o justificare istorică sau geopolitică. Doar adepții unor fantezii politice de factură orwelliană pot visa la făurirea unor hibrizi supranaționali, care sfidează existența popoarelor, a realităților istorice și geografice. Geografic, Europa se învecinează cu Asia spre Est la Munții Ural, dar e greu de spus că frontiera europeană se află acolo, când ne referim la civilizație și valori moral-politice. Atâta timp cât Uniunea Sovietică mai există ca stat, războiul rece nu s'a terminat, iar cooperarea paneuropeană este o ficțiune.

Conferința dela Paris a adunat pe reprezentanții țărilor participante în cele două blocuri militare, NATO și Pactul dela Varșovia. S'a semnat un tratat de reducere a armelor convenționale, stipulând, printre altele, distrugerea a mii de tancuri, avioane de atac, vehicule de luptă, blindate, de ambele părți. S'a semnat apoi un pact de neagresiune prin care membrii celor două blocuri renunță la recurgerea la forță, sau la amenințarea cu forța pentru soluționarea divergențelor dintre ei. Președintele Bush a declarat apoi că respectivul tratat este cel mai însemnat acord de reducere a armamentului din istorie.

După semnarea respectivelor tratate, cei 22 reprezentanți ai alianțelor militare NATO și Pactul dela Varșovia, s'au alăturat restului de 12 țări neutre și nealiniate, pentru o întâlnire la vârf asupra viitorului Europei. Atmosfera de euforie a unei asemenea conferințe a fost îndepărtată de câteva incidente semnificative. La propunerea guvernului francez, miniștrii de externe ai celor trei țări baltice au obținut statut de observatori și au participat la prima ședință plenară a conferinței. Cei trei au fost scoși fără menajamente din sală, la insistențele delegației sovietice, care nu acceptă aplicarea principiilor democratice și pentru cei ocupați de trupele Armatei Roșii. A fost inutilă alocuțiunea președintelui ceh, Havel, care a denunțat Pactul dela Varșovia ca un vestigiu al trecutului stalinist care trebue lichidat, ca și a Polonezului Mazowiecki, care a subliniat necesitatea includerii statelor baltice în conferința paneuropeană.

Totul s'a petrecut ca și când pacea zburdă pe cuprinsul continentului european și urmările celui de-al doilea război mondial au fost definitiv lichidate. Americanii păreau preocupați doar de obținerea consensului Kremlinului în problema crizei din Goflul Persic, în timp ce liderii vest-europeni își arătau satisfacția, că armele sovietice îi vor amenința de la o distanță ceva mai mare având oricum și asigurările tovarășului Gorbaciov, ca și sacrosancta sa semnătură. Consumatorii occidentali pot fi liniștiți: pentru un timp ei vor putea mânca pâté de foie gras cu vin de Porto, fără grijă.

Volatilitatea scenei politice din multe țări europene a lăsat să se întrevadă lipsa de utilitate a conferinței. Incepând cu Marea Britanie, unde Margaret Thatcher a fost confruntată cu criza din sânul partidului conservator, fiind nevoită să demisioneze la scurt timp după încheierea conferinței dela Paris, și terminând cu URSS, care e zguduit de convulsiuni politice de profunzime, nici una din țările care au inițiat întâlnirea dela Paris nu se poate lăuda cu o stabilitate internă care să permită guvernelor lor să ducă la îndeplinire acordurile. Polonezul Mazowiecki a demisionat la scurt interval, în urma nemulțumirilor față de politica sa de transformare a economiei de tip comunist într'una de tip capitalist prin intermediul unui program de austeritate care a dus la o scădere inacceptabilă standardului de viață, sub nivelul atins în timpul precedentei guvernări comuniste. Bulgaria este într'o continuă criză politică, Iugoslavia se află în situația premergătoare unui război civil, în special după victoria comuniștilor la alegerile din Decembrie din Serbia, Cehoslovacia este sfâșiată de revendicările Slovacilor, care cer mai multă autonomie, sau chiar totala separare. România se află într'o stare de încordare, în care puterea politică este confruntată cu un val de nemulțumire populară fără precedent dela începutul Revoluției.

Dacă Președintele Mitterrand s'ar fi referit în alocuțiunea sa la căderea comunismului, fără îndoială că ar fi avut dreptate, când afirma că "Intâlnirea dela Paris marchează sfârșitul unei epoci și deci un început". Dar apoteoza căderii comunismului, și deci finele unei epoci, nu poate fi decât dispariția sa în țara în care s'a instalat inițial, Rusia. Numai din acel moment se poate vorbi de începutul unei ere noi pe continent și de lichidarea consecințelor celui de-al doilea război mondial, de restabilire a demnității naționale, pentru țările cotropite și umilite, a statului de drept antebelic și a frontierelor recunoscute prin tratatele internaționale încheiate în 1920, când lipsea amenințarea supraputerii nucleare, URSS, care a introdus o presiune politică, o Pax Sovietica, dușmană principiilor de drept internațional.

Gorbaciov a avertizat că "balcanizarea" sau eventual "libanizarea" întregii regiuni ar putea surveni dacă frontierele existente încep să fie discutate și și-a exprimat nemulțumirea că vocea minorităților este tot mai mult ascultată în Vest. Cu alte cuvinte, liderul sovietic atenționează Europa de Vest că teritoriile cucerite de Moscova, nu pot face subiectul nici unor negocieri.

O veritabilă conferință a popoarelor europene, care să pună pe baze noi relațiile dintre statele vechiului continent, se poate ține doar în condițiile restabilirii ordinei politice, similară cu cea dinaintea apariției nazismului și comunismului. O restituire a valorilor moral politice grav afectate de traumele provocate de trupele de ocupație este o necesitate prealabilă.

Statele Vestului au încă datoria de a susține pe vechii lor aliați, ale căror frontiere le garantaseră prin tratate, și care au suferit de pe urma agresiunii, inițial hitleriste, ținuturi locuite de Români care făceau parte din ființa sa statală, la Sud Cadrilaterul, și la Est și Nord, Basarabia și Bucovina (sau Arboroasa, vechiul său nume românesc).

Parisul, orașul lumină, cum era numit odinioară, ar putea găzdui cu fruntea sus o asemenea conferință; cea desfășurată acolo în Noembrie a fost prematură. Ne-am fi așteptat ca politicienii occidentali să ia în calcul datele furnizate de experții militari și de serviciile de informație și să impună o linie fermă Kremlinului, nu o ploconire servilă. Eclipsa de formă a politicienilor nu face decât să prelungească agonia muribundului periculos, Uniunea Sovietică.

EFEMERIDE

Pășim în al doilea an dela Revoluția din Decembrie și starea din țară este mai rea decât și-ar fi închipuit cei mai pesimiști dintre noi.

Anul trecut România era în atenția întregii lumi, socotită prima țară care a înlăturat comunismul printr'o revoluție sângeroasă. Acum România este disprețuită de toată lumea.

Anul trecut se scurgeau spre România ajutoare din toate țările. Acum România este trecută pe lista țărilor care nu merită ajutor.

Anul trecut Românii erau admirați și li se deschideau toate ușile. Acum celor plecați din România li se refuză orice azil politic.

Anul trecut tineretul angelic al României ridicase prestigiul țării pe cele mai înalte culmi ale Europei. Acum țiganii împrăștiați în toate țările din Apus, au întunecat fața României.

Anul trecut frățietatea cetățenilor din Timișoara înlăturase orice barieră dintre Români și minorități. Acum, după întâmplările din Târgu-Mureș - nelămurite încă datorită implicării adânci a provocărilor feseniste învrăjbirea dintre neamuri a atins proporțiile "luptei de clasă" din timpul dictaturii proletariatului.

Anul trecut Biserica Română Unită s'a bucurat de libertatea cultului și spera să-și vindece rănile odată cu retragerea Patriarhului Teoctist. Acum -după răzgândirea Patriarhului și intrigile feseniste- cele două Biserici Române, făuritoare ale României Mari, se vrăjmășesc mai rău ca la începuturile Marei Schisme.

Ar fi nenumărate înșirările tuturor relelor care s'au abătut asupra țării în anul care a trecut și toate aceste rele nu au decât o singură sursă de alimentare: comunismul în toată hidoșenia lui, apărut sub forma fesenistă.

Aparenta libertate acordată de FSN după Decembrie 1989 - în special a presei și eliberarea de pașapoarte - este împiedicată de o serie întreagă de șicane și întreaga viață a țării este dominată de spiritul "țiganizării".

Nu ne referim la minoritatea țiganilor care acum își spun romi, au un partid al lor și deputați aleși în parlament. Ei pot trăi ca minoritate cu toate drepturile alături de toți cetățenii cinstiți ai țării.

Prin țiganizare înțelegem manifestarea morbidă pornită din mijlocul acestei minorități și apărută în toate straturile sociale dela "bișnița" de rând la propaganda fesenistă, dela ororile haitei securisto-mineriste până la corupția din conducerea statului.

Toate valorile morale ale unui neam crescut în dragostea de oameni și credința în Dumnezeu au fost terfelite, călcate în picioare și înlăturate din concepția unor oameni care comuniști sau nu - au rupt orice punct de legătură cu neamul românesc.

S'a crezut că "țiganizarea" s'a terminat odată cu Revoluția, dar n'a fost așa. Dacă FSN-ul a adoptat-o ca metodă de lucru, opoziția nu a fost în stare să-i găsească antidotul.

Să fim clari și cinstiți cu noi înșine! Nu intenționăm să jignim pe nimeni dar nici să ascundem adevărul. Cele două partide vechi care și-au revendicat titlul de partide istorice nu știu să facă istorie și au căzut la examenul de istorie din ultimul an. Nu falsurile și brutalitățile neo-comuniste au învins la 20 Mai 1990, ci vechile ranchiune politicianistice au frânat drumul spre putere - adăstată cu patimă de unii - al partidelor vechi.

Mitul lui Iuliu Maniu și aureola Brătienilor nu au putut convinge un electorat care - datorită călușului comunist- n'a prea auzit de ei. Lipsa de vlagă a partidelor a fost marele lor adversar. In lupta de orice fel cu comunismul nu înving decât cei care cred în crezul lor și luptă hotărît pentru el, chiar cu prețul vieții și nu cei care aleargă după fotolii.

Baloanele democratice umflate de opoziție s'au spart la primul contact cu ghimpii trandafirilor feseniști și țiganizarea s'a instalat pe tronul lui Roș împărat. Opoziția nu s'a unit și a fost în paguba ei.

Oamenii politici își capătă prestigiul prin consecvența lor în ideologia pe care o promovează și coordonatele în care își desfășoară activitatea. Pendulările oportuniste nu fac decât să elimine din cursă pe cei care le practică. Situația din România este tipică.

In Decembrie, Revoluția a fost anti-comunistă, nu anti-ceaușistă. Cum se poate acorda credit moral unor comuniști din nomenclatură când se declară ne-comuniști dar folosesc toate metodele comuniste?

Cum se poate iarăși acorda credit moral unui reprezentant al opoziției care în 1978 semnează în numele partidului său, actul istoric de constituire al Consiliului Național Român împreună cu celelalte trei mari partide care au avut cele mai multe voturi în alegerile din 1937, iar în anul 1990 nu recunoaște pe al treilea mare partid democratic după rezultatul ultimelor alegeri libere din România, din anul 1937?

Tiganizarea s'a întins ca o molimă dela oraș la sat, de pe stradă în birourile nomenclaturii, dela portar la ministru, dela "bișniță" la acordurile internaționale și nu poate fi învinsă decât de curățirea morală a societății.

Pentru des-țiganizarea României este nevoie mai întâi de OMENIE și numai prin ea se va ajunge la calea care duce spre DEMOCRATIE.

CRONICA VREMII

CONFUZIA DIN GOLFUL PERSIC

—— Ion BOIERU——

După ocuparea Kuweitului, de către armatele Irakului, şi măsurile de natură militară şi politică pe care le-au luat Statele Unite în coaliţie cu mai multe state membre ale ONU-lui, toate datele informative şi starea generală de spirit indicau dezlănţuirea unui conflict armat, care nu ar mai putea fi evitat dacă Irakul nu îşi retrage forţele armate din Kuweit. O bună parte din Orientul Mijlociu a fost masat cu trupe şi echipament militar din toate categoriile. Războiul părea iminent, deoarece Saddam Hussein nu arăta nici un semn de concesii sau intenţii de a reda Kuweitului libertatea pe care a avut-o înainte.

Statele Unite au făcut performanţe extraordinare ca să se organizeze o coaliţie largă, chiar şi în sânul statelor arabe, prin care să fie silit Hussein să elibereze teritoriile ocupate prin agresiune nelegitimată. Şi Rusia Sovietică participă la pregătirile preliminare de a obliga pe Irakieni să renunţe la ocuparea Kuweitului. Adică, poziţia Moscovei este simplă, nu acceptă agresiunea împotriva Kuweitului, dar nu se cunosc bine motivele pentru care Ruşii au intrat în coaliţia pregătită de Americani.

Nimic nu a intimidat pe Hussein, deşi se găseşte în faţa unor forţe militare extraordinare, care prin dezlănţuirea unor bătălii armate pot devasta Irakul şi deci ruina întreaga viaţă socială a poporului. Ultima decizie a lui Hussein de a elibera pe toţi ostatecii pe care i-a reţinut după agresiunea contra Kuweitului, se pare, totuşi, a fi rezultatul presiunilor iminente pentru deschiderea unui front de lupte armate. Dacă Hussein nu a arătat nici un semn de conciliere, se poate spune tot aşa şi despre preşedintele Americii, care a devenit din ce în ce mai dur şi vehement, împotriva agresiunii irakiene. Si pregătirea, excepţională a unei armate moderne, dotată cu cele mai avansate tehnologii, pe lângă acordurile politice, în cadrul Naţiunilor Unite, arată că preşedintele Bush este ferm pe poziţia sa de a cere eliberarea necondiţionată a Kuweitului şi eliberarea ostatecilor. Retragerea necondiţionată din Kuweit, este inclusă în Rezoluţia Consiliului de Securitate la care a participat şi Rusia.

CONTROVERSELE DIN AMERICA

In perioada pregătirilor militare, întreprinse de America, cu un consens general al poporului, presei şi al Congresului, dezbaterile din Statele Unite nu au avut un caracter deosebit de controversial, afară de un număr infim de protestatari profesionişti. Starea confuză, care s'a creat îndată ce Hussein nu s'a arătat intimidat de puterea militară a Americii şi a celorlalte ţări care s'au aliniat poziţiei americane, a început să germineze tot felul de vederi şi atitudini non-conformiste cu linia oficială americană, stabilită de preşedintele Bush.

Trecuse un timp, nu prea îndelungat, de vreo câteva săptămâni, ceea ce nu este prea mult pentru situaţii încordate ca acestea şi ziariştii care nu aveau la dispoziţie subiecte substanţiale, au pornit spre Arabia Saudită să ciupească de ici colo câte ceva. Ca printr' un făcut reportajele unor ziarişti au avut ca subiect principal starea de spirit a soldaţilor, care erau acolo abia de o lună sau o lună şi jumătate. Si au fost înregistrate toate răspunsurile care cuprindeau amărăciunea oamenilor că nu vor fi acasă de Sărbătorile Crăciunului la familii etc. Adică se sublinia partea psihologică a celui departat de casa sa, ca şi cum soarta ostaşilor nu este tocmai aceasta, de a fi departe de familie, în situaţii de felul acesta. Si, mai cu seamă că, în cazul armatei americane, această armată este constituită pe bază de voluntariat.

Cine îşi aminteşte despre reportajele ziariştilor din războiul din Vietnam, îşi dă seama că în cazul Golfului Persic s'au utilizat aceleaşi mijloace, care au un efect negativ asupra moralului, atrăgându-se şi subliniindu-se tocmai elementele psihologice ale ostaşilor care sunt cele mai sensibile, şi, într'un fel, îl distrage dela situaţia reală în care se găseşte, în calitatea lui de ostaş. După aceea au avut predilecţie, pentru ziarişti, ideea dacă are rost toată această îngrămădire de trupe în Golful Persic, şi dacă este cazul ca să moară mii de oameni pentru eliberarea Kuweitului, sau pentru apărarea zonelor petrolifere. Si, s'au colectat tot felul de răspunsuri, care au creat o atmosferă de suspiciune faţă de măsurile militare ale preşedintelui Bush. Si, s'a pedalat încontinuu pe această linie, fără grijă dacă va crea o diviziune periculoasă în unitatea iniţială a consensului naţional precum şi a forurilor internaţionale. Deci, în bună parte, presa şi-a făcut bine datoria ei de a agita toate, absolut toate subiectele care merită să fie tipărite, pentru a-şi susţine circulaţia largă în mijlocul populaţiei.

POZIŢIA CONGRESULUI AMERICAN

In aceste circumstanţe era firesc ca şi Congresul American să urmărească cu atenţie desfăşurarea evenimentelor din Golful Persic, căci îşi are şi el obligaţiile lui morale. In felul acesta a decis să facă nişte investigaţii, în special după ce s'a dezbătut, în presă, şi în culisele Congresului însuşi, posibilitatea unor alternative, care, unele, ar fi folositoare pe eşicherul politic al intereselor de partid. Congresul, de altfel, excelează prin a fi totdeauna în oarecare întârziere în aprecierea situaţiilor care privesc viaţa internaţională. Aceasta pentrucă nu este coerent, datorită personalităţilor componente, şi faptului că în politica externă Congresul American nu are iniţiativă şi nici cunoaşterea profundă a diplomaţiei ca artă de guvernare. Până la urmă, după o serie de declaraţii partinice ale unora dintre senatori şi deputaţi, şi a unor investigaţii preliminare, s'au desemnat două curente, dintre care s'a evidenţiat acela după care o decizie militară pentru deschiderea unui front de bătălie împotriva Irakului nu ar fi posibilă, deoarece Congresului îi revine prerogativa constituţională de a declara război.

Dar după o agitare a apelor, totul s'a liniştit, ca prin surpriză, fără să se cunoască motivele acestei linişti din partea congresului. Este adevărat că din punct de vedere juridic, Congresul american este indicat de Constituţie pentru decizia declarării războiului. Dar, în multe instanţe, acest lucru nu s'a întâmplat, iar în epoca aceasta atomică poate nici nu ar fi fost posibilă o, asemenea decizie, deşi era legitimă, fără riscurile enorme ale suprizei pe care o crea adversarul.

Astăzi, însă, în cazul Golfului Persic, mai există un aspect juridic care se trece cu vederea. ONU este o organizaţie mondială cu puteri depline în cazul unui acord general şi părţile sunt obligate să se supună, dacă este vorba de utilizarea forţelor Naţiunilor Unite. Ce raţiune ar mai avea o declaraţie de război a Congresului, după ce Naţiunile Unite au decis deja măsurile de intervenţie militară într'o situaţie determinată. Nu s'ar rezolva absolut nici un fel de problemă, ci s'ar crea doar situaţii oarecum ridicole.

Ideea ca să participe şi Congresul la dezbaterile chestiunilor actuale este sănătoasă şi legitimă, atât din punct de vedere constituţional cât şi din punct de vedere naţional. In cazul acesta trebuesc avute în vedere interesele naţionale, nu cele de partid sau personale, de orice natură ar fi ele. In cazurile de criză, primează naţiunea, nu alţi factori ocazionali sau nesemnificativi pentru colectivitatea naţională. Rămâne faptul prezenţei Congresului în acest conflict grav din Golful Persic, legitimat dar desfăşurat pe nişte coordonate de partid, până la un punct, cu indicaţii că acest Congres se vrea implicat în decizii de utilizarea forţei armate dacă va fi cazul, pentru ca, pe neaşteptate, acest Congres să înceteze dezbaterile şi să facă tăcere aproape complet asupra drepturilor sale de a declara război. Oare ce s'a întâmplat?

NOTE SI COMENTARII

UN AN DELA „REVOLUŢIA FURATĂ"

A trecut un an dela izbucnirea Uraganului Revoluţionar din România, un an şi câteva zile dela detronarea celei mai demente dictaturi care a domnit vreodată în ţara noastră de obârşie, cuplul tiranilor Ceauşescu şi omorurile săvârşite de aceşti doi despoţi nemernici, setoşi de sânge şi de îmbogăţire. Dar, cu toată judecarea lor pripită, nici după un an nu se cunosc cu precizie amănunte în legătură cu executarea lor. Amănunte pe care poporul le aşteaptă şi este îndreptăţit să le cunoască. Pentrucă sunt atâtea întrebări rămase fără răspuns, să le luăm pe rând, încercând să dăm pe cât se poate şi unde se poate, un răspuns.

Este oare adevărat că filmul prezentat la Televiziunea Română zisă Liberă, în care perechea Nicolae şi Elena Ceauşescu erau judecaţi, nu-i cel original şi că din el lipseşte tocmai partea în care Nicolae Ceauşescu pune completului de judecată întrebarea: "Bine bă, dacă mă omorîţi pe mine, pe cine o să puneţi în locul meu, pe Iliescu, omul Ruşilor?"

Cine anume avea interesul să "refacă" filmul şi să-l prezinte "boborului" astfel trunchiat?! Cine altul decât domnul Ion Iliescu, apărut în zilele Revoluţiei la Televiziunea Română, numai el ştie de unde şi cum, avea interesul ca această parte incriminatorie să fie scoasă!... Si asta, mai mult ca sigur, la sfatul fostei "eminenţe cenuşii" a Frontului Salvării Naţionale, Silviu Brucan.

Asupra executării Ceauşeştilor, există trei versiuni. Prima, cea oficială prezentată de guvernul provizoriu al domnului Iliescu, spune că: Ceauşeştii au fost executaţi de către un pluton, că a trebuit să se tragă la sorţi cine anume să facă parte din el, etc. A doua versiune este că, Ceauşeştii jucau "tontoroiul" prin curte, cei din pluton, în bătaie de joc, trăgeau aiurea, făcându-i să alerge ca nişte curci cărora li se tăiaseră capul. Iar cea de a treia, că Nicolae Ceauşescu ar fi fost împuşcat după ce era deja mort. Că moartea ar fi provenit în urma bătăilor şi schingiuirilor suferite în timpul anchetei care căuta să afle amănunte asupra conturilor plasate în bănci în afara ţării. Lipsa de sânge şi vânătăile de pe corp, spun medicii specialişti în criminologie, este dovada irefutabilă a morţii tiranului. Adevărul rămâne un mister, şi poate că nu va fi cunoscut niciodată.

Pe cât de misterioasă este moartea celor doi tirani, pe atât mai tenebroasă este "sinuciderea" generalului Gică Popa.

Cum se face anume că generalul Gică Popa, preşedintele instanţei militare judecătoreşti care a dat sentinţa de condamnare la moarte a Ceauşeştilor, se "sinucide" numai la câteva zile după executarea lor?

Fapt cert este că generalul Popa nu a mai fost văzut de nimeni după proces şi că toate încercările familiei de a-l vedea şi sta de vorbă cu el, au fost zadarnice.

Cine anume avea interesul ca generalul Gică Popa să fie redus la tăcere este "la mintea cocoşului", şi n'ar fi exclus ca preşedintele Ion Iliescu să cunoască adevărul pe care nu-l spune. In orice caz, această "sinucidere", dacă a fost cu adevărat o sinucidere, rămâne învelită în mister. Povestea cu "depresiunea psihică", rămâne o poveste pe care nimeni nu o mai crede.

Aşa s'a ajuns ca în locul cuplului Nicolae şi Elena Ceauşescu, România să fie blagoslovită cu alţi doi despoţi Ion Iliescu şi Petre Roman, a căror incapacitate de a conduce destinele ţării, nu mai trebue documentată, fiind îndeobşte cunoscută. România este astăzi ţara cea mai izolată din tot restul Europei de Răsărit care experimentase marxism-leninismul. Ţară în care foametea, frigul şi lipsurile de tot felul, domină la ora actuală. Si pentru toate acestea vinovaţii sunt conducătorii României, dar şi poporul care le-a încredinţat voturile la 20 Mai. Prostia făcută de Ion Iliescu cu aducerea "minerilor" în capitală în Iunie 1990 este cea mai bună dovadă ce România se găseşte astăzi unde se găseşte. Toate scuzele, toate încercările de mai târziu de a minimaliza teroarea ce s'a dezlănţuit în Bucureşti în acele zile de groază, este şi rămâne zadarnică. Ion Iliescu şi-a dat pe faţă nemernicia. A dovedit poporului, a cărui Revoluţie a furat-o, ce fel de preşedinte este şi la ce se pot aştepta Românii dela un conducător de teapa lui. Poporului pe care l-a minţit şi-l minte în continuare...

Intr'un interviu cu ziaristul bănăţean Liviu Crişan dela "GAZETA DE VEST", Dl. Ion Raţiu, candidatul la preşedinţie al Partidului Naţional Ţărănesc, spunea: "Avem un preşedinte care e bine ştiut că a fost un mare comunist... După revoluţie, imediat s'a convertit într'un mare democrat". Faptele săvârşite de acest "mare democrat" în anul care a trecut îl arată a fi rămas ceea ce a fost, adică, un mare comunist. Si dela un comunist, nu te poţi aştepta la altceva.

Nicolae NOVAC